

ALMAN KIRJA

kirjoittanut Alma, Alman poika.

Kertomus, jonka on kirjoittanut Alma, Alma ensimmäisen poika ja Nefin kansan ylimmäinen tuomari sekä kirkon ylimmäinen pappi. Kertomus tuomarien aikakaudesta ja sodista ja riitaisuuksista kansan keskuudessa. Samoin kertomus nefiläisten ja laamanilais-ten välisestä sodasta Alman, ensimmäisen ja ylimmäisen tuomarin, aikakirjan mukaan.

1 LUKU

Nehor, kirkon vihollinen, tappaa Gideonin ja hänet viedään tuomittavaksi ja teloitetaan. Pappien juonia ja vainoa. Parempia oloja. Papi ja kansa samanarvoisiksi.

1. Nyt tapahtui Nefin kansan tuomarien hallituskauden ensimmäisenä vuonna tästä ajasta lukien, kuningas Moosian mentyä kaiken maailman tietä, sen jälkeen kun hän oli taistelut hyvän taistelun, vaeltaen vilpittömästi Jumalan edessä, ja jättämättä ketään hallitsemaan sijaansa, mutta kuitenkin säääten lakeja, jotka kansa oli hyväksynyt, minkä vuoksi sen velvollisuutena oli mukautua lakeihin, jotka hän oli säätänyt -
2. ja tapahtui Alman ensimmäisenä hallitusvuonna hänen tuomariutensa aikana, että hänen tuomittavakseen tuotiin mies, joka oli kookas ja kuulu suuresta voimastansa.
3. Ja hän oli kulkenut kansan keskuudessa saarnaten sille jotakin, mitä hän väitti Jumalan sanaksi, ja hyökäten kirkkoa vastaan; ja hän oli selittänyt kansalle, että jokaisen papin ja opettajan pitäisi saada kansan suosio, eikä heidän pitäisi tehdä työtä omin käsin, vaan kansan pitäisi huolehtia heidän elatuksestansa.
4. Ja hän vakuutti myös kansalle, että koko ihmiskunta pelastuisi viimeisenä päivänä ja ettei heidän tarvinnut peljätä eikä vapista, vaan että he saattoivat nostaa päänsä ja iloita, sillä Herra oli luonut kaikki ihmiset ja hän oli myös lunastanut kaikki ihmiset, ja lopulta kaikilla olisi iankaikkinen elämä.
5. Ja tapahtui, että hän opetti tällaista niin paljon, että monet uskoivat hänen sanoihinsa, jopa niin monet, että he alkoivat huolehtia hänen elatuksestansa ja antaa hänelle rahaa.
6. Ja hän alkoi käydä korskeaksi sydämetänsä ja käyttää sangen kallisarvoisia vaatteita, ja alkoi myös perustaa julistuksensa mukaista kirkkoa.
7. Ja tapahtui, hänen kulkieksaan saarnaamassa niille, jotka uskoivat hänen sanaansa, että hän tapasi erään miehen, joka kuului Jumalan kirkkoon, erään sen opettajista, ja hän alkoi kiivaasti väitellä hänen kanssansa, johdattaaksensa kansan pois kirkosta; mutta mies piti puolensa häntä vastaan, nuhdellen häntä Jumalan sanoilla.
8. Ja tämän miehen nimi oli Gideon, ja hän oli sama mies, joka oli aseena Jumalan kädessä hänen vapauttaessaan Limhin kansan orjuudesta.
9. Ja koska Gideon piti häntä vastaan puolensa Jumalan sanoilla, hän vihastui Gideonin, veti esiin miekkansa ja alkoi lyödä häntä. Ja koska Gideonia jo painoi korkea ikä, hän ei pystynyt pitämään puoliaan hänen iskujaan vastaan, vaan sai miekasta surmansa.
10. Ja kirkon väki otti kiinni miehen, joka surmasi hänet, ja toi hänet Alman eteen tuomittavaksi niistä rikoksista, joita hän oli tehnyt.
11. Ja tapahtui, että hän seisoi Alman edessä ja puolustautui erittäin röyhkeästi.
12. Mutta Alma sanoi hänelle: Katso, ensimmäisen kerran on nyt pappisvaltainen henki saanut jalansijaa tämän kansan keskuudessa. Ja katso, sinä et ole syypää ainoastaan pappisvallan harjoittamiseen, vaan olet yrittänyt miekalla sitä tyrkyttää; ja jos tämä kansa pakotettaisiin omaksuma pappisvalta, se kokisi täydellisen tuhonsa.
13. Ja sinä olet vuodattanut vanhurskaan miehen verta, miehen, joka on tehnyt paljon hyvää tälle kansalle; ja jos me säästäisimme sinun henkesi, hänen verensä huutaisi kostoa meidän päällemme.
14. Sen tähden sinut tuomitaan kuolemaan sen lain mukaan, jonka Moosia, meidän viimeinen kuninkaamme, on meille antanut; ja tämä kansa on antanut sille hyväksymisensä; sen tähden tämän kansan täytyy noudattaa sitä lakia.
15. Ja tapahtui, että he tarttuivat häneen; ja hänen nimensä oli Nehor; ja he veivät hänet Mantin kukkulan laelle, ja siellä hänet saatettiin tunnustamaan, tai pikemminkin hän, itse tunnusti, taivaan ja maan välillä, että se, mitä hän oli opettanut kansalle, oli vastoin Jumalan sanaa; ja siellä hän kärsi häpeällisen kuoleman.
16. Tämä ei kuitenkaan pysäyttänyt pappisvallan leviämistä maassa, sillä oli monia, jotka rakastivat maailman turhuutta ja he kulkivat ympäri ja julistivat vääriä oppeja; ja näin he tekivät rikkauden ja kunnian tähden.
17. Kuitenkaan he eivät uskaltaneet peittelemättömästi valehdella, peläten lakia, sillä valehtelijoita rangaistiin; sen tähden he väittivät saarnaavansa uskonsa mukaan, eikä lailla ollut mitään valtaa kehenkään ihmiseen hänen uskoonsa nähden.
18. Eivätkä he uskaltaneet varastaa, lakia peläten, sillä sellaisia rangaistiin; eivätkä he uskaltaneet ryöstää eivätkä murhata, sillä murhaajaa rangaistiin kuolemalla.
19. Mutta tapahtui, että jokainen, joka ei kuulunut Jumalan kirkkoon, alkoi vainota niitä, jotka Jumalan kirkkoon kuuluivat ja olivat ottaneet Kristuksen nimen päällensä.
20. Näitä he vainosivat ja kiusasivat heitä kaikenkaltaisilla puheilla, ja näin he tekivät heidän nöyryytensä tähden, koska he eivät olleet ylväitä omissa silmissään ja koska he julistivat Jumalan sanaa keskuudessaan rahatta ja palkatta.
21. Nyt vallitsi kirkon kansan keskuudessa ankara laki, joka kielsi jokaista kirkkoon kuuluvaa vainoamasta niitä, jotka eivät kuuluneet kirkkoon, ja myös vainoamasta ketään heidän omassa keskuudessaan.

22. Kuitenkin heidän joukossansa oli monia, jotka alkoivat tulla ylpeiksi ja alkoivat kiivaasti kiistellä vastustajiensa kanssa, mikä johti tappeluihinkin; nyrkeillensä he pyrkivät toisaan lyömään.
23. Tämä tapahtui Alman hallituskauden toisena vuonna, ja siitä seurasi kirkolle paljon ikävyyttä; paljon koettelemuksia se aiheutti kirkolle.
24. Sillä monien sydämet paatuivat, ja heidän nimensä pyyhittiin pois, niin ettei heitä enää muistettu Jumalan kansan keskuudessa. Ja monet myös itse vetäytyivät heidän joukossansa.
25. Ja tämä oli suuri koettelemus niille, jotka pysyivät lujina uskossa; kuitenkin he lujina ja järkkymättä pitivät Jumalan käskyt ja kantoivat kärsivällisesti sen vainon, joka heihin kohdistettiin.
26. Ja kun papit jättivät työnsä julistaaksensa Jumalan sanaa kansalle, jätti kansakin työnsä kuullakseen Jumalan sanaa. Ja kun pappi oli julistanut heille Jumalan sanaa, he kaikki jälleen palasivat ahkerasti töihinsä; eikä pappi pitänyt itseänsä kuulijoitansa suuremman arvoisena, sillä saarnaaja ei ollut parempi kuin kuulija, eikä opettaja ollut parempi kuin oppilas; ja näin he olivat kaikki samanarvoiset, ja he tekivät kaikki työtä, kukin voimainsa mukaan.
27. Ja he jakoivat omaisuutensakin kukin sen mukaan, mitä kullakin oli, köyhille, puutteessa oleville, sairaille ja kärsiville; eivätkä he käyttäneet kallisarvoisia vaatteita, mutta olivat kuitenkin huolella ja säädyllisesti puettu.
28. Ja näin he järjestelivät kirkon asiat; ja näin heillä jälleen alkoi olla yhtämittainen rauha, huolimatta kaikista heihin kohdistetuista vainoista.
29. Ja kirkon vakaantuneen aseman tähden he alkoivat suuresti vaurastua, ja heillä oli yltäkyllin kaikkea, mitä tahansa he tarvitsivat - ja yltäkyllin lammaskatraitia ja karjalaumoja ja kaikenlaisia lihotuseläimiä ja myös yltäkyllin viljaa, kultaa, hopeaa ja kalleuksia ja yltäkyllin silkkiä ja hienoa kerrattua pellavaa ja kaikenkaltaista hyvää, yksinkertaista kangasta.
30. Eivätkä he näissä vauraisissa oloissansa lähettäneet pois ketään, joka oli alaston, tai joka oli nälkäinen, janoinen, tai sairas tai hoidon tarpeessa eivätkä he kiinnittäneet sydäntänsä rikkauksiin; sen tähden he olivat anteliaita kaikille, sekä vanhoille että nuorille, orjille ja vapaille, miehille ja naisille, kuuluivatpa nämä kirkkoon tai eivät, sillä he eivät katsoneet henkilöön, vaan siihen, kuka oli avun tarpeessa.
31. Ja näin he menestyivät ja kohosivat paljon suurempaan vaurauteen kuin ne, jotka eivät kuuluneet heidän kirkkoonsa.
32. Sillä ne, jotka eivät kuuluneet heidän kirkkoonsa, antautuivat noituuteen ja epäjumalanpalvelukseen tai joutilaisuuteen ja juoruiluun, kateuteen ja torailuun; ja he käyttivät kallisarvoisia vaatteita, esiintyivät ylpeästi, valehtelivat, varastelivat, rosvosivat, tekivät huorin, murhasivat ja syyllistyivät kaikenlaiseen jumalattomuuteen; kuitenkin laki pantiin täytäntöön kaikkien niiden kohdalta, jotka sitä rikkoivat, mikäli suinkin mahdollista.
33. Ja tapahtui, että kun lakia näin sovellettiin heihin ja jokainen joutui kärsimään sen mukaan, mitä oli tehnyt, he hiljentyivät eivätkä uskaltaneet tehdä pahaa, peläten sen tulevan ilmi; sen tähden oli Nefin kansan keskuudessa sangen rauhallista tuomarien hallituskauden viidenteen vuoteen saakka.

2 LUKU

Amlisi pyrkii kuninkaaksi. Enemmistö hylkää hänet, mutta hänet asetetaan silti kuninkaaksi. Hänet saatetaan taistelussa tappiolle. Hän liittyy laamanilaisiin. Alma surmaa Amlisin ja ajaa hänen sotajoukkonsa pakoon.

1. Ja tapahtui heidän hallitus kautensa viidennen vuoden alussa, että kansan keskuudessa alkoi ilmaantua erimielisyyttä; sillä muuan mies, nimeltään Amlisi, joka oli sangen kavalainen mies, jopa viisas mies, mitä maailman viisauteen tulee, ja samaa uskonkuntaa kuin se mies, joka surmasi miekalla Gideonin ja joka teloitettiin lain mukaan -
2. tämä Amlisi oli kavaluudellansa hankkinut itsellensä paljon kannattajia, jopa niin paljon, että he alkoivat olla sangen voimalliset, ja he rupesivat yrittämään Amlisia kansan kuninkaaksi.
3. Mutta tämä herätti levottomuutta kirkon jäsenissä sekä kaikissa niissä, joita Amlisi ei ollut saanut taivutetuksi puoleensa, sillä he tiesivät, että tällaisille asioille piti heidän lakinsa mukaan saada kansan mielipiteen vahvistus.
4. Mutta jos Amlisin onnistuisi voittaa kansan mielipide puolelensa, hän jumalattomana miehenä riistäisi siltä oikeuden ja kirkolta sen oikeudet, sillä hänen tarkoituksensa oli Jumalan kirkon tuhoaminen.
5. Ja tapahtui, että kansa kerääntyi kaikkialla maassa, jokainen mielipiteensä mukaan, sen mukaan, oliko hän Amlisin puolesta vai häntä vastaan, eri ryhmiksi, joilla oli paljon väitelyä ja eriskummaisia kiistoja keskenänsä.
6. Ja näin he kokoontuivat yhteen antaakseen äänensä tässä asiassa; ja ne esitettiin tuomareille.
7. Ja tapahtui, että kansan mielipide osoittautui Amlisin vastaiseksi, niin että häntä ei asetettu kansan kuninkaaksi.
8. Ja tämä ilahdutti suuresti niiden mieliä, jotka olivat häntä vastaan, mutta Amlisi yllytti kannattajiaan niitä vastaan, jotka eivät olleet hänen kannattajiensa.
9. Ja tapahtui, että he kokoontuivat ja vihkivät Amlisin kuninkaaksensa.
10. Kun nyt Amlisi oli heidän kuninkaansa, hän käski heidän tarttua aseisiin veljiänsä vastaan, ja tämän hän teki saattaakseen heidät valtansa alle.
11. Ja Amlisin väkeä nimitettiin erotukseksi muista Amlisin nimen mukaan, joten heitä sanottiin amlisilaisiksi; ja muita sanottiin nefiläisiksi tai Jumalan kansaksi.
12. Koska nefiläisten kansa oli selvillä amlisilaisien aikeesta, se valmistautui kohtaamaan heidät; se aseistautui miekoin, käyrämiekoin, jousin ja nuolin, kivin ja lingoin ja kaikenlaisin sota-asein.

13. Ja näin se oli valmis kohtaamaan amlisilaiset näiden tulohetkellä. Ja kansan lukumäärän mukaan määrättiin päälliköitä ja korkeampia päälliköitä ja ylipäälliköitä.
14. Ja tapahtui, että Amlisi aseisti miehensä kaikenkaltaisilla sota-aseilla, ja hänkin määräsi johtajia ja päälliköitä väellensä johtamaan sitä sotaan veljiänsä vastaan.
15. Ja tapahtui, että amlisilaiset tulivat Amnihun kukkulalle, joka oli itään päin Siidonin virrasta, joka virtasi Sarahemlan maan halki, ja sieltä he aloittivat sodan nefiläisiä vastaan.
16. Mutta Alma, joka oli Nefin kansan ylimmäinen tuomari ja johtaja, lähti kansansa mukana, päällikköjensä ja ylipäällikköjensä mukana, sotajoukkojensa kärjessä, sotimaan amlisilaisia vastaan.
17. Ja he alkoivat lyödä amlisilaisia kukkulalla, joka oli Siidonista itään. Ja amlisilaiset taistelivat nefiläisiä vastaan erittäin voimallisesti, niin että paljon nefiläisiä kaatui amlisilaisten eteen.
18. Mutta Herra antoi voimaa nefiläisille, niin että he aiheuttivat amlisilaisille suurta mieshukkaa, niin että nämä alkoivat paeta heitä.
19. Ja tapahtui, että nefiläiset ajoivat amlisilaisia takaa koko sen päivän ja aiheuttivat heille suurta mieshukkaa, niin että amlisilaisista sai surmansa kaksitoistatuhatta viisisataa kolmekymmentä kaksi henkeä; ja nefiläisiä sai surmansa kuusituhatta viisisataa kuusikymmentä kaksi henkeä.
20. Ja tapahtui, että kun Alma ei enää voinut ajaa amlisilaisia takaa, hän käski väkensä pystyttämään telttansa Gideonin laaksoon, joka oli saanut nimensä sen Gideonin mukaan, jonka Nehor oli surmannut miekalla; ja tähän laaksoon nefiläiset pystyttivät yöksi telttansa.
21. Ja Alma lähetti vakoojia seuraamaan amlisilaisten jäännöksiä päästäkseen selville heidän suunnitelmistaan ja hankkeistaan siten suojellakseen itsensä heitä vastaan ja varjellakseen kansansa tuholta.
22. Ja ne, jotka hän oli lähettänyt vartioimaan amlisilaisten leiriä, olivat nimeltään Seram, Amnor, Manti ja Limher; nämä olivat ne, jotka lähtivät miehinensä pitämään silmällä amlisilaisten leiriä.
23. Ja tapahtui, että he palasivat seuraavana päivänä suurella kiireellä nefiläisten leiriin, ja he olivat suuresti hämmästyksissään ja suuren pelon vallassa ja sanoivat:
24. Katso, me seurasimme amlisilaisten leiriä ja suureksi hämmästyseksemme me näimme Miinonin maassa Sarahemlan maan yläpuolella Nefin maan suunnassa monilukuisen laamanilaisten sotajoukon; ja katso, amlisilaiset ovat liittyneet heihin;
25. ja he ovat meidän veljemme kimpussa tuossa maassa, ja nämä pakenivat heitä laumoinensa, vaimoinensa ja lapsinensa meidän kaupunkiamme kohti; ja ellemmme me pidä kiirettä, he saavat kaupunkimme haltuunsa, ja meidän isämme, vaimomme ja lapsemme saavat surmansa.
26. Ja tapahtui, että Nefin väki otti telttansa ja lähti Gideonin laaksosta kaupunkiansa kohti, joka oli Sarahemlan kaupunki.
27. Ja katso, heidän juuri ylittäessään Siidonin virtaa, laamanilaiset ja amlisilaiset, joita oli niin paljon, että he olivat melkein kuin meren hiekka, kävivät heidän kimppuunsa tuhoaksensa heidät.
28. Mutta kun Herra oli antanut voimaa nefiläisille ja he olivat voimallisesti rukoilleet häntä vapauttamaan heidät heidän vihollistensa käsistä, niin Herra kuuli heidän huutonsa ja vahvisti heitä, ja laamanilaiset ja amlisilaiset kaatuivat heidän edessään.
29. Ja tapahtui, että Alma taisteli miekalla Amlisin kanssa silmätysten; ja he kamppailivat kiivaasti keskenänsä.
30. Ja tapahtui, että Alma, joka oli Jumalan mies ja vahvassa uskossa harjaantunut, huusi sanoen: Oi Herra, armahda ja säästä henkeni, jotta voisin olla aseena sinun kädessäsi tämän kansan pelastamiseksi ja suojelemiseksi.
31. Kun Alma nyt oli sanonut nämä sanat, hän jälleen taisteli Amlisin kanssa; ja hänen voimansa lisääntyivät, niin että hän surmasi Amlisin miekalla.
32. Ja hän taisteli myös laamanilaisten kuninkaan kanssa, mutta laamanilaisten kuningas perääntyi Alman tieltä ja lähetti vartiomiehensä taistelemaan Alman kanssa.
33. Mutta Alma vartiomiehinensä taisteli laamanilaisten kuninkaan vartiomiesten kanssa, kunnes oli saattanut heidät tappiolle ja ajanut heidät takaisin.
34. Ja näin hän puhdisti taistelualueen, tai pikemminkin Siidonin virran läntisen rannan heittäen surmattujen laamanilaisten ruumiit Siidonin vesiin, jotta hänen väellensä näin olisi tilaa kulkea virran poikki ja taistella laamanilaisia ja amlisilaisia vastaan Siidonin virran länsipuolella.
35. Ja tapahtui, että kun he kaikki olivat ylittäneet Siidonin virran, niin laamanilaiset ja amlisilaiset alkoivat paeta heidän tieltään, huolimatta siitä, että heidän lukumääränsä oli niin suuri, ettei heitä voinut lukea.
36. Ja he pakenivat nefiläisten tieltä lännessä ja pohjoisessa olevaa erämaata kohti maan rajojen yli; ja nefiläiset ajoivat heitä takaa, minkä taisivat, ja surmasivat heitä.
37. Joka suunnalla oltiin heitä vastassa ja heitä surmattiin ja ajettiin takaa, kunnes he olivat hajaantuneet länteen ja pohjoiseen, kunnes he olivat saapuneet erämaahan, jonka nimi oli Hermounts; ja se oli se osa erämaata, jossa oleili villoja ja raatelevia eläimiä.
38. Ja tapahtui, että monet kuolivat erämaassa haavoihinsa ja joutuivat niiden petojen sekä ilmojen korppikotkien ruoaksi; ja heidän luunsa on löydetty ja koottu maanpäällisiksi rökkiöiksi.

3 LUKU

Amlisilaisten merkki ja laamanilaisten kirous. Nefiläiset saavat uuden voiton.

1. Ja tapahtui, että sen jälkeen kun nefiläiset, jotka eivät olleet saaneet sota-aseista surmaansa, olivat haudanneet ne, jotka olivat kaatuneet - ja kaatuneiden määrää ei laskettu heidän suuren lukunsa tähden - sen jälkeen kun he olivat saaneet kuolleensa haudatuksi, he kaikki palasivat maillensa ja koteihinsa ja vaimojensa ja lastensa luo.

2. Ja monet vaimot ja lapset olivat saaneet miekasta surmansa ja samoin suuri osa heidän karjalaumoistansa ja lammaskatraitansa; ja myös monet heidän viljavainioistansa olivat tuhoutuneet, sillä ihmisjoukot olivat ne tallanneet.
3. Ja kaikki laamanilaiset ja amlisilaiset, jotka olivat kaatuneet Siidonin virran rannalla, heitettiin Siidonin vesiin; ja katso, heidän luunsa ovat meren syvyyksissä, ja niitä on paljon.
4. Ja amlisilaiset erottuivat nefiläisistä, sillä he olivat merkinneet itsensä punaisella merkillä otsaansa laamanilaisten tapaan; kuitenkin he eivät olleet kerinneet päätänsä kuten laamanilaiset.
5. Sillä laamanilaisten päät olivat kerityt, ja he kulkivat alastomina lukuun ottamatta nahkaa, joka oli kiinnitettynä heidän lanteidensa ympärille ja myös heidän sota-asuansa, joka oli heidän yllänsä, ja heidän jousiansa ja nuoliansa, kiviänsä ja linkojansa ja muita sellaisia.
6. Ja laamanilaisten iho oli tumma sen tunnusmerkin mukaan, joka oli pantu heidän isiinsä ja joka oli heitä painava kirous heidän rikkomustensa tähden ja sen kapinan tähden, jonka he tekivät veljiensä Nefiä, Jaakobia, Joosefia ja Samia vastaan, jotka olivat oikeamielisiä ja pyhiä miehiä.
7. Ja heidän veljensä koettivat surmata heidät, ja sen tähden heidät kirottiin; ja Herra Jumala pani heihin merkin, Laamaniin ja Lemueliin sekä Ismaelin poikiin ja ismaellilaisiin naisiin.
8. Ja tämä tapahtui, jotta heidän jälkeläisensä erottuisivat heidän veljiensä jälkeläisistä, jotta Herra Jumala täten varjelisi kansansa sekoittumasta ja uskomasta väärin perimätietoihin, mikä johtaisi heidän tuhoonsa.
9. Ja tapahtui, että kuka tahansa sekaantui laamanilaisiin, saattoi jälkeläisillensä saman kirouksen.
10. Kuka siis antoi laamanilaisten houkutella itsensä puolelleen, häntä alettiin myös nimittää heidän mukaansa, ja häneen pantiin merkki.
11. Ja tapahtui, että niitä, jotka eivät uskoneet laamanilaisten perimätietoon, vaan uskoivat niitä aikakirjoja, jotka oli tuotu Jerusalemin maasta, sekä isiensä perimätietoon, joka oli oikea, ja niitä, jotka uskoivat Jumalan käskyihin ja niitä noudattivat, sanottiin nefiläisiksi eli Nefin kansaksi, siitä ajasta lähtien -
12. ja nämä juuri ovat säilyttäneet ne aikakirjat, jotka sisältävät totuuden heidän kansastansa ja samoin laamanilaisten kansasta.
13. Mutta palatkaamme taas amlisilaisiin, sillä heihinkin oli pantu merkki; he itse varustivat itsensä merkillä, punaisella merkillä otsaansa.
14. Näin on Jumalan sana toteutunut, sillä nämä ovat ne sanat, jotka hän sanoi Nefille: Katso, laamanilaiset minä olen kironnut, ja minä panen heihin merkin, jotta heidät ja heidän jälkeläisensä erotettaisiin sinusta ja sinun jälkeläisistäsi tästä ajasta alkaen iankaikkisiin aikoihin asti, elleivät he tee parannusta pahoista teoistansa ja palaja minun tyköni, jotta minä voisin armahtaa heitä.
15. Ja vielä: Minä panen merkin siihen, joka sekaantuu sinun veljiisi, niin että hänen jälkeläisensäkin kirotaan.
16. Ja vielä: Minä panen merkin siihen, joka taistelee sinua ja sinun jälkeläisiäsi vastaan.
17. Ja vielä minä sanon, ettei sitä, joka luopuu sinusta, enää pidä nimitettämän sinun jälkeläiseksesi; ja minä olen siunaava sinut ja jokaisen, jota sanotaan sinun jälkeläiseksesi tästä alkaen ja iankaikkisesti; ja nämä olivat ne lupaukset, jotka Herra antoi Nefille ja hänen jälkeläisillensä.
18. Mutta amlisilaiset eivät tienneet toteuttavansa Jumalan sanaa alkaessaan varustaa otsansa merkillä; kuitenkin he olivat nousseet avoimeen kapinaan Jumalaa vastaan; sen tähden kirouksen täytyi kohdata heidät.
19. Nyt minä tahtoisin teidän näkevän, että he itse saattoivat kirouksen päällensä; ja samoin jokainen, joka kirotaan, itse hankkii itselleen oman tuomionsa.
20. Nyt tapahtui, että vain vähän aikaa, sen taistelun jälkeen, jonka laamanilaiset ja amlisilaiset kävivät Sarahemlan maassa, tuli toinen laamanilaisten sotajoukko Nefin kansan kimppeun samalla paikalla, missä ensimmäinen sotajoukko kohtasi amlisilaiset.
21. Ja tapahtui, että sotajoukko lähetettiin ajamaan heitä maasta.
22. Mutta Alma, joka oli haavoittunut, ei tällä kertaa mennyt itse taistelemaan laamanilaisia vastaan;
23. mutta hän lähetti mieslukuisen sotajoukon heitä vastaan; ja tämä meni ja surmasi paljon laamanilaisia ja karkoitti loput heistä maansa rajojen ulkopuolelle.
24. Ja sitten he taas palasivat ja alkoivat lujittaa rauhaa maassa, eivätkä heidän vihollisensa enää vähään aikaan häirinneet heitä.
25. Ja kaikki tämä tapahtui, kaikki nämä sodat ja taistelut alkoivat ja päättyivät tuomarien hallituskauden viidentenä vuonna.
26. Ja yhdessä vuodessa oli tuhansia ja kymmeniätuhansia sieluja lähetetty iankaikkiseen maailmaan saamaan palkkansa tekojensa mukaan, olivatpa ne sitten hyviä tai pahoja, saamaan joko iankaikkisen autuuden tai iankaikkisen vaivan, sen mukaan, mitä henkeä he olivat halunneet totella, olipa se sitten hyvä tai paha henki.
27. Sillä jokainen saa palkkansa siltä, jonka hän valitsee toteltavakseen, ja tämä on profetian hengen sanojen mukaista; sen tähden tapahtukoon totuuden mukaisesti. Ja näin päättyy tuomarien hallituskauden viides vuosi.

4 LUKU

Kirkon kasvu. Menestystä, ylpeyttä ja jumalattomuutta. Nefiha määrätään ylimmäiseksi tuomariksi.

1. Nyt tapahtui Nefin kansan tuomarien hallituskauden kuudentena vuonna, ettei Sarahemlan maassa ollut taisteluja eikä sotia;

2. mutta kansa oli murheissansa, suuresti murheissansa veljiensä menettämisestä ja myös siitä, että he olivat menettäneet lammaskatraansa ja karjalaumansa ja myös viljavainionsa, jotka laamanilaiset olivat tallanneet jalkoihinsa ja tuhonneet.
3. Ja niin suuret olivat heidän koettelemuksensa, että jokaisella oli syytä murehtia; ja he uskoivat, että Jumalan tuomiot olivat kohdanneet heitä heidän pahuutensa ja heidän kauhistustensa tähden; näin he heräsivät muistamaan velvollisuutensa.
4. Ja he ryhtyivät entistä enemmän lujittamaan kirkkoa; ja monet antoivat kastaa itsensä Siidonin vesissä ja liittyivät Jumalan kirkkoon; Alma heidät kastoi, sillä hänen isänsä Alma oli vihkinyt hänet kirkon kansan ylimmäiseksi papiksi.
5. Ja tapahtui tuomarien hallituskauden seitsemäntenä vuonna, että noin kolmetuhatta viisisataa henkeä liittyi Jumalan kirkkoon, antaen kastaa itsensä. Ja näin päättyi Nefin kansan tuomarien hallituskauden seitsemäs vuosi; ja koko sinä aikana vallitsi yhtämitäinen rauha.
6. Ja tapahtui tuomarien hallituskauden kahdeksantena vuonna, että kirkon kansa alkoi tulla ylpeäksi tavattoman rikkautensa, hienojen silkkikankaidensa ja hienon kerratun pellavansa tähden, sekä monien lammaskatraidensa ja karjalaumojensa, kultansa ja hopeansa ja kaikenkaltaisten kalleuksiansa tähden, joita he olivat ahkeruudellansa hankkineet; ja kaikesta tästä he rehentelivät ylpeys katsannossansa, ja he alkoivat käyttää sängen kallisarvoisia vaatteita.
7. Ja tämä tuotti paljon murhetta Almalle ja monille niistä, jotka Alma oli vihkinyt toimimaan opettajina, pappeina ja kirkon vanhimpina; monet heistä surivat raskaasti sitä jumalattomuutta, minkä he näkivät saavan jalansijaa heidän kansansa keskuudessa.
8. Sillä suureksi surukseen he näkivät, että kirkon kansa alkoi ylpistyä ja kiinnittää sydämensä rikkauksiin ja maailman turhuuteen, että he alkoivat halveksia toinen toistaan ja vainota niitä, jotka eivät uskoneet sillä tavoin kuin he halusivat ja mielivät.
9. Ja niin tänä tuomarien hallituskauden kahdeksantena vuonna alkoi kirkon jäsenten keskuudessa esiintyä suurta riitaisuutta; oli kateutta, riitaa, pahansuopuutta, vainoa ja ylpeyttä, joka ylitti niidenkin ylpeyden, jotka eivät kuuluneet Jumalan kirkkoon.
10. Ja näin päättyi tuomarien hallituskauden kahdeksas vuosi, ja kirkon turmelus oli suurena loukkauskenä niille, jotka eivät kuuluneet kirkkoon, ja siten kirkon edistys alkoi joutua pysähdyksiin.
11. Ja tapahtui yhdeksännen vuoden alussa, että Alma näki kirkon turmeluksen, ja hän näki myös, että kirkon esimerkki alkoi johdattaa niitä, joilla ei ollut uskoa, pahasta teosta toiseen, siten edistäen kansan häviötä.
12. Hän näki suurta eriarvoisuutta kansan keskuudessa, muutamien esiintyessä ylpeästi, toisia halveksien ja kääntäen selkänsä tarvitseville ja alastomille, niille, jotka olivat nälkäisiä, niille, jotka olivat janoisia ja niille, jotka olivat sairaita ja kärsiviä.
13. Tämä aiheutti paljon valitusta kansan keskuudessa, mutta toiset alensivat itsensä ja avustivat niitä, jotka olivat heidän avustuksensa tarpeessa; niinpä he antoivat omaisuudensa köyhille ja tarvitseville, ruokkien nälkäisiä ja kärsien kaikenlaisia koettelemuksia Kristuksen tähden, joka oli tuleva profetian hengen mukaan.
14. Sitä päivää he odottivat, siten säilyttäen syntiensä anteeksiannon; ja heidät täytti suuri ilo kuolleiden ylösnousemuksen johdosta, joka oli tapahtuva Jeesuksen Kristuksen tahdosta ja voimasta, joka vapauttaisi heidät kuoleman kahleista.
15. Ja nyt tapahtui, että Alma, nähtyensä Jumalan nöyrien seuraajien koettelemukset sekä sen vainon, minkä muu osa hänen kansastansa kohdisti heihin, ja kaiken heidän eriarvoisuutensa, joutui suuren surun valtaan; kuitenkin ei Herran Henki puuttunut häneltä.
16. Ja hän valitsi erään ymmärtäväisen miehen kirkon vanhimpien keskuudesta ja antoi hänelle kansan mielipiteen mukaisesti vallan säätää lakeja niiden lakien mukaan, joita jo oli annettu, ja soveltaa niitä sen mukaan, kuin kansan pahat teot ja rikokset vaativat.
17. Ja tämän miehen nimi oli Nefiha, ja hänet määrättiin ylimmäiseksi tuomariksi; ja hän istui tuomioistuimella tuomitsemassa ja hallitsemassa kansaa.
18. Mutta Alma ei luovuttanut hänelle kirkon ylimmäisen papin tehtäviä, vaan pidätti ylimmäisen papin viran itsellään; mutta tuomioistuimen hän luovutti Nefihalle.
19. Ja hän teki näin, jotta hän itse voisi lähteä kansansa keskuuteen eli Nefin kansan keskuuteen saarnaamaan sille Jumalan sanaa, muistuttamaan sitä sen velvollisuuksista ja Jumalan sanan avulla kukistamaan kaiken sen ylpeyden ja juonet ja kaiken sen eripuraisuuden, joka vallitsi hänen kansansa keskuudessa, sillä hän ei nähnyt mitään muuta keinoa sen takaisinjohtamiseksi kuin esittää suoria todistuksia sitä vastaan.
20. Ja täten Alma Nefin kansan tuomarien hallituskauden yhdeksännen vuoden alussa luovutti tuomaristuimen Nefihalle ja omistautui itse kokonaan Jumalan pyhän järjestyksen mukaiselle ylipapilliselle tehtävälle, sanan julistukselle ilmoituksen ja profetian hengen mukaisesti.

5 LUKU

Sanat, jotka Alma, ylimmäinen pappi Jumalan pyhän järjestyksen mukaan, puhui kansalle kaupungeissa ja kylissä kaikkialla maassa. Hän kuvailee kirkon vaiheita. Hän nuhtelee synnillisyydestä. Hän kehoittaa kansaa tekemään parannuksen.

1. Nyt tapahtui, että Alma alkoi julistaa Jumalan sanaa kansalle, ensin Sarahemlan maassa ja sitten kaikkialla maassa.
2. Ja nämä ovat ne sanat, jotka hän puhui Sarahemlan kaupunkiin perustetun seurakunnan jäsenille ja jotka hänen omien muistiinpanojensa mukaan kuuluivat seuraavasti:
3. Minä Alma, jonka minun isäni Alma vihki Jumalan kirkon ylimmäiseksi papiksi saatuaan Jumalalta voiman ja valtuuden toimittaa tällaisia tehtäviä, katso, minä sanon teille, että hän alkoi perustaa kirkkoa maahan, joka oli Nefin rajoilla, maahan, jota sanottiin Mormonin maaksi; ja hän kastoi veljensä Mormonin vesissä.
4. Ja katso, minä sanon teille: he vapautuivat kuningas Nooan kansan käsistä Jumalan armosta ja voimalla.

5. Ja katso, sen jälkeen heidät saattoivat ikeensä alle laamanilaiset erämaassa; minä sanon teille; he olivat orjuudessa, ja taaskin Herra vapautti heidät orjuudesta sanansa voimalla; ja meidät tuotiin tähän maahan, ja täällä me aloimme perustaa Jumalan kirkkoa kaikkialle tähänkin maahan.
6. Ja katso, minä kysyn nyt teiltä, veljeni, teiltä, jotka kuulutte tähän kirkkoon: Oletteko riittävästi pitäneet mielessänne isänne orjuuden? Ja oletteko riittävästi pitäneet mielessänne hänen armonsa ja pitkämielisyytensä heitä kohtaan? Ja vielä, oletteko riittävästi pitäneet mielessänne, että hän on vapahtanut heidän sielunsa helvetistä?
7. Katso, hän muutti heidän sydämensä; syvästä unesta hän heidät herätti, ja he heräsivät tuntemaan Jumalan. Katso, he olivat pimeyden keskellä; mutta heidän sielujansa valaisi iankaikkisen sanan valkeus: he olivat sidotut kuoleman sitein ja helvetin kahleihin kahlittu, ja iankaikkinen kadotus odotti heitä.
8. Ja nyt minä kysyn teiltä, veljeni: Tuhoutuivatko he? Katso, minä sanon teille: eivät, he eivät tuhoutuneet.
9. Ja vielä minä kysyn: Katkesivatko kuoleman siteet ja helvetin kahleet, joihin he olivat kiedotut, kirposivatko ne? Minä sanon teille: Kyllä, ne kirposivat, ja heidän sielunsa kohosivat, ja he lauloivat ylistystä lunastavalle rakkaudelle. Ja minä sanon teille, että he ovat pelastuneet.
10. Ja nyt minä kysyn teiltä: Millä ehdoilla he pelastuivat? Millä perusteilla he toivoivat pelastusta? Mistä syyistä heidät päästettiin kuoleman siteistä sekä helvetin kahleista?
11. Katso, minä voin sanoa teille - eikö isäni Alma uskonut sanoihin, joita Abinadi julisti? Ja eikö hän ollut pyhä profeetta? Eikö hän puhunut Jumalan sanoja ja minun isäni Alma uskonut niitä?
12. Ja hänen uskonsa perusteella hänen sydämessään tapahtui voimallinen muutos. Katso, minä sanon teille, että tämä kaikki on totta.
13. Ja katso, hän julisti sanaa teidän isillenne, ja voimallinen muutos tapahtui myös heidän sydämissänsä, ja he nöyryivät ja panivat luottamuksensa totiseen ja elävään Jumalaan. Ja katso, he olivat uskolliset loppuun saakka; sen tähden he pelastuivat.
14. Ja katso, nyt minä kysyn teiltä, te kirkon veljeni: oletteko te hengellisesti syntyneet Jumalasta? Onko teidän kasvon piirteisiinne painunut hänen kuvansa? Oletteko te kokeneet tämän voimallisen muutoksen sydämessänne?
15. Uskotteko te hänen lunastavan teidät, joka teidät on luonut? Suuntaatteko katseenne eteenpäin uskon silmin ja näettekö tämän kuolevaisen ruumiin kuolemattomuuteen nousseena ja tämän katoavaisuuden katoamattomuuteen nousseena, seisomassa Jumalan edessä tuomittavana niiden tekojen mukaan, jotka kuolevaisessa ruumiissa on tehty?
16. Minä kysyn teiltä, voitteko kuvitella kuulevanne Herran äänen, joka sanoo teille sinä päivänä: Tulkaa minun tyköni, te siunatut, sillä katso, teidän tekonne ovat olleet vanhurskauden tekoja maan päällä?
17. Tai kuvitteletteko voivanne valehdella Herralle sinä päivänä ja sanoa - Herra, meidän tekomme ovat olleet vanhurskaita tekoja maan päällä - ja että hän pelastaa teidät?
18. Tai toisin sanoen, voitteko kuvitella itsenne viedyiksi Jumalan tuomioistuimen eteen sielunne syyllisyyden ja omantunnon vaivojen täyttämänä, muistaen kaiken syntivelkanne, täydellisesti muistaen kaiken pahuutenne, muistaen, että olette uhmanneet Jumalan käskyjä?
19. Minä kysyn teiltä: Voitteko katsoa sinä päivänä Jumalaan puhtain sydämin ja tahrattomin käsin? Minä sanon teille: Voitteko katsoa häneen Jumalan kuva kasvojenpiirteisänne?
20. Minä kysyn teiltä: Voitteko ajatella pelastuvanne, kun olette antautuneet perkeleen alamaisiksi?
21. Minä sanon teille: Sinä päivänä te tiedätte, että te ette voi pelastua; sillä ei yksikään ihminen voi pelastua, elleivät hänen vaatteensa ole valkeiksi pestyt; hänen vaatteitansa on puhdistettava, kunnes ne ovat huuhdotut kaikista tahroista, hänen verellensä, josta meidän isämme ovat puhuneet ja joka on tuleva lunastamaan kansansa sen synneistä.
22. Ja nyt minä kysyn teiltä veljeni, mitä kukin teistä tuntee, jos joudutte seisomaan Jumalan tuomioistuimen edessä vaatteenne veren ja kaikenlaisten syntien tahraamina? Katsokaa, mitä nämä asiat todistavat teitä vastaan?
23. Katso, eivätkö ne todista, että te olette murhaajia ja että te olette myös vikapääät kaikenlaiseen pahaan?
24. Katsokaa, veljeni, luuletteko te, että sellainen voi saada sijan Jumalan valtakunnassa yhdessä Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa ja myös kaikkien niiden pyhien profeettojen joukossa, joiden vaatteet ovat pestyt ja ovat tahrattomat, puhtaat ja valkeat?
25. Minä sanon teille: Ette, ellette te tee meidän Luojaamme valehtelijaksi alusta asti eli usko häntä valehtelijaksi alusta asti, te ette voi uskoa, että sellaiset voisivat saada sijan taivaan valtakunnassa, vaan heidät karkoitetaan pois, sillä he ovat perkeleen valtakunnan lapsia.
26. Ja nyt, katso, minä sanon teille, veljeni, jos te olette kokeneet sydämen muutoksen ja jos on ollut kuin olisitte laulaneet lunastavan rakkauden ylistystä, minä haluaisin kysyä, voitteko nyt tuntea sellaista?
27. Oletteko vaeltaneet säilyttäen itsenne nuhteettomina Jumalan edessä? Voisitteko, jos teidät tällä hetkellä kutsuttaisiin kuolemaan, sanoa mielessänne, että olette olleet kyllin nöyriä; että Kristuksen veri on pessyt ja valkaissut teidän vaatteenne, Kristuksen, joka on tuleva lunastamaan kansansa sen synneistä?
28. Katso, oletteko riisuneet ylpeyden päältäanne? Minä sanon teille, että ellette ole sitä tehneet, te ette ole valmiit kohtaamaan Jumalaa. Katso, teidän on kiireesti valmistauduttava, sillä taivaan valtakunta on pian lähellä, eikä sellaisella ole iankaikkista elämää.
29. Katso, minä kysyn, onko joukossanne sellaista, joka ei ole riisunut kateutta päältänsä? Minä sanon teille, että sellainen ei ole valmis; ja minä haluaisin hänen kiireesti valmistautuvan, sillä hetki on aivan lähellä, eikä hän tiedä, milloin aika tulee, sillä sellaista ei havaita syöttömäksi.

30. Ja vielä minä kysyn teiltä, onko joukossanne sellaista, joka pilkkaa veljeänsä tai vainoa häntä?
31. Voi sellaista, sillä hän ei ole valmis, ja se aika on lähellä, jolloin hänen on tehtävä parannus, sillä muuten hän ei voi pelastua!
32. Ja voi teitä kaikkia laittomuuden tekijöitä; tehkää parannus, tehkää parannus, sillä Herra Jumala on niin sanonut!
33. Katso, hän lähettää kutsun kaikille ihmisille. sillä hänen armonsä käsivarret ovat ojennettuina heitä kohti, ja hän sanoo: Tehkää parannus, niin minä otan teidät vastaan.
34. Ja hän sanoo: Tulkaa minun tyköni, niin te saatte nauttia elämän puun hedelmää; te saatte syödä ja juoda elämän leipää ja vettä lahjaksi.
35. Niin, tulkaa minun tyköni ja tehkää vanhurskauden tekoja, niin teitä ei hakata pois eikä heitetä tuleen -
36. sillä katso, on lähellä aika, jolloin sillä, joka ei kasva hyviä hedelmiä eli ei tee vanhurskauden tekoja, on syytä valitukseen ja murheeseen.
37. Oi te laittomuuden tekijät, te, jotka maailman turhuudessa pöyhkeilette, te jotka olette tunnustaneet tunteneenne vanhurskauden tiet, mutta kuitenkin olette kulkeneet harhaan kuin lampaat ilman paimenta, vaikka paimen on kutsunut teitä ja vieläkin teitä kutsuu, mutta te ette tahdo kuulla hänen ääntänsä!
38. Katso, minä sanon teille, että hyvä paimen kutsuu teitä; omassa nimessään hän teitä kutsuu, ja se nimi on Kristus; ja ellette te halua kuulla hyvän paimenen ääntä, sitä nimeä jolla teitä kutsutaan, niin katso, te ette ole hyvän paimenen lampaista.
39. Ja ellette te ole hyvän paimenen lampaista, niin mitä laumaa te olette? Katso, minä sanon teille, että perkele on teidän paimenenne ja te olette hänen laumaansa; ja kuka voi, kieltää tätä? Katso, minä sanon teille: se joka tämän kieltää, on valehtelija ja perkeleen lapsi.
40. Sillä minä sanon teille, että kaikki, mikä hyvää on, tulee Jumalalta, ja kaikki, mikä paha on, tulee perkeleeltä.
41. Jos siis ihminen tekee hyviä tekoja, hän kuulee hyvän paimenen ääntä ja seuraa häntä; mutta jokaisesta, joka pahoja tekoja tekee, tulee perkeleen lapsi, sillä hän kuulee hänen ääntänsä ja seuraa häntä.
42. Ja sen, joka näin tekee, täytyy saada palkkansa häneltä; palkkansa hän siis saa kuoleman, kuullen sille, mikä vanhurskauteen kuuluu, koska hän on kuollut kaikille hyville teoille.
43. Ja nyt, veljeni, minä haluaisin teidän kuulevan minua, sillä minä puhun koko sieluni voimalla, sillä katso, minä olen puhunut teille selkeästi, niin että te ette voi erehtyä, eli olen puhunut Jumalan käskyjen mukaisesti.
44. Sillä minut on kutsuttu puhumaan tällä tavoin, Jumalan pyhän järjestyksen mukaan, joka on Kristuksessa Jeesuksessa; minua on käsketty seisomaan ja todistamaan tälle kansalle siitä, mitä meidän isämme ovat puhuneet tulevista asioista.
45. Eikä tässä ole kaikki. Etteköhän te arvele, että minä itsestäni tiedän näistä asioista? Katso, minä todistan teille tietäväni, että nämä asiat, joista olen puhunut, ovat tosia. Ja kuinka luulette minun tietävän, että ne ovat varmasti tosia?
46. Katso, minä sanon teille: Jumalan Pyhä Henki on ilmoittanut ne minulle. Katso, minä olen paastonnut ja rukoillut monta päivää, jotta itse saisin tietää näistä asioista. Ja nyt minä itse tiedän, että ne ovat todet, sillä Herra Jumala on Pyhän Henkensä kautta ilmoittanut ne minulle; ja tämä on se ilmoituksen henki, joka on minussa.
47. Ja lisäksi minä sanon teille, että minulle on niin ilmoitettu, että se, mitä meidän isämme ovat puhuneet, on totta, sen profetian hengen mukaisesti, joka on minussa ja kuten myös Jumalan Henki on ilmoittanut.
48. Minä sanon teille, että minä tiedän itse, että se, mitä minä sanon teille siitä, mikä on tuleva, on totta; ja minä sanon teille, että minä tiedän, että Jeesus Kristus on tuleva, Poika, Isän Ainosyntyinen, täynnä armoa ja laupeutta ja totuutta. Ja katso, hän on se, joka tulee ottamaan pois maailman synnit, jokaisen ihmisen synnit, joka lujana uskoo hänen nimeensä.
49. Ja nyt minä sanon teille, että tämä on se järjestys, jonka mukaan minut on kutsuttu saarnaamaan rakkaille veljilleni ja jokaiselle, joka asuu tässä maassa; saarnaamaan kaikille, sekä vanhoille että nuorille, sekä orjille että vapaille; ja minä sanon teille: iäkkäille ja myös keski-ikäisille sekä nousevalle sukupolvelle; huutamaan heille, että heidän on tehtävä parannus ja synnyttävä uudesti.
50. Sillä näin sanoo Henki: Tehkää parannus, kaikki te maan ääret, sillä taivaan valtakunta on pian lähellä; Jumalan Poika tulee kirkkaudessa, vallassansa, majesteettiudessa, voimassansa ja herraudessansa. Niin, rakkaat veljeni, minä sanon teille, että Henki sanoo: Katso kaiken maanpiirin Kuninkaan kirkkautta, ja myös taivaan Kuningas on sangen pian kirkkaudessa ilmestyvä kaikkien ihmislasten keskuuteen.
51. Ja Henki sanoo minulle myös, jopa huutaa minulle voimallisella äänellä, sanoen: Mene ja sano tälle kansalle: Tehkää parannus, sillä ellette tee parannusta, ette mitenkään voi periä taivaan valtakuntaa.
52. Ja vielä minä sanon teille, mitä henki sanoo: Katsokaa, kirves on pantuna puun juurelle; sen tähden jokainen puu, joka ei tee hyviä hedelmiä, hakataan pois ja heitetään tuleen, tuleen, joka ei lopu, sammumattomaan tuleen. Katsokaa ja muistakaa, että Pyhä on niin puhunut.
53. Ja nyt, rakkaat veljeni, minä kysyn teiltä: Voitteko torjua näitä sanoja; voitteko työntää nämä asiat sivuun ja polkea Pyhän jalkoihinne; voitteko rehennellä sydämenne ylpeydessä; vieläkö edelleenkin käytätte kallisarvoisia vaatteita ja kiinnitätte sydämenne maailman turhuuteen ja rikkauteen?
54. Vieläkö pysytte luulossanne, että olette toinen parempi kuin toinen; vieläkö jatkatte veljienne vainoamista, jotka nöyrytyvät ja vaeltavat Jumalan pyhän järjestyksen mukaan, jolla heidät on johdatettu tähän kirkkoon, sen jälkeen kun Pyhä Henki on heidät pyhittänyt ja kun he tekevät parannuksen soveliaita tekoja.
55. Ja käänättekö edelleenkin selkänne köyhille ja puutteessa oleville ja eväätte heiltä, mitä teillä on?

56. Ja lopuksi, kaikki te, jotka pysytte pahuudessaanne, minä sanon teille, että nämä ovat ne, jotka hakataan maahan ja heitetään tuleen, elleivät he joutuisasti tee parannusta.
57. Ja nyt minä sanon teille kaikille teille, jotka haluatte seurata hyvän paimenen ääntä: Lähtekää pois jumalattomien joukosta ja olkaa erillänne, alkääkä heidän saastaansa koskeko; ja katso; heidän nimensä pyyhitään pois, niin että jumalattomien nimiä ei lueta vanhurskaiden nimien joukkoon, jotta kävisi toteen Jumalan sana, joka sanoo: Älköön jumalattomien nimiä sekoitettako minun kansani nimien joukkoon;
58. sillä vanhurskaiden nimet kirjoitetaan elämän kirjaan, ja heille minä suon perintöosan oikealta puoleltani. Ja nyt, veljeni, mitä teillä on tätä vastaan sanottavaa? Minä sanon teille, yhdentekevää on, puhutteko sitä vastaan, sillä Jumalan sanan täytyy käydä toteen.
59. Sillä kukapa teidän joukossanne oleva paimen, jolla on paljon lampaita, ei vartioisi niitä, etteivät sudet tulisi raatelemaan hänen laumaansa? Ja katso, jos susi tulee hänen laumaansa, eikö hän aja sitä pois? Ja jos hän vain voi, hän vielä tappaakin sen.
60. Ja nyt minä sanon teille, että hyvä paimen kutsuu teitä; ja jos te kuulette hänen ääntänsä, hän vie teidät laumaansa, ja te olette hänen lampaitansa; ja hän káskee teitä olemaan laskematta raatelevaa sutta keskellenne, jotta ette tuhoutuisi.
61. Ja nyt minä, Alma, käsken teitä hänen sanoillansa, joka minua on käskenyt, ottamaan vaarin siitä, että teette sen mukaan kuin minä olen puhunut teille.
62. Minun sanani on käsky teille, jatka kuulutte kirkkoon; ja niille, jotka eivät kuulu kirkkoon, minun sanani on kutsu, kuuluen: Tulkaa ja antakaa kastaa itsenne parannukseen, jotta tekin tulisitte osallisiksi elämän puun hedelmästä.

6 LUKU

Sarahemlassa alkanut uudistusliike leviää Gideonin kaupunkiin.

1. Ja nyt tapahtui, että kun Alma oli lakannut puhumasta Sarahemlan kaupunkiin perustetun seurakunnan jäsenille, hän asetti kätten päällepanemisen kautta Jumalan järjestyksen mukaan pappeja ja vanhimpia seurakuntaa johtamaan ja valvomaan.
2. Ja tapahtui, että jokainen, joka ei kuulunut kirkkoon, ja teki parannuksen synneistensä, kastettiin parannukseen ja otettiin kirkon jäseneksi.
3. Ja tapahtui myös, että jokainen kirkkoon kuuluva, joka ei tehnyt parannusta jumalattomuudestaan eikä nöyrytynyt Jumalan edessä, - minä tarkoitan niitä, jotka pöyhkeivät sydämensä ylpeydessä - erotettiin, ja heidän nimensä pyyhittiin pois, niin että heidän nimiänsä ei luettu vanhurskaiden nimien joukkoon.
4. Ja näin ryhdyttiin lujittamaan kirkon järjestystä Sarahemlan kaupungissa.
5. Ja nyt minä tahtoisin teidän ymmärtävän, että Jumalan sana oli vapaasti kaikkien kuuluttavissa, niin ettei keneltäkään evätty oikeutta kokoontua kuulemaan Jumalan sanaa.
6. mutta Jumalan lapsia käskettiin usein kerääntymään yhteen, yhteisesti paastoamaan ja voimallisesti rukoilemaan niiden sielujen menestyksen puolesta, jotka eivät tunteneet Jumalaa.
7. Ja nyt tapahtui, että kun Alma oli suorittanut nämä järjestelyt, hän lähti heidän tyköään seurakunnasta, joka oli Sarahemlan kaupungissa, ja meni Siidonin virran ylitse sen itäiselle puolelle, Gideonin laaksoon, sillä sinne oli rakennettu kaupunki, jota sanottiin Gideonin kaupungiksi, mikä Oli laaksossa, jota sanottiin Gideoniksi sen miehen mukaan, jonka Nehor oli miekalla surmannut.
8. Ja Alma meni ja alkoi julistaa Jumalan sanaa seurakunnalle, joka oli perustettu Gideonin laaksoon, sen sanan totuuden ilmoituksen mukaisesti, mitä hänen isänsä olivat puhuneet, ja sen profetian hengen mukaisesti, joka oli hänessä, Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan, todistuksen mukaisesti, hänen joka oli tuleva lunastamaan kansansa sen synneistä, ja sen pyhän järjestyksen mukaan, jolla hänet oli kutsuttu. Ja näin on kirjoitettu. Amen.

7 LUKU

Alman Gideonin väestölle osoittamat sanat hänen omien muistiinpanojensa mukaan. Hänen todistuksensa Lunastajasta. Hän kiittää kansaa sen vanhurskauden tähden.

1. Katsokaa, rakkaat veljeni, koska minun on sallittu tulla teidän luoksenne, minä sen tähden yritän puhua teille omalla tavallani, omalla suullani, sillä minä puhun ensimmäistä kertaa teille suusanallisesti, koska olen joutunut yksinomaan hoitamaan tuomioistuimen tehtäviä ja minulla on ollut niin paljon työtä, etten ole voinut tulla tyköenne.
2. Enkä minä olisi voinut tulla tälläkään kerralla, ellei tuomioistuinta olisi annettu toiselle, jotta hän hallitsisi minun asemestani; ja Herra on runsaassa armossansa suonut minun tulla teidän luoksenne.
3. Ja katso, minä olen tullut suuresti toivoen ja hartaasti haluten, että saisin havaita teidän nöyrytyneen Jumalan edessä ja jatkuvasti rukoilleen hänen armoansa, että minä tapaisin ehdit nuhteettomina hänen edestänsä ja että minä en tapaisi teitä siitä kauhistavasta ahdingosta, jossa meidän veljemme olivat Sarahemlassa.
4. Mutta siunattu olkoon Jumalan nimi siitä, että hän on antanut minun tietää, että hän äärettömän suureksi ilokseni on antanut minun tietää, että heidät on jälleen saatettu hänen vanhurskautensa tielle.
5. Ja minä uskon, sen Jumalan Hengen perusteella, joka on minussa, että minä saan teistäkin iloa, mutta minä en haluaisi, että iloni teistä tulisi niin monien kärsimysten ja murheiden kautta kuin minä Sarahemlassa olevien veljien tähden jouduin kärsimään, sillä katso, heistä minä saan iloita vasta monien kärsimysten ja murheiden jälkeen.

6. Mutta katso, minä uskon, että te ette ole niin suuren epäuskon vallassa kuin teidän veljenne ovat olleet; minä uskon, että te ette ole sydämeltänne ylpeitä; niin, minä uskon, että te ette ole kiinnittäneet sydäntänne rikkauksiin ettekä maailman turhuuteen; ja minä uskon, että te ette palvele epäjumalia, vaan että te palvelette totista ja elävää Jumalaa ja että te ikuisesti kestävässä uskossa odotatte syntienne anteeksiantoa, joka on tuleva.
7. Sillä katso, minä sanon teille, että paljon on tapahtuva; ja katso, yksi on tärkeämpi kaikkea muuta - sillä katso, se aika ei ole kaukana, jolloin Lunastaja tulee ja elää kansansa keskellä.
8. Katso, minä en sano, että hän tulee meidän keskellemme sinä aikana, kun hän asuu kuolevaisessa majassansa; sillä katso, Henki ei ole sanonut minulle, että näin olisi laita. Kuinka siis tämän laita on, sitä en tiedä; mutta sen verran tiedän, että Herralla Jumalalla on valta tehdä kaikki, mikä on hänen sanansa mukaista.
9. Mutta katso, tämän Henki on sanonut minulle, sanoen: Huuda tälle kansalle, sanoen: - Tehkää parannus ja valmistakaa Herran tietä ja vaeltakaa hänen polkujansa, jotka ovat suorat; sillä katso, taivaan valtakunta on lähellä, ja Jumalan Poika tulee maan päälle.
10. Ja katso, hän syntyy Jerusalemissa, joka on meidän esi-isäimme maa, Mariasta, joka on neitsyt, kallisarvoinen ja valittu astia, jonka Pyhän Hengen voima on varjoava, ja joka on tuleva siitä raskaaksi ja on synnyttävä pojan, Jumalan Pojan.
11. Ja hän, Jumalan Poika, tulee ja kärsii kaikenlaisia kipuja, vaivoja ja kiusauksia; ja näin tapahtuu, jotta kävisi toteen sana, joka kuuluu: Hän on ottava päällensä kansansa kivut ja sairaudet.
12. Ja hän on ottava päällensä kuoleman päästääkseen ne kuoleman kahleet, jotka sitovat hänen kansaansa; ja hän on ottava päällensä heidän heikkoutensa, niin että hänen sisimpänsä täyttyy laupeudella, lihan mukaan, niin että hän lihan mukaan voi auttaa kansaansa sen heikkouksissa.
13. Sillä Henki tietää kaikki; kuitenkin Jumalan Poika kärsii lihan mukaan, jotta hän voisi ottaa päällensä kansansa synnit, jotta hän voisi pyyhkiä pois heidän rikkomuksensa, vapauttavan voimansa mukaisesti; ja katso, tämä on se todistus, joka on minussa.
14. Minä sanon nyt teille, että teidän on tehtävä parannus ja synnyttävä uudesti, sillä Henki sanoo: ellette synny uudesti, ette voi periä taivaan valtakuntaa; tulkaa siis ja antakaa kastaa itsenne parannukseen, jotta teidät pestäisiin puhtaiksi synneistänne, jotta teillä olisi usko Jumalan Karitsaan, joka ottaa pois maailman synnit, joka on voimallinen pelastamaan ja puhdistamaan kaikesta synnistä.
15. Niin, minä sanon teille: tulkaa älkääkää peljätkö ja luopukaa kaikesta synnistä, joka helposti teidät kietoo ja vie teidät tuhoon, niin, tulkaa ja näyttäkää Jumalallenne, että haluatte tehdä parannuksen synneistänne ja tehdä liiton hänen kanssansa pitääksenne hänen käskynsä, ja todistakaa se hänelle tänä päivänä astumalla kasteen veteen.
16. Ja joka näin tekee ja pitää tästä lähin Jumalan käskyt, hän muistaa, että minä sanon hänelle, hän on muistava minun sanoneen hänelle, että hän saa iankaikkisen elämän sen Pyhän Hengen todistuksen mukaisesti, joka todistaa minussa.
17. Ja nyt, rakkaat veljeni, uskotteko tämän? Katso, minä sanon teille: minä tiedän, että te uskotte sen; ja sen, että te uskotte sen, minä tiedän itsessäni olevan Hengen ilmoituksen perusteella. Ja siitä, että teidän uskonne siihen, mitä minä olen puhunut, on vahva, minä suuresti iloitsen.
18. Sillä kuten minä alussa sanoin teille hartaasti toivovani, että te ette olisi sellaisessa ahdinkotilassa kuin teidän veljenne, minä myös olen havainnut, että minun toiveeni ovat täyttyneet.
19. Sillä minä huomaan, että te olette vanhurskauden poluilla; minä huomaan teidän olevan sillä polulla, joka johtaa Jumalan valtakuntaan; ja minä huomaan, että te teette hänen polkunsu suoriksi.
20. Minä huomaan teidän oppineen hänen sanansa todistuksen perusteella tuntemaan, että hän ei voi vaeltaa mutkaisia polkuja, eikä hän poikkea siitä mitä hän on sanonut, eikä hän rahtuakaan käänny oikealta vasemmalle eli siitä, mikä oikein on siihen, mikä on vääriä; sen tähden hänen kulkunsa on yksi ja ikuinen ympyrä.
21. Eikä hän asusta epäpyhissä temppeleissä; eikä mitään saastaista tai mitään epäpuhdasta voi päästä Jumalan valtakuntaan; sen tähden minä sanon teille, että on tuleva aika, ja se on tuleva viimeisenä päivänä, jolloin se, joka on saastainen, on jäävä saastaisuuteensa.
22. Ja nyt, rakkaat veljeni, minä olen puhunut tämän teille, jotta herättäisin teidät tuntemaan velvollisuutenne Jumalaa kohtaan, jotta te vaeltaisitte nuhteettomina hänen edessänsä, jotta te vaeltaisitte Jumalan pyhän järjestyksen mukaan, jonka mukaan teidät on otettu vastaan.
23. Ja minä haluaisin teidän olevan nöyriä, alistuvaisia ja lempeitä, alltiita, täynnä kärsivällisyyttä ja pitkämielisyyttä, kohtuullisia kaikessa, pitäen tarkoin Jumalan käskyt kaikkina aikoina, anoen kaikkea, mitä tarvitsette, sekä hengellistä että ajallista, aina osoittaen kiitoksen Jumalalle kaikesta, mitä saatte.
24. Ja pitäkää huoli siitä, että teillä on usko, toivo ja rakkaus, niin teidän hyvät tekonne aina ovat runsaat.
25. Ja siunatkoon Herra teitä ja pitäköön teidän vaatteenne tahrattomina, jotta teidät lopulta saatettaisiin istumaan taivaan valtakuntaan, tarvitsematta sieltä enää koskaan lähteä, Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin ja niiden pyhien profeettojen joukkoon, jotka maailman alusta ovat olleet, tahrattomin vaattein, kuten heidän vaatteensa ovat tahrattomat.
26. Ja nyt, rakkaat veljeni, minä olen puhunut teille nämä asiat sen Hengen mukaisesti, joka todistaa minussa; ja minun sieluni suuresti iloitsen sen äärettömän harrastuksen ja tarkkaavaisuuden johdosta, jota te olette osoittaneet minun sanojani kohtaan.
27. Ja Jumalan rauha levätköön teidän ja teidän huoneidenne ja maidenne ja lammaskatraidenne ja karjalaumojenne päällä ja kaiken päällä, mikä teillä on, teidän naistenne ja lastenne päällä, teidän uskonne ja hyvien tekojenne mukaan, tästä ajasta iankaikkiseen. Ja näin minä olen puhunut. Amen.

8 LUKU

Alman menestys Melekissä. Ammonihan kansa karkoittaa hänet. Enkelin rohkaisemana hän palaa takaisin. Amulek rupeaa hänen kanssaan Jumalan palvelijaksi. Heille annetaan suuri valta.

1. Ja nyt tapahtui, että Alma palasi Gideonin maasta opetettuaan Gideonin kansalle paljon sellaista, niitä ei voida kirjoittaa; saatettuaan seurakunnan järjestykseen samoin kuin hän aikaisemmin oli tehnyt Sarahemlan maassa, hän palasi omaan kotiinsa Sarahemlaan lepäämään kokemistansa vaivoista.
2. Ja näin päättyi Nefin kansan tuomarien hallituskauden yhdeksäs vuosi.
3. Ja tapahtui Nefin kansan tuomarien hallituskauden kymmenennen vuoden alussa, että Alma lähti sieltä, matkaten Melekin maahan, joka oli Siidonin virran länsirannalla, erämaan läntisillä rajoilla.
4. Ja hän alkoi opettaa kansaa Melekin maassa Jumalan pyhän järjestyksen mukaan, jonka mukaan hänet oli kutsuttu; ja hän alkoi opettaa kansaa kaikkialla Melekin maassa.
5. Ja tapahtui, että hänen tykönsä tuli kansaa erämaahan rajoittuvan maan kaikilta ääriiltä, ja heitä kastettiin kaikkialla maassa.
6. Kun hän siis oli lopettanut työnsä Melekissä, hän lähti sieltä ja meni kolmen päivämatkan päähän Melekin maasta pohjoiseen; ja hän tuli eräseen kaupunkiin nimeltä Ammoniha.
7. Sillä Nefin kansan tapana oli nimittää maitansa, kaupunkejansa, kyliänsä ja kaikkia pikku kyliänsäkin sen miehen mukaan, joka ensimmäiseksi oli niitä pitänyt hallussansa; ja näin oli Ammonihan maan laita.
8. Ja tapahtui, että kun Alma oli tullut Ammonihan kaupunkiin, hän alkoi julistaa sille Jumalan sanaa.
9. Mutta saatana oli saanut suuren vallan Ammonihan kaupungin asukkaiden sydämissä, eivätkä he sen tähden halunneet kuunnella Alman sanoja.
10. Mutta Alma ponnisteli ankarasti hengessä, painiskellen Jumalan kanssa voimallisesti rukoillen, että hän vuodattaisi Henkensä kaupungin asukkaiden päälle ja että hän myös sallisi hänen kastaa heidät parannukseen.
11. Mutta he paaduttivat sydämensä, sanoen hänelle: Katso, me tiedämme, että sinä olet Alma; ja me tiedämme, että sinä olet sen kirkon ylimmäinen pappi, jonka sinä olet perustanut moniin paikkoihin maata teidän perimätietonne pohjalla; mutta me emme ole sinun kirkkoasi, emmekä me usko sellaisiin typeriin perimätietoihin.
12. Ja me tiedämme, että koska me emme ole sinun kirkkoasi, sinulla ei ole mitään valtaa meihin; ja sinä olet luovuttanut tuomioistuimen Nefihalle; sen tähden sinä et ole meidän ylimmäinen tuomarimme.
13. Kun nyt kansa oli sanonut tämän, asettuen vastustamaan kaikkia hänen puheitaan, ja oli pilkannut ja sylkenyt häntä ja karkoittanut hänet kaupungista, hän lähti sieltä, suunnaten matkansa kaupunkia kohti, jonka nimi oli Aaron.
14. Ja tapahtui Alman matkatessa sinne surun masentamana ja kokien paljon sielun tuskaa ja ahdistusta Ammonihan kaupungin asukkaiden pahuuden tähden, tapahtui Alman täten ollessa murheen masentamana, että Herran enkeli ilmestyi hänelle, sanoen:
15. Autuas olet sinä, Alma; nosta siis pääsi ja iloitse, sillä sinulla on suuri syy iloita, sillä sinä olet ollut uskollinen Jumalan käskyjen pitämisessä siitä ajasta lähtien, kun sait ensimmäisen sanomasi häneltä. Katso, minä olen se, joka ilmoitin sen sinulle.
16. Ja katso, minut on lähetetty tuomaan sinulle käsky, että sinun on palattava Ammonihan kaupunkiin jälleen saarnaamaan kaupungin asukkaille, niin, heille saarnaamaan. Sano siis heille, että elleivät he tee parannusta, Herra Jumala tuhoaa heidät.
17. Sillä katso, he tutkivat tällä hetkellä, millä voisivat tuhota sinun kansasi vapauden, (sillä näin sanoo, Herra), mikä on vastoin niitä säädöksiä, oikeuksia ja käskyjä, jotka hän on antanut kansallensa.
18. Ja tapahtui, että kun Alma oli saanut ilmoituksensa Herran enkeliltä, hän palasi kiireesti Ammonihan maahan. Ja hän meni kaupunkiin toista tietä, sitä tietä, joka kulkee Ammonihan kaupungin eteläpuolitse.
19. Ja kun hän tuli kaupunkiin, hän oli nälissänsä, ja hän sanoi eräälle miehelle: Tahdotko antaa Jumalan nöyrälle palvelijalle jotakin syötävää?
20. Ja mies sanoi hänelle: Minä olen nefiläinen ja minä tiedän, että sinä olet Jumalan pyhä profeetta, sillä sinä olet se mies, josta enkeli sanoi näyssä: Ota hänet tykösi. Käy siis talooni kanssani, niin minä annan sinulle ruoastani; ja minä tiedän, että sinä olet oleva siunaukseksi minulle ja huoneelleni.
21. Ja tapahtui, että mies otti hänet huoneeseensa; ja miehen nimi oli Amulek; ja hän toi leipää ja lihaa ja pani Alman eteen.
22. Ja tapahtui, että Alma söi leipää ja tuli kylläiseksi; ja hän siunasi Amulekia ja hänen huonettansa ja kiitti Jumalaa.
23. Ja syötyänsä ja kylläiseksi tultuansa hän sanoi Amulekille: Minä olen Alma ja olen Jumalan kirkon ylimmäinen pappi koko maassa.
24. Ja katso, minut on kutsuttu julistamaan Jumalan sanaa koko tämän kansan keskuudessa ilmoituksen ja profetian hengen mukaisesti; ja minä olin tässä maassa, eivätkä he ottaneet minua vastaan, vaan karkoittivat minut, ja minä olin kääntämäisilläni selkäni iäksi tälle maalle.
25. Mutta katso, minä olen saanut käskyn palata takaisin profetoimaan tälle kansalle, ja todistamaan sitä vastaan sen pahoista teoista.
26. Ja koska sinä, Amulek, nyt olet ravinnut minua ja ottanut minut huoneeseesi, sinä olet autuas, sillä minä olin nälkäinen paastottuani monen päivän ajan.
27. Ja Alma viiپی Amulekin tykönä monta päivää, ennen kuin hän alkoi saarnata kansalle.
28. Ja tapahtui, että kansa lankesi yhä syvemmälle syntiin.
29. Ja Almalle tuli sana, joka kuului: Mene; ja sano myös palvelijalleni Amulekille, että hänen on mentävä profetoimaan tälle kansalle, sanoen - Tehkää parannus, sillä näin sanoo

Herra, ellette tee parannusta, minä kostan tälle kansalle vihassani, enkä ole kääntävä pois vihani hehkua.

30. Ja Alma lähti, ja samoin Amulek, kansan keskuuteen julistamaan Jumalan sanoja sille; ja he olivat täynnä Pyhää Henkeä.
31. Ja heille oli annettu sellainen voima, ettei heitä voitu teljetä vankityrmiin eikä myöskään kukaan saanut heitä surmatuksi; kuitenkin he eivät käyttäneet voimaansa, ennen kuin heidät oli sidottu kahleisiin ja heitetty vankeuteen. Ja tämä tapahtui, jotta Herra näyttäisi voimansa heissä.
32. Ja tapahtui, että he menivät ja alkoivat saarnata ja profetoida kansalle sen Hengen ja voiman mukaisesti, minkä Herra oli heille antanut.

Sanat, jotka Alma ja Amulek julistivat Ammonihan maan asukkaille. Heidät heitetään vankeuteen, mutta he vapautuvat sen ihmeellisen Jumalan voiman avulla, joka oli heissä Alman muistiinmerkintöjen mukaan. Käsittää luvut 9-14.

9 LUKU

Alma saarnaa Ammonihan kansalle ja kehoittaa sitä parannukseen; hänen todistuksensa hyljätään.

1. Ja kun Jumala oli käskennyt minun, Alman, ottaa Amulekin ja mennä jälleen saarnaamaan tälle kansalle eli Ammonihan kaupungin asukkaille, tapahtui taas, minun alkaessani saarnata heille, että he alkoivat kiistellä kanssani, sanoen:
2. Kuka sinä olet? Tarkoitatko sinä, että meidän on uskottava yhden miehen todistusta, vaikka hän julistaisi meille maailman häviötä?
3. Eivätkä he ymmärtäneet, mitä he puhuivat, sillä he eivät tieneet, että maa häviäisi.
4. Ja he sanoivat myös: Me emme usko sinua, jos profetoit, että tämä suuri kaupunki hävitettäisiin yhdessä päivässä.
5. Eivätkä he tieneet, että Jumala saattaisi tehdä sellaisia ihmeellisiä tekoja, sillä he olivat sydämeltään paatunutta ja niskoittelevaa kansaa.
6. Ja he sanoivat: Kuka Jumala on, kun ei valtuuta yhtä miestä enempää julistamaan tälle kansalle totuutta sellaisista suurista ja ihmeellisistä asioista?
7. Ja he nousivat käydäkseen minuun käsiksi; mutta katso, he eivät tehneet sitä. Ja minä seisoin rohkeasti heille julistaen; rohkeasti minä todistin heille, sanoen:
8. Katso, sinä paha ja nurja sukupolvi, kuinka olet unohtanut esi-isiesi perimätiedon; kuinka nopeasti oletkaan unohtanut Jumalan käskyt.
9. Ettekö muista, että Jumala johdatti meidän isämme Lehin pois Jerusalemissa? Ettekö muista, että hän johdatti heidät kaikki erämaan halki?
10. Ja näin nopeastiko olette unohtaneet, kuinka monta kertaa hän pelasti meidän isämme heidän vihollistensa käsistä ja esti heidän omia veljiänsä tuhoamasta heitä?
11. Ja ilman hänen rajatonta valtaansa ja ilman hänen laupeuttansa ja pitkämielisyyttänsä meitä kohtaan meidän olisi väistämättömästi hävitetty maan päältä paljon ennen tätä aikakautta ja kenties saatettu loputtoman kurjuuden ja onnettomuuden tilaan.
12. Katso, nyt minä sanon teille, että hän käskyy teitä tekemään parannuksen; ja ellette tee parannusta, ette mitenkään voi periä Jumalan valtakuntaa. Mutta katso, tämä ei ole kaikki, hän on käskennyt teidän tehdä parannuksen tai muuten hän perinpohjin hävittää teidät maan päältä; hän on kostava teille vihassansa eikä ole kääntävä pois vihansa hehkua.
13. Katso, ettekö muista, mitä hän puhui Lehille, sanoen: Mikäli te pidätte minun käskyni, te menestytte tässä maassa? Ja lisäksi on sanottu: Ellette te pidä minun käskyjäni, teidät hävitetään Herran kasvojen edestä.
14. Nyt minä haluaisin teidän muistavan, että koska laamanilaiset eivät ole pitäneet Jumalan käskyjä, heidät on hävitetty Herran kasvojen edestä. Me näemme, että Herran sanasta on käynyt toteen tässä asiassa, ja laamanilaiset on hävitetty hänen kasvojensa edestä, siitä asti kun heidän rikkomuksensa alkoivat tässä maassa.
15. Kuitenkin minä sanon teille, että heidän on tuomiopäivänä oleva helpompi kuin teidän, jos te pysytte synneissänne ja myös tässä elämässä helpompi kuin teidän, ellette parannusta tee.
16. Sillä on monta lupautusta, jotka koskevat laamanilaisia; sillä isiensä perimätietojen tähden he ovat jääneet tietämättömyyden tilaan; sen tähden Herra on oleva heille armollinen ja pidentävä heidän pysymistänsä tässä maassa.
17. Ja jonakin ajankohtana heidät saatetaan uskomaan hänen sanaansa ja havaitsemaan isiensä perimätietojen vääryys; ja monet heistä pelastuvat, sillä Herra on armollinen kaikille, jotka hänen nimeänsä avuksi huutavat.
18. Mutta katso, minä sanon teille, että jos te pidätte kiinni pahuudestanne, teidän päiväenne ei pidennetä tässä maassa, sillä laamanilaiset lähetetään teidän kimppuunne; ja ellette tee parannusta, he tulevat aikana, jota te ette tiedä, ja teitä rangaistaan täydellisesti tuholla; ja näin on tapahtuva Herran vihan hehkun tähden.
19. Sillä hän ei salli, että te elätte synneissänne tuhotaksenne hänen kansansa. Minä sanon teille: ei; mieluummin hän sallisi laamanilaisten tuhota kaiken kansansa, jota sanotaan Nefin kansaksi, jos olisi mahdollista, että se voisi langeta synteihin ja rikkomuksiin, sen jälkeen kun Herra, heidän Jumalansa, niin paljon on antanut sille valkeutta ja tietoa;
20. Sen jälkeen kun se on ollut sellainen Herran armoitettu kansa, armoitetumpi kuin mikään muu kansanheimo, sukukunta, kieli tai kansa; sen jälkeen kun sille on kaikki ilmoitettu sen toivomusten, uskon ja rukousten mukaisesti siitä, mikä on ollut ja mikä on ja mikä on tuleva;

21. sen jälkeen kun Jumalan Henki on ilmaissut itsensä heille, kun he ovat puhuneet enkelien kanssa ja Herran ääni on puhunut heille; ja heillä on ollut profetian henki, ilmoituksen henki ja myös monia lahjoja, kielillä puhumisen lahja, saarnaamisen lahja, Pyhän Hengen lahja ja kääntämisen lahja;
22. ja sen jälkeen kun Jumala on pelastanut heidät Jerusalemin maasta Herran käden kautta; sen jälkeen kun he ovat pelastuneet nälänhädästä, sairaudesta ja kaikenkaltaisista taudeista; ja kun he ovat tulleet väkeviksi taistelussa, jotteivät tuhoutuisi, sen jälkeen kun heidät on kerran toisensa jälkeen johdatettu pois orjuudesta ja he ovat säilyneet aina tähän päivään saakka; ja he ovat menestyneet niin, että heillä nyt on runsaasti kaikkea -
23. ja katso, minä sanon teille, että jos tämä kansa, joka on saanut niin paljon siunauksia Herran kädestä, rikkoisi sitä valkeutta ja tietoa vastaan, joka sillä on, minä sanon teille, että jos niin tapahtuisi, että se lankeaisi syntiin, niin laamanilaisten olisi paljon helpompi kuin sen.
24. Sillä katso, Herran lupaukset ulottuvat laamanilaisiin, mutta eivät teihin, jos te teette syntiä; sillä eikö Herra ole nimenomaan luvannut ja vahvasti määrännyt, että teidät hävitetään perinpohjin maan päältä, jos te kapinoitte häntä vastaan?
25. Ja tämän tähden, jottei teitä tuhottaisi, Herra nyt on lähettänyt enkelinsä käymään monien kansansa jäsenten tykönä ilmoittamassa heille, että heidän on mentävä ja huudettava voimallisella äänellä tälle kansalle, sanoen: Tehkää parannus, sillä taivaan valtakunta on lähellä;
26. eikä ole monta päivää siihen, kun Jumalan Poika tulee kirkkaudessaansa - ja hänen kirkkautensa on oleva Isän Ainosyntyisen Pojan kirkkaus - täynnä armoa, oikeutta ja totuutta, täynnä kärsivällisyyttä, laupeutta ja pitkämielisyyttä, valmiina kuulemaan kansansa huudot ja vastaamaan sen rukouksiin.
27. Ja katso, hän tulee lunastamaan ne, jotka kastetaan parannukseen, uskon kautta hänen nimeensä.
28. Valmistakaa siis Herran tietä, sillä aika on lähellä, jolloin kaikki ihmiset korjaavat palkan teoistansa sen mukaan, mitä he ovat olleet - jos he ovat olleet vanhurskaita, he korjaavat sielujensa pelastuksen, Jeesuksen Kristuksen voiman ja vapautuksen mukaisesti; ja jos he ovat pahoja olleet, he korjaavat tuomion sieluillensa perkeleen vallan ja orjuutuksen mukaisesti.
29. Katsokaa, tämä on ihmisille huutavan enkelin ääni.
30. Ja nyt, rakkaat veljeni - sillä te olette veljiäni ja teitä tulisi rakastaa ja teidän pitäisi tehdä parannuksen soveliaita tekoja, koska teidän sydämenne ovat kovaksi paatuneet Jumalan sanaa vastaan ja koska te olette kadotettu ja langennut kansa.
31. Nyt tapahtui, että kun minä, Alma, olin sanonut nämä sanat, niin katso, kansa oli vihoissaan minulle, koska minä sanoin sitä sydämeltään paatuneeksi ja niskoittelevaksi kansaksi.
32. Ja myös sen tähden, että minä sanoin sitä kadotetuksi ja langenneeksi kansaksi, se oli minulle vihoissansa ja yritti käydä minuun käsiksi heittääkseen minua vankeuteen.
33. Mutta tapahtui, ettei Herra sillä hetkellä sallinut heidän ottaa minua kiinni ja heittää minua vankeuteen.
34. Ja tapahtui, että Amulek meni ja astui esiin ja alkoi myös saarnata heille. Eikä kaikkia Amulekin sanoja ole kirjoitettu, mutta kuitenkin osa hänen sanoistaan on kirjoitettu tähän kirjaan.

10 LUKU

Amulekin sukuperä. Lehi Joosefin jälkeläinen Manassen kautta. Amulek kertoo kääntymyksestensä. Hänen todistuksensa. Hän nuhtelee juonittelevia lainoppineita ja tuomareita. Seesrom.

1. Nämä ovat nyt niitä sanoja, joita Amulek julisti Ammonihan maan asukkaille, sanoen:
2. Minä olen Amulek; minä olen Giddonan poika, joka oli Ismaelin poika, joka oli Aminadin jälkeläisiä; ja tämä oli sama Aminadi, joka selitti temppelin seinällä olevan kirjoituksen, jonka Jumalan sormi oli kirjoittanut.
3. Ja Aminadi oli Nefin jälkeläisiä, joka oli Jerusalemin maasta tulleen Lehin jälkeläinen, joka oli Manassen jälkeläinen, joka oli sen Joosefin poika, jonka hänen veljensä myivät Egyptiin.
4. Ja katso, minua pidetään myös sangen suuressa arvossa kaikkien niiden keskuudessa, jotka minut tuntevat; ja katso, minulla on paljon sukulaisia ja ystäviä, ja minä olen myös hankkinut paljon rikkautta ahkeruuteni avulla.
5. Kuitenkaan minä kaikesta tästä huolimatta en ole koskaan paljon tiennyt Herran teistä, hänen salaisuuksistaan enkä hänen ihmeellisestä voimastaan. Sanoin, etten koskaan ollut paljon tiennyt näistä asioista, mutta katso, minä erehdyn, sillä minä olen nähnyt paljon hänen salaisuuksiaan ja hänen ihmeellistä voimaansa; nimittäin juuri tämän kansan elossapysymisessä.
6. Kuitenkin minä paadutin sydämeni, sillä minua kutsuttiin monta kertaa, mutta minä en tahtonut kuulla; niinä siis tiesin näistä asioista, vaikka en tahtonut tietää; niin minä jatkoin kapinointia Jumalaa vastaan sydämeni pahuudessa, aina tämän seitsemannen kuun neljänteen päivään saakka tuomarien hallituskauden kymmenentenä vuonna.
7. Kun olin matkalla tapaamaan erästä hyvin läheistä sukulaista, niin katso, Herran enkeli ilmestyi minulle ja sanoi: Amulek, palaa kotiisi, sillä sinun on ruokittava erästä Herran profeettaa, pyhää miestä, joka on Jumalan valitsema mies, sillä hän on paastonnut monta päivää tämän kansan syntien tähden ja on nälkäinen, ja sinun on otettava hänet huoneeseesi ja ruokittava häntä, niin hän siunaa sinua ja huonettasi; ja Herran siunaus on lepäävä sinun ja sinun huoneesi yllä.

8. Ja tapahtui, että minä tottelin enkelin ääntä ja käännyin takaisin kotiani kohti. Ja ollessani matkalla sinne minä tapasin sen miehen, josta enkeli sanoi minulle: Ota hänet huoneeseesi - ja katso, se oli tämä sama mies, joka on puhunut teille siitä, mikä Jumalan on.
9. Ja enkeli sanoi minulle, että hän on pyhä mies; sen tähden minä tiedän, että hän on pyhä mies, koska sen sanoi Jumalan enkeli.
10. Ja vielä minä tiedän, että se, mistä hän on todistanut, on totta, sillä katso, minä sanon teille, että niin totta kuin Herra elää, hän on lähettänyt enkelinsä ilmoittamaan minulle näistä asioista; ja tämän hän on tehnyt sillä aikaa kun tämä Alma on asunut minun talossani.
11. Sillä katso, hän on siunannut minun huoneeni, hän on siunannut minua ja minun naisia- ni ja lapsiani, minun isääni ja sukulaisiani; koko minun sukuani hän on siunannut, ja Herran siunaus on levännyt meidän päällämme niiden sanojen mukaisesti, jotka hän lausui.
12. Ja kun nyt Amulek oli näin puhunut, kansa alkoi joutua hämmästyksen valtaan huomattessaan, että oli enemmän kuin yksi todistaja todistamassa asioista, joista heitä syytettiin, sekä myös tulevista asioista, sen profetian hengen mukaisesti, joka oli heissä.
13. Kuitenkin heidän joukossaan oli muutamia, jotka aikoivat tehdä heille kysymyksiä saadakseen heidät viekkailla juonillansa kiinni heidän sanoistaan, löytääkseen todisteita heitä vastaan, toimittakseen heidät tuomariensa käsiin lain mukaan tuomittaviksi, että heidät surmattaisiin tai heitettäisiin vankeuteen sen rikoksen mukaisesti, johon syyllisiksi heidät saatettaisiin selittää tai todistaa.
14. Ja nuo miehet, jotka yrittivät tuhota heidät, olivat lainoppineita, jotka kansa oli palkannut tai asettanut valvomaan lakia oikeudenistuntojen aikana eli kansan rikoksia tutkittaessa tuomarien edessä.
15. Ja nämä lainoppineet olivat perillä kansan viekkaudesta ja kaikista juonista; ja tämä teki heidät taitaviksi ammatissaan.
16. Ja tapahtui, että he alkoivat kuulustella Amulekia saadakseen hänet puhumaan ristiin eli vastoin omia sanojansa.
17. Mutta he eivät tienneet, että Amulek saattoi tietää heidän aikeensa. Ja tapahtui heidän alkaessaan kuulustella häntä, että hän huomasi heidän ajatuksensa, ja hän sanoi heille: Oi sinä paha ja nurja sukupolvi, te lainoppineet ja ulkokullatut, sillä te laskette perustaa perkeleelle, sillä te panette pauloja ja ansoja pyydystääksenne Jumalan pyhiä.
18. Te teette suunnitelmia vääristelläksenne vanhurskaiden tiet ja saattaaksenne Jumalan vihan päällenne, kunnes täydellinen tuho kohtaa tämän kansan.
19. Oikein sanoi Moosia, joka oli meidän viimeinen kuninkaamme, aikoeensa luopua kuninkuudesta, mutta löytämättä ketään, jolle olisi valtakunnan luovuttanut, ja sen tähden määrätessään, että tämän kansan itse oli määrättävä, miten sitä hallittiin - niin, oikein hän sanoi, että jos tulisi aika, jolloin tämän kansan mielipide valitsisi vääryyden, se on, jos sellainen aika tulisi, että tämä kansa lankeaisi syntiin, se olisi kypsä tuhottavaksi.
20. Ja nyt minä sanon teille, että Herra oikein tuomitsee teidän pahat tekonne, oikein hän tekee huutaessaan tälle kansalle enkeliensä äänellä: Tehkää parannus, tehkää parannus, sillä taivaan valtakunta on lähellä.
21. Oikein hän tekee huutaessaan enkeliensä äänellä: Minä tulen kansani keskuuteen, oikeus ja vanhurskaus käsissäni.
22. Ja minä sanon teille, että ilman niiden vanhurskaiden rukouksia, joita nyt on tässä maassa, teitä jo nyt rangaistaisiin täydellisellä tuholla, mutta ei vedenpaisumuksen kautta, kuten ihmisiä Nooan päivinä, vaan nälänhädän ja ruton ja miekan kautta.
23. Mutta vanhurskaiden rukousten tähden teidät säästetään; jos te siis karkoitatte vanhurskaat keskuudestanne, ei Herra silloin pidätä kättänsä, vaan vihansa hehkussa hän nousee teitä vastaan; silloin teitä lyödään nälänhädällä, rutolla ja miekalla, ja se aika on pian lähellä, ellette tee parannusta.
24. Ja nyt tapahtui, että kansa vihastui entistä enemmän Amulekille, ja se huusi, sanoen: Tämä mies pilkkaa meidän lakejamme, jotka ovat oikeudenmukaiset, ja meidän viisaita lainoppineitamme, jotka me olemme valinneet.
25. Mutta Amulek ojensi kätensä ja huusi heille vielä voimallisemmalla äänellä, sanoen: Oi sinä paha ja nurja sukupolvi, miksi saatana on saanut niin suuren vallan teidän sydämissänne? Miksi te antaudutte hänen valtaansa ja annatte hänen sokaista silmänne, niin että ette ymmärrä puhuttujen sanojen totuutta?
26. Sillä katso, olenko minä todistanut teidän lakianne vastaan? Te ette ymmärrä; te sanotte, että minä olen puhunut teidän lakianne vastaan; mutta sitä minä en ole tehnyt, vaan olen puhunut teidän lakinne puolesta, teidän tuomioksenne.
27. Ja nyt katso, minä sanon teille, että tämän kansan tuholle ovat teidän lainoppineenne ja tuomarinne vääryydellensä alkaneet laskea perustaa.
28. Ja nyt tapahtui, että kun Amulek oli sanonut nämä sanat, niin kansa huusi hänelle vastaan, sanoen: Nyt me tiedämme, että tämä mies on perkeleen lapsi, sillä hän on valehdellut meille; sillä hän on puhunut meidän lakiamme vastaan. Ja nyt hän sanoo, ettei hän ole puhunut sitä vastaan.
29. Ja lisäksi hän on pilkannut meidän lainoppineitamme ja tuomareitamme.
30. Ja tapahtui, että lainoppineet painoivat hänen sanansa mieleensä, käyttääkseen niitä häntä vastaan.
31. Ja heidän joukossaan oli muuan, jonka nimi oli Seesrom. Hän oli nyt innokkaimpia Amulekin ja Alman syyttäjiä, sillä hän oli harjaantuneimpia heistä, ja hänellä oli paljon tehtäviä toimitettavana kansan keskuudessa.
32. Näiden lakimiesten tarkoituksena oli voiton saanti, ja he saivat voittoa toimintansa mukaan.

11 LUKU

Tuomarit ja heidän palkkionsa. Nefiläisten rahoja ja mittoja. Amulek saattaa Seesromin häpeään.

1. Moosian laissa määrättiin, että jokainen mies, joka oli tuomarina, eli ne, jotka määrättiin tuomareiksi, saivat palkkaa sen ajan mukaan, joka heiltä kului niiden tuomitsemiseen, jotka oli tuotu heidän tuomittaviksensa.
2. Jos nyt joku oli velkaa toiselle eikä tahtonut maksaa sitä, minkä oli velkaa, hänestä valitettiin tuomarille, ja tuomari käytti valtuuksiansa ja lähetti oikeudenpalvelijoita noutamaan miehen tutkittavaksensa, ja hän tuomitsi miehen lain ja niiden todisteiden mukaan, joita häntä vastaan esitettiin, ja niin mies pakotettiin maksamaan se, minkä hän oli velkaa, tai ryöstettäväksi tai karkoitettavaksi kansan keskuudesta kuin varas ja rosvo.
3. Ja tuomari sai palkkansa käyttämänsä ajan mukaan - kultaseninen päivästä, tai hopeasenumin, mikä oli samanarvoinen kuin kultasenine; ja tämä vastaa annettua lakia.
4. Nämä ovat heidän erilaisten kulta- ja hopearahojensa nimitykset, arvonsa mukaan. Ja nimet ovat nefiläisten antamat, sillä he eivät laskeneet Jerusalemissa olevien juutalaisten tapaan, eivätkä he myöskään käyttäneet niitä mittoja kuin juutalaiset, vaan he muuttivat laskemistapaansa ja mittojansa sen mukaan kuin kansa parhaaksi näki ja niiden olosuhteiden mukaan, joissa he elivät, jokaisen sukupolven aikana aina tuomarihallituskautteen asti, jolloin kuningas Moosia oli ne vakiinnuttanut.
5. Ja laskutapa on tämä - kultasenine, kultaseon, kultasum ja kultalimna.
6. Hopeasenum, hopea-amnor, hopeaesrom ja hopeaonti.
7. Hopeasenum oli samanarvoinen kuin kultasenine ja kumpikin oli ohramitallisen tai minkä tahansa muun samansuuruisen viljamäärän arvoinen.
8. Ja kultaseonin määrä oli kaksi kertaa niin arvokas kuin senine.
9. Ja kultasum oli kahden seonin arvoinen.
10. Ja kultalimna vastasi arvoltaan niitä kaikkia yhteensä.
11. Ja hopea-amnor oli yhtä paljon kuin kaksi senumia.
12. Ja hopeaesrom oli yhtä paljon kuin neljä senumia.
13. Ja onti oli yhtä paljon kuin ne kaikki yhteensä.
14. Nämä taas ovat heidän laskemistapansa pienempien yksikköjen arvot -
15. siblon on puolet senumista: siblon vastaa siis puolen ohramitallisen arvoa.
16. Ja siblum on puolet siblonista.
17. Ja leea on puolet siblumista.
18. Ja nämä ovat ne yksiköt, joiden mukaan he laskivat.
19. Ja kulta-antion vastaa arvoltaan kolmea siblonia.
20. Niinpä pelkästään voiton saamiseksi, koska he saivat palkkansa sen mukaan, mitä he toimittivat, he siis yllyttivät kansaa metelöimään ja kaikenlaiseen häiriönteekoon ja pahuuteen, saadaksensa enemmän työtä ja siten saadaksensa rahaa niiden oikeusjuttujen perusteella, jotka joutuivat heidän käsiteltäviksensä; sen tähden he yllyttivät kansaa Almaa ja Amulekia vastaan.
21. Ja tämä Seesrom alkoi tehdä kysymyksiä Amulekille, sanoen: Tahdotko vastata muutama kysymyksiini, joita sinulle esitän? Sillä Seesrom oli mies, joka oli harjaantunut kaikkiin perkeleen juoniin hyvän tuhoamiseksi; sen tähden hän sanoi Amulekille: Tahdotko vastata kysymyksiini, joita esitän sinulle?
22. Ja Amulek sanoi hänelle: Tahdon, jos se on sopusoinnussa minussa olevan Herran Hengen kanssa; sillä minä en sano mitään, mikä on vastoin Herran Henkeä. Ja Seesrom sanoi hänelle: Katso, tässä on kuusi hopeaontia, ja kaikki nämä minä annan sinulle, jos kiellät Korkeimman Olennon olemassaolon.
23. Mutta Amulek sanoi: Oi sinä helvetin lapsi, miksi kiusaat minut? Tiedätkö, ettei vanhurskas myönny sellaisiin kiusauksiin?
24. Uskotko, ettei Jumalaa ole? Minä sanon sinulle: et, sinä tiedät, että Jumala on olemassa, mutta sinä rakastat enemmän maallista voittoa kuin häntä.
25. Ja nyt sinä olet valehdellut minulle Jumalan edessä. Sinä sanoit minulle - Katso, nämä kuusi ontia, joilla on suuri arvo, minä annan sinulle - vaikka sydämessäsi ajattelit olla antamatta niitä minulle, ja ainoana toiveenasi oli vain saada minut kieltämään totinen ja elävä Jumala, jotta sinä saisit aiheen tuhota minut. Mutta katso, tästä suuresta synnistä sinä saat palkkasi.
26. Ja Seesrom sanoi hänelle: Sinä sanot, että on olemassa totinen ja elävä Jumala?
27. Ja Amulek sanoi: Niin, on olemassa totinen ja elävä Jumala.
28. Niin Seesrom sanoi: Onko olemassa useampia kuin yksi Jumala?
29. Ja hän vastasi: Ei ole.
30. Niin Seesrom sanoi hänelle taas: Mistä tiedät tämän?
31. Ja hän sanoi: Enkeli on ilmoittanut sen minulle.
32. Ja Seesrom sanoi taas: Kuka on se, joka on tuleva? Onko hän Jumalan Poika?
33. Ja hän sanoi hänelle: On.
34. Ja Seesrom sanoi taas: Pelastaako hän kansansa sen synneissä? Ja Amulek vastasi ja sanoi hänelle: Minä sanon sinulle, ettei hän sitä tee, sillä hänen on mahdoton kieltää sanaansa.
35. Niin Seesrom sanoi kansalle: Katsokaa, että muistatte tämän; sillä hän sanoi, että on olemassa vain yksi Jumala, mutta hän sanoo, että Jumalan Poika on tuleva, mutta ei pelasta kansaansa - ikään kuin hänellä olisi valta käskeä Jumalaa.
36. Ja Amulek sanoi hänelle taas: Katso, sinä olet valehdellut, sillä sinä sanot minun puhuneen, ikään kuin minulla olisi valta käskeä Jumalaa, koska minä sanoin, ettei hän ole pelastava kansaansa sen synneissä.
37. Ja minä sanon sinulle vielä kerran. ettei hän voi pelastaa sitä sen synneissä, sillä minä en voi kieltää hänen sanaansa, ja hän on sanonut, ettei mikään saastainen voi periä taivaan valtakuntaa; kuinka te siis voitte pelastua, ellette peri taivaan valtakuntaa? Sen tähden te ette voi pelastua synneissänne.
38. Niin Seesrom sanoi hänelle taas: Onko Jumalan Poika totinen iankaikkinen Isä?
39. Ja Amulek sanoi hänelle: On, hän on taivaan ja maan totinen iankaikkinen Isä, ja kaiken sen, mikä niissä on; hän on alku ja loppu, ensimmäinen ja viimeinen;

40. ja hän on tuleva maailmaan lunastamaan kansansa, ja hän on ottava päällensä niiden rikkomukset, jotka uskovat hänen nimeensä; ja nämä ovat ne, jotka saavat iankaikkisen elämän, eikä ketään muuta pelastus koske.
41. Sen tähden jumalattomat jäävät sellaiseen tilaan kuin ei lunastusta olisi tapahtunutkaan, paitsi sitä, että heidät päästetään kuoleman kahleista; sillä katso, tulee päivä, jolloin kaikki nousevat kuolleista ja joutuvat Jumalan eteen tuomittaviksi tekojensa mukaan.
42. Sillä on olemassa kuolema, jonka nimi on ajallinen kuolema; ja Kristuksen kuolema päästää tämän ajallisen kuoleman kahleet, joten kaikki herätetään tästä ajallisesta kuolemasta.
43. Henki ja ruumis yhdistyvät jälleen täydelliseksi muodoksi; sekä jäsenet että nivelet palautuvat entisellensä, aivan sellaisiksi kuin me nyt tällä hetkellä olemme, ja meidät viedään Jumalan eteen, ja me tunnemme samaa mitä nytkin, selvästi muistaen kaiken syntivelkamme.
44. Ja tämän kohdalleenasettamisen joutuvat kaikki kokemaan, sekä vanhat että nuoret, sekä orjat että vapaat, sekä miehet että naiset, sekä jumalattomat että vanhurskaat; eikä hiuskarvaakaan heidän päästään ole joutuva hukkaan, vaan kaikki asetetaan täydellisesti kohdallensa, sellaiseksi kuin se nyt eli ruumiillisessa muodossa on, ja kaikki viedään ja asetetaan Pojan Kristuksen ja Isän Jumalan ja Pyhän Hengen, yhden Iankaikkisen Jumalan, tuomioistuimen eteen, tuomittaviksi tekojensa mukaan, olivatpa ne hyviä tai pahoja.
45. Nyt, katso, minä olen puhunut teille kuolevaisen ruumiin kuolemasta sekä kuolevaisen ruumiin ylösnousemuksesta. Minä sanon teille, että tämä kuolevainen ruumis herätetään kuolemattomaksi ruumiiksi, se on kuolemasta, ensimmäisestä kuolemasta, elämään, niin että ne eivät voi enää kuolla; heidän henkensä yhtyvät heidän ruumiisiinsa, niin ettei niitä enää koskaan eroteta; siten kaikki tulee hengelliseksi ja kuolemattomaksi, niin etteivät ne enää voi nähdä katoavaisuutta.
46. Kun nyt Amulek oli lopettanut nämä puheensa, kansa alkoi jälleen joutua hämmästyksen valtaan, ja myös Seesrom alkoi vapista. Ja tähän päättyi Amulekin puhe, tai se, mitä minä olen kirjoittanut.

12 LUKU

Alma vahvistaa Amulekin todistuksen. Opetus elämän puusta. Lunastussuunnitelma selvitetään.

1. Kun nyt Alma näki, että Amulekin sanat olivat vaientaneet Seesromin, sillä tämä huomasi, että Amulek oli saanut hänet kiinni hänen valheestansa ja paljastanut hänen juonensa Amulekin tuhoamiseksi, ja kun hän näki, että Seesrom alkoi vapista syyllisyytensä tunnossa, hän avasi suunsa ja alkoi puhua hänelle, todistaen oikeiksi Amulekin sanat ja edelleen selittäen asioita eli selittäen tarkoin kirjoituksia vielä sen lisäksi, mitä Amulek oli tehnyt.
2. Ja ympärillä seisova kansa kuuli sen, mitä Alma puhui Seesromille, sillä väenpaljous oli suuri, ja hän puhui tällä tapaa:
3. Nyt, sinä, Seesrom, näet, että sinun valheesi ja kavaluutesi on paljastettu, sillä sinä et ole valehdellut ainoastaan ihmisille, vaan olet valehdellut Jumalalle; sillä katso, hän tuntee kaikki sinun ajatuksesi, ja sinä näet, että hänen Henkensä on paljastanut meille sinun ajatuksesi;
4. ja sinä näet meidän tietävän, että sinun suunnitelmasi oli hyvin ovela suunnitelma, mitä tulee perkeleen viekkauteen, valehdellaksesi tälle kansalle ja pettääkseen sitä, jotta olisit voinut nostaa sen meitä vastaan, pilkkaamaan meitä ja meidät karkoittamaan.
5. Mutta tämä oli sinun vastustajasi suunnitelma, ja hän on käyttänyt valtaansa sinussa. Ja minä tahtoisin sinun muistavan, että sen, mitä minä sanon sinulle, minä sanon kaikille.
6. Ja katso, minä sanon teille kaikille, että tämä oli vastustajan ansa, jonka hän oli asettanut tämän kansan tielle saattaaksensa teidät valtansa alle, kietoaksensa kahleensa teidän ympärillenne, siten kahlitaksensa teidät iankaikkiseen kadotukseen, orjuuttamissensa vallan mukaisesti.
7. Kun nyt Alma oli sanonut nämä sanat, alkoi Seesrom vapista yhä ankarammin, sillä hän alkoi yhä varmemmin uskoa Jumalan voimaan; ja hän oli myös varma siitä, että Alma ja Amulek tunsivat hänet, sillä hän oli saanut varmuuden siitä, että he tunsivat hänen sydämensä aivoitukset ja aikeet, sillä heille oli annettu sellainen voima, että he profetian hengen avulla olivat selvillä tällaisista asioista.
8. Ja Seesrom alkoi innokkaasti kysellä heiltä, saadaksensa enemmän kuulla Jumalan valtakunnasta. Ja hän sanoi Almalle: Mitä tämä merkitsee, mitä Amulek on puhunut kuoleiden ylösnousemuksesta, että kaikki nousevat kuolleista, sekä vanhurskaat että väärrät, ja että heidät viedään Jumalan eteen tuomittaviksi tekojensa mukaan?
9. Ja nyt Alma alkoi selittää näitä asioita hänelle, sanoen: Monen on suotu tietää Jumalan salaisuudet; mutta heille on annettu ankara käsky, että he saavat ilmaista hänen sanansa, jonka hän suo ihmislapsille ainoastaan sitä mukaa kuin he ahkerivat kuuliaisuutta häntä kohtaan.
10. Ja sen tähden se, joka paaduttaa sydämensä, pääsee osalliseksi vähemmästä määrästä sanaa; ja sille, joka ei paaduta sydäntänsä, annetaan suurempi määrä sanaa, kunnes hänen on annettu tietää Jumalan salaisuudet, kunnes hän täydellisesti ne tuntee.
11. Ja niille, jotka paaduttavat sydämensä, annetaan pienempi määrä sanaa, kunnes he eivät mitään tiedä hänen salaisuustensa; ja silloin perkele ottaa heidät vangiksi ja johdattaa heidät tahtonsa mukaan kadotukseen. Ja tämä on se, mitä tarkoitetaan helvetin kahleilla.
12. Ja Amulek on puhunut selkeästi kuolemasta ja nousemisesta tästä kuolevaisuudesta kuolemattomuuden tilaan ja joutumisesta Jumalan tuomioistuimen eteen tuomittaviksi tekojemme mukaan.

13. Jos meidän sydämemme sitten ovat paatuneet, jos me olemme paaduttaneet sydämemme sanaa vastaan, niin ettei sitä ole meissä tavattu, niin meidän tilamme on oleva kauhistava, sillä silloin meidät tuomitaan.
14. Sillä meidän sanamme tuomitsevat meidät, kaikki meidän tekomme tuomitsevat meidät; meitä ei havaita tahrattomiksi, ja myös meidän ajatuksemme tuomitsevat meidät, emmekä me tässä kauhistavassa tilassa uskalla katsoa Jumalamme puoleen; ja me olisimme loiset, jos voisimme käskeä kallioita ja vuoria lankeamaan päällemme ja kätkemään meidät hänen kasvoiltaan.
15. Mutta tämä on mahdotonta; meidän täytyy astua esiin ja kohdata hänet hänen kirkkaudessaan, hänen voimassaan ja hänen vallassaan, hänen majesteettiudessaan ja herrautessaan ja iankaikkiseksi häpeäksemme tunnustaa, että kaikki hänen tuomionsa ovat oikeat, että hän on vanhurskas kaikissa teoissansa ja että hän on armollinen ihmislapsille ja että hänellä on kaikki valta pelastaa jokainen, joka uskoo hänen nimeensä ja joka kantaa parannuksen soveliaita hedelmiä.
16. Ja nyt, katso, minä sanon teille, että sitten tulee kuolema, toinen kuolema, joka on hengellinen kuolema; silloin on aika, jolloin se, joka synneissäänsä kuolee ajallisen kuoleman, kuolee myös hengellisen kuoleman; totisesti hän on kuoleva sen suhteen, mikä vanhurskauteen kuuluu.
17. Silloin on aika, jolloin heidän kärsimyksensä ovat kuin tuli- ja tulikivijärvi, jonka liekit leimuavat iankaikkisesta iankaikkiseen; ja silloin on aika, jolloin heidät kahlitaan iankaikkiseen kadotukseen, saatanan vallan ja orjuutuksen mukaan, sillä hän on alistanut heidät tahtoonsa.
18. Silloin, minä sanon teille, he tulevat olemaan niin kuin lunastusta ei olisi tapahtunutkaan, sillä Jumalan oikeudenmukaisuuden mukaan heitä ei voida lunastaa, eivätkä he voi kuolla, koska katoavaisuutta ei enää ole.
19. Nyt tapahtui, että kun Alma oli päättänyt tämän puheensa, niin kansa alkoi joutua yhä suuremman hämmästyksen valtaan;
20. mutta oli eräs Antiona, joka oli heidän ylimpiä johtajiaan, ja tämä tuli ja sanoi hänelle: Mitä tarkoitat sanoessasi, että ihminen muka nousee kuolleista ja siirtyy tästä kuolevaisuuden tilasta kuolemattomuuden tilaan, ja ettei sielu koskaan voi kuolla?
21. Mitä tarkoittaa sana, joka sanoo, että Jumala asetti kerubit ynnä välkkyvän miekan Eedenin puutarhan itäpuolelle, etteivät meidän ensimmäiset vanhempamme menisi ja söisi elämän, puun hedelmää ja eläisi iankaikkisesti? Sillä tästähän me näemme, ettei heidän ollut mitenkään mahdollista elää iankaikkisesti.
22. Nyt Alma sanoi hänelle: Juuri tämän asian aioin selittää. Me näemme, että Adam lankeasi syömällä kiellettyä hedelmää, Jumalan sanan mukaisesti, ja niin me näemme, että hänen lankeemuksensa kautta koko ihmissuvusta tuli kadotettu ja langennut kansa.
23. Ja katso, minä sanon teille, että jos Aadamin olisi ollut mahdollista syödä tuona aikana elämän puun hedelmää, ei kuolemaa olisi ollut, ja tuo sana olisi ollut mitätön ja tehnyt Jumalan valehtelijaksi, sillä hän sanoi: Jos sinä syöt, pitää sinun kuolemalla kuoleman.
24. Ja me näemme, että ihmissuvun osa on kuolema, se kuolema, josta Amulek on puhunut ja joka on ajallinen kuolema; mutta ihmiselle annettiin määräaika, jonka kuluessa hän saattoi tehdä parannuksen; siten tästä elämästä tuli koetus aika, jonka kestäessä oli mahdollista valmistautua kohtaamaan Jumala, aika, jonka kestäessä oli mahdollista valmistautua sitä loputtomana jatkuvaa tilaa varten, josta me olemme puhuneet ja joka tulee kuolleiden ylösnousemuksen jälkeen.
25. Ellei nyt olisi ollut lunastussuunnitelmaa, joka on ollut valmistettuna maailman perustamisesta asti, ei kuolleiden ylösnousemusta olisi voinut tulla, mutta oli tehty lunastussuunnitelma, joka on saava aikaan kuolleiden ylösnousemuksen, josta on puhuttu.
26. Ja katso, jos olisi ollut mahdollista, että meidän ensimmäiset vanhempamme olisivat voineet mennä syömään elämän puusta, he olisivat olleet kurjia iankaikkisesti, sillä heillä ei olisi ollut valmistautumisaikaa, ja siten lunastussuunnitelma olisi rauennut tyhjiin ja Jumalan sana olisi ollut mitätön ja tehoton.
27. Mutta katso, niin ei ollut, vaan määrättiin, että ihmisten oli kuoltava, ja kuoleman jälkeen heidän täytyi joutua tuomittaviksi samalla tuomiolla, josta me olemme puhuneet ja joka on loppu.
28. Ja katso, sen jälkeen kun Jumala oli määrännyt, että tämä kaikki oli tuleva ihmisen osaksi, hän näki tarpeelliseksi, että ihmiset olisivat perillä siitä, mitä hän oli heille määrännyt;
29. sen tähden hän lähetti enkeleitä puhumaan heidän kanssansa, ja näiden avulla ihmiset näkivät hänen kirkkautensa.
30. Ja siitä ajasta lähtien he alkoivat avuksensa huutaa hänen nimeänsä; sen tähden Jumala puhui ihmisten kanssa ja ilmaisi heille lunastussuunnitelman, joka oli ollut valmistettuna maailman perustamisesta asti; ja tämän hän ilmoitti heille heidän uskonsa ja parannuksensa ja heidän pyhien tekojensa mukaisesti.
31. Sen tähden hän antoi käskyjä ihmisille, sen jälkeen kun he olivat ensin rikkoneet ensimmäisiä käskyjä vastaan ajallisissa asioissa ja olivat tulleet Jumalain kaltaisiksi, taitaen erottaa hyvän pahasta, ottaen itselleen aseman eli päästen asemaan, jossa he toimivat oman tahtonsa ja mielensä mukaan, joko pahaa tai hyvää tehden -
32. sen tähden Jumala antoi heille käskyjä, ilmoitettuaan heille lunastussuunnitelman, ettei heidän pitänyt tehdä pahaa, koska siitä oli rangaistuksena toinen kuolema, joka oli iankaikkinen kuolema sen suhteen, mikä vanhurskauteen kuuluu; sillä sellaisiin lunastussuunnitelman voima ei voi ulottua, sillä Jumalan äärettömän hyvyyden mukaan ei oikeudenmukaisuuden tekoja voida hävittää.
33. Mutta Jumala kutsui ihmisiä Poikansa nimessä (ja tämä oli se lunastussuunnitelma, joka oli tehty), sanoen: Jos te teette parannuksen ettekä paaduta sydäntänne, niin minä armahdan teitä Ainosyntyisen Poikani kautta;
34. jokainen siis, joka tekee parannuksen eikä paaduta sydäntänsä, on oikeutettu armoon minun Ainosyntyisen Poikani kautta, syntiensä anteeksisaamiseksi; ja nämä pääsevät minun lepoon.

35. Ja jokainen, joka paaduttaa sydämensä ja tekee laittomuutta, katso, minä vihassani vannon, ettei hän ole pääsevä minun lepooni.
36. Ja nyt, veljeni, katsokaa, minä sanon teille, että jos te paadutatte sydämenne, te ette pääse Herran lepoon; sillä teidän syntyne vihoittavat hänet, niin että hän lähettää vihansa teidän päällenne, kuten hän teki silloin, kun te ensimmäisen kerran herätitte hänen vihansa; viimeisen kerran hänen vihansa herättäessänne hän on tekevä samoin kuin ensimmäiselläkin kerralla, sanansa mukaan, ja teidän sielujenne iankaikkiseksi kadotukseksi; siis, hänen sanansa mukaan, sekä viimeiseksi kuolemaksi että ensimmäiseksi.
37. Ja nyt, veljeni, kun me tämän tiedämme, ja se on totuus, niin tehkäämme parannus älkäämme paaduttako sydäntämme, jotta emme katkeroitaisi Herraa meidän Jumalamme lähettämään vihaansa meidän päällemme näissä hänen toisissa käskyissänään, jotka hän on antanut meille, vaan menkäämme Jumalan lepoon, joka hänen sanansa mukaan on valmistettuna.

13 LUKU

Alman puhe jatkuu. Jumalan Pojan pyhä järjestys. Ylipapit. Miksi heidät asetetaan. Melkisedek ja Aabraham.

1. Ja vielä, veljeni, minä haluan muistuttaa teitä siitä ajasta, jolloin Herra Jumala antoi nämä käskyt lapsillensa; ja minä haluaisin teidän muistavan, että Herra Jumala asetti pappeja pyhän järjestyksensä mukaan, mikä oli hänen Poikansa järjestyksen mukaan, opettamaan näitä asioita kansalle.
2. Ja nuo papit asetettiin hänen Poikansa järjestyksen mukaan sillä tavoin, että kansa siitä tietäisi, millä tavoin odottaa hänen Poikaansa lunastajaksensa.
3. Ja tämä on se tapa, jolla heidät asetettiin - maailman perustamisesta asti heidät oli Jumalan edeltätietämisen mukaan kutsuttu ja valmistettu heidän suuren uskonsa ja hyvien tekojensa tähden; ensiksi heidän annettiin valita hyvän ja pahan välillä; kun he siis ovat valinneet hyvän, mitä suurinta uskoa osoittaen, heidät kutsutaan pyhällä kutsumuksella, sillä pyhällä kutsumuksella, joka oli valmistettu sellaisten valmistavan lunastuksen ohessa ja tämän lunastuksen veroiseksi.
4. Ja tällä tavoin heidät on kutsuttu tähän pyhään kutsumukseen heidän uskonsa tähden, toisten hyljätessä Jumalan Hengen sydämensä kovuuden ja mielensä paatumuksen tähden, vaikka heillä muuten olisi ollut yhtä suuri oikeus kuin veljillensä.
5. Eli loppujen lopuksi: he olivat siis ensin samassa asemassa veljiensä kanssa; siten tämä pyhä kutsumus on maailman perustamisesta asti ollut valmistettuna sellaisia varten, jotka eivät paaduttaneet sydämiänsä, nimittäin Ainosyntyisen Pojan sovituksessa ja sen kautta, Pojan, joka on valmistettuna.
6. Ja niin heidät kutsutaan tällä pyhällä kutsumuksella ja asetetaan Jumalan pyhän järjestyksen ylipappeuteen, opettamaan hänen käskyjensä ihmislapsille, jotta hekin pääsisivät hänen lepoonsa.
7. Ja tämä ylipappuus on hänen Poikansa järjestyksen mukainen, mikä järjestys on ollut olemassa maailman perustamisesta alkaen; eli toisin sanoen - sillä ei ole päivien alkua eikä vuosien loppua, vaan se on ollut valmistettuna hamasta iankaikkisuudesta hamaan iankaikkisuuteen hänen kaikkikäsitävän edeltätietämisenä mukaan.
8. Tällä tavoin heidät asetettiin - heidät kutsuttiin pyhällä kutsumuksella ja asetettiin pyhällä säädöksellä, ja he ottivat päällensä pyhän järjestyksen mukaisen ylipappeuden, mikä kutsumus ja säädös ja ylipappuus on vailla alkua ja loppua.
9. Täten heistä tulee ylipappeja Isän Ainosyntyisen Pojan järjestyksen mukaan, iankaikkisesti, hänen, jolla ei ole päivien alkua eikä vuosien loppua, joka ei täynnä armoa, oikeudenmukaisuutta ja totuutta. Ja näin on. Amen.
10. Kuten nyt sanoin tämän ylipappeuden pyhästä järjestyksestä, oli monia, jotka asetettiin ja joista tuli Jumalan ylipappeja; ja näin tapahtui heidän suuren uskonsa ja parannuksensa ja heidän vanhurskautensa tähden Jumalan silmissä, koska he valitsivat parannuksenteon ja vanhurskaiden tekojen tekemisen mieluummin kuin kadotuksen;
11. sen tähden heidät kutsuttiin tämän pyhän järjestyksen mukaan ja heidät pyhitettiin ja heidän vaatteensa pestiin valkeiksi Karitsan veressä.
12. Ja kun he nyt olivat Pyhän Hengen pyhittämiä, kun heidän vaatteensa olivat valkaistut ja he olivat puhtaat ja tahrattomat Jumalan edessä, he eivät voineet kauhistumatta katsoa syntiä; ja oli monia, äärettömän monia, jotka puhdistuivat ja pääsivät Herran, heidän Jumalansa lepoon.
13. Ja nyt, veljeni, minä haluaisin teidän nöyryvän Jumalan edessä ja kantavan parannuksen soveliaita hedelmiä, jotta tekin pääsisitte siihen lepoon.
14. Niin, nöyrytkää, kuten ihmiset Melkisedekin päivinä tekivät, joka hänkin oli ylipappi tämän saman järjestyksen mukaisesti, josta minä olen puhunut, ja joka hänkin otti ylipappeuden ainaiseksi päällensä.
15. Ja hän oli sama Melkisedek, jolle Aabraham maksoi kymmenykset; meidän isämme Aabraham maksoi kymmenyksiä kymmenennen osan kaikesta, mitä hän omisti.
16. Ja nämä määräykset annettiin tällä tavoin, jotta kansa voisi elää Jumalan Pojan odotuksessa, sillä se oli hänen järjestyksensä vertauskuva eli se oli hänen järjestyksensä, ja näin sen tähden, että he odottaisivat häntä tulevaksi, heidän syntiensä anteeksisaamiseksi, jotta he pääsisivät Herran lepoon.
17. Ja tämä Melkisedek oli Saalemin maan kuningas; ja hänen kansansa oli langennut syvälle syntiin ja kauhistuksiin; kaikki he olivat eksyneet; he olivat täynnä kaikenkaltaista pahuutta.
18. Mutta Melkisedek oli uskossa vahvasti harjaantunut, ja hän sai ylipappeuden viran Jumalan pyhän järjestyksen mukaisesti ja saarnasi parannusta kansallensa. Ja katso, se teki parannuksen; ja Melkisedek vakiinnutti elinaikanansa rauhan maassa; sen tähden häntä sanottiin rauhanruhtinaaksi, sillä hän oli Saalemin kuningas ja hän hallitsi isänsä alaisena.

19. Ja monta oli ennen häntä, ja monta oli myös hänen jälkeensä, mutta yksikään ei ollut suurempi; sen tähden hänet on aivan erityisesti mainittu.
20. Mutta minun ei tarvitse toistaa asiaa; se, mitä olen sanonut, riittääköön. Katsokaa, kirjoitukset ovat edessänne, jos te niitä vääristelette, se on koitua teidän omaksi tuhoksenne.
21. Ja nyt tapahtui, että kun Alma oli sanonut nämä sanat heille, hän ojensi kätensä heitä kohti ja huusi voimallisella äänellä, sanoen: Nyt on aika tehdä parannus, sillä pelastuksen päivä lähestyy;
22. ja Herran ääni julistaa sen enkelien suulla kaikille kansakunnille, julistaa sen, jotta ne saisivat suuren ilon hyvän sanoman; ja hän kuuluttaa tätä hyvää sanomaa kaikelle kansallensa, niillekin, jotka ovat hajallansa maan päällä; sen tähden se on saavuttanut meidät.
23. Ja se ilmoitetaan meille selkein sanoin, jotta me ymmärtäisimme, jotta me emme voisi erehtyä; ja näin tapahtuu, koska me olemme vieraan maan matkalaisia; sen tähden meidät on näin suuresti armoitettu, sillä meille julistetaan tätä hyvää sanomaa kaikissa viinitarhamme osissa.
24. Sillä katso, enkelit julistavat sitä tällä hetkellä monille meidän maassamme; ja tämä tapahtuu ihmislasten sydänten valmistamiseksi hänen sanansa vastaanottamiseen, kun hän tulee kirkaudessaansa.
25. Ja nyt me vain odotamme, milloin saamme kuulla enkelien suulla julistettavan meille ilosanomaa hänen tulemisestansa; sillä se aika tulee, emmekä tiedä, kuinka pian. Suokoon Jumala, että se tapahtuisi minun elinpäivinäni, mutta tapahtuipa se ennemmin tai myöhemmin, siinä minä olen iloitseva.
26. Ja se ilmoitetaan vanhurskaille ja pyhille enkelien suulla hänen tulemisensa hetkellä, jotta meidän isiemme sanat toteutuisivat sen mukaan, mitä he ovat puhuneet hänestä, ja sen he olivat puhuneet sen profetian hengen mukaan, joka oli heissä.
27. Ja nyt, veljeni, minä sydämeni pohjasta toivon, ja jopa tuskallista ahdistusta tuntien, että te kuuntelisitte minun sanojani ja hylkäisitte syntinne, ettekä lykkäisi tuonnemmaksi parannuksenne päivää;
28. vaan että te nöyrytisitte Herran edessä, huutaisitte hänen pyhää nimeänsä avuksenne ja valvoisitte ja rukoilisitte lakkaamatta, etteivät teidän kiusauksenne kävisi suuremmiksi kuin jaksatte kantaa, ja että Pyhä Henki siten johdattaisi teitä ja teistä tulisi nöyriä, sävyisiä, alistuvaisia, kärsivällisiä ja te täytyisitte rakkaudesta ja kaikesta pitkämielisydestä;
29. ja uskoisitte Herraan; ja teillä olisi iankaikkisen elämän toivo; ja teillä olisi Jumalan rakkaus aina sydämissänne, jotta teidät korotettaisiin viimeisenä päivänä ja te pääsisitte hänen lepoonsa.
30. Ja suokoon Herra teille parannuksen teon, jotta te ette saattaisi hänen vihaansa päälle, jotta te ette joutuisi kahlituiksi helvetin kahleisiin ettekä joutuisi kärsimään toista kuolemaa.
31. Ja Alma puhui kansalle vielä paljon muuta, mitä ei ole kirjoitettu tähän kirjaan.

14 LUKU

Alma ja Amulek heitetään vankeuteen. Heidän kannattajiaan vainotaan. Polttokuolemia. Seesrom, joka nyt kääntyy, puhuu heidän asiansa puolesta, ja hänet karkoitetaan. Profeetat vapautetaan ja heidän vihollisensa kukistetaan.

1. Ja tapahtui hänen lakattuansa puhumasta kansalle, että monet uskoivat hänen sanoihinsa ja alkoivat katua syntejä ja tutkia kirjoituksia.
2. Mutta useimmat halusivat tappaa Alman ja Amulekin, sillä he olivat vihoissaan Almalle niiden suorien sanojen tähden, jotka hän oli sanonut Seesromille, ja he sanoivat myös, että Amulek oli valehdellut heille ja oli häväissyt heidän lakiansa sekä heidän lainoppineitansa ja tuomareitansa.
3. Ja he olivat myös vihoissaan Almalle ja Amulekille; ja koska he olivat niin selkeästi todistaneet heidän syntisyyttään vastaan, he yrittivät salaa ottaa heidät hengiltä.
4. Mutta tapahtui, etteivät he sitä tehneet, vaan he ottivat heidät kiinni ja sitoivat heidät vahvoilla nuorilla ja veivät heidät maan ylimmän tuomarin eteen.
5. Ja kansa nousi todistamaan heitä vastaan - se todisti, että he olivat häväisseet lakia ja heidän lainoppineitansa ja maan tuomareita sekä kaikkia maan asukkaita; ja että he myös olivat väittäneet, että oli vain yksi Jumala, ja että hän lähettäisi Poikansa ihmisten keskuuteen, mutta tämä ei pelastaisi heitä; ja paljon tällaista kansa todisti Almaa ja Amulekia vastaan. Ja tämä tapahtui maan ylimmän tuomarin edessä.
6. Ja tapahtui, että Seesrom oli hämmästyksissään niistä sanoista, mitä oli puhuttu; ja hän tiesi myös, että hän oli valheellisilla sanoillansa sokaissut kansan ymmärryksen, ja tietoisuus hänen omasta syyllisyydestänsä alkoi raadella hänen sieluansa, ja helvetin tuskat alkoivat ympäröidä häntä.
7. Ja tapahtui, että hän alkoi huutaa kansalle, sanoen: Katsokaa, minä olen syyllinen, ja nämä miehet ovat tahrattomat Jumalan edessä. Ja hän alkoi siitä lähtien puhua heidän puolestaan; mutta he pilkkasivat häntä, sanoen: Onko sinussakin riivaaja? Ja he sylkivät häntä ja karkoittivat hänet keskuudestansa, sekä kaikki ne, jotka uskoivat siihen, mitä Alma ja Amulek olivat puhuneet; ja he karkoittivat heidät ja lähettivät miehiä kivittämään heitä.
8. Ja he keräsivät vaimonsa ja lapsensa yhteen, ja jokaisen, joka uskoi tai joka oli opetettu uskomaan Jumalan sanaan, he määräsivät heitettäväksi tuleen; ja he toivat myös aikakirjansa, jotka sisälsivät pyhät kirjoitukset, ja heittivät nekin tuleen, jotta ne palaisivat ja tuhoutuisivat tulesa.
9. Ja tapahtui, että he ottivat Alman ja Amulekin ja kuljettivat heidät kidutuspaikalle, jotta he omin silmin näkisivät niiden kuoleman, jotka saivat tulesa surmansa.

10. Ja kun Amulek näki niiden naisten ja lasten tuskat, joita tuli poltti, niin hänkin tunsii tuskaa, ja hän sanoi Almalle: Kuinka voimme olla tämän kauhean näyn todistajina? Ojentakaamme sen tähden kätemme ja käyttäkäämme sitä Jumalan voimaa, joka meissä on, ja pelastakaamme heidät liekeistä.
11. Mutta Alma sanoi hänelle: Henki pidättää minua ojentamasta kättäni, sillä katso, Herra ottaa heidät ylös tykönsä kirkkauteen, ja hän sallii heidän tehdä tämän eli näiden ihmisten tehdä tämän heille sydäntensä kovuuden mukaisesti, jotta ne tuomiot, jotka hän langettaa heille vihassansa, olisivat oikeat; ja näiden viattomien veri on oleva todistuksena heitä vastaan ja on voimallisesti huutava heitä vastaan viimeisenä päivänä.
12. Niin Amulek sanoi Almalle: Katso, kenties he aikovat polttaa meidätkin.
13. Ja Alma sanoi: Tapahtukoon Herran tahdon mukaan. Mutta katso, meidän työmmei ole loppuun suoritettu; sen tähden he eivät meitä polta.
14. Niin tapahtui, että kun niiden ruumiit, jotka oli heitetty tuleen, olivat palaneet, ja samoin aikakirjat, jotka oli heitetty tuleen heidän kanssansa, olivat palaneet, niin maan ylimmäinen tuomari tuli ja pysähtyi Alman ja Amulekin eteen, heidän siinä sidottuina ollessaan; ja hän löi heitä kädellään [sic] poskelle ja sanoi heille: Aiotteko sen jälkeen, mitä olette nähneet, vielä saarnata tälle kansalle, että se heitetään tuli- ja tulikivijärveen?
15. Katso, te näette, ettei teillä ollut valtaa pelastaa niitä, jotka oli heitetty tuleen; eikä Jumalakaan pelastanut heitä, koska he olivat teidän uskoanne. Ja tuomari löi heitä jälleen poskelle ja kysyi: Mitä te puolestanne sanotte?
16. Ja tämä tuomari kuului sen Nehorin uskonkuntaan ja uskoon, joka surmasi Gideonin.
17. Ja tapahtui, etteivät Alma ja Amulek vastanneet hänelle mitään; ja hän löi heitä taaskin ja jätti heidät oikeudenpalvelijoille vankilaan heitettäväiksi.
18. Ja kun he olivat olleet vankilaan heitettyinä kolme päivää, tuli paljon lainoppineita, tuomareita, pappeja ja opettajia, jotka tunnustivat Nehorin uskoa; ja he tulivat vankilaan katsomaan heitä, ja he kyselivät heiltä monenlaista, mutta he eivät vastanneet heille mitään.
19. Ja tapahtui, että tuomari tuli heidän eteensä ja sanoi: Miksi te ette vastaa näiden ihmisten kysymyksiin? Ettekö tiedä, että minulla on valta toimittaa teidät roviolle? Ja hän käski heidän puhua; mutta he eivät vastanneet mitään.
20. Ja tapahtui, että he lähtivät ja menivät matkaansa, mutta tulivat taas seuraavana päivänä; ja tuomari myös löi heitä jälleen poskelle. Ja moni muukin tuli lyömään heitä, sanoen: Aiotteko vielä nousta tuomitsemaan tätä kansaa ja kiroamaan meidän lakiamme? Jos teillä on niin suuri valta, niin miksi ette vapauta itseänne?
21. Ja paljon muuta sellaista he sanoivat heille kiristellen heille hampaitansa ja sylkien heitä ja sanoen: Miltä me näytämme, kun meidät tuomitaan?
22. Ja paljon tällaista, kaikenkaltaista tällaista he sanoivat heille; ja näin he pilkkasivat heitä monen päivän ajan. Eivätkä he antaneet heille ruokaa, jotta heidän olisi nälkä, eivätkä vettä, jotta heidän olisi jano; ja he ottivat myös heiltä heidän vaatteensa, jotta he olisivat alastomat, ja niin heidät sidottiin vahvoilla nuorilla ja teljettiin vankilaan.
23. Ja tapahtui heidän täten monta päivää kärsittyänsä, (ja tämä oli kahdentenatoista päivänä kymmenettä kuuta Nefin kansan tuomarien hallituskauden kymmenentenä vuonna), että Ammonihan maan ylimmäinen tuomari ja paljon heidän opettajiansa ja lainoppineitansa tuli vankilaan, missä Alma ja Amulek olivat nuorilla sidottuina.
24. Ja ylimmäinen tuomari tuli heidän eteensä ja löi heitä taas ja sanoi heille: Jos teissä on Jumalan voima, niin vapauttakaa itsenne näistä siteistä, niin me uskomme, että Herra tuhoaa tämän kansan teidän sanojenne mukaisesti.
25. Ja tapahtui, että he kaikki astuivat esiin ja löivät heitä sanoen samat sanat, viimeistä miestä myöten; ja kun viimeinen oli puhunut heille, valtasi Jumalan voima Alman ja Amulekin, ja he nousivat pystyyn ja seisovivat jaloillansa.
26. Ja Alma huusi, sanoen: Kuinka kauan meidän tulee kärsiä näitä suuria ahdistuksia, oi Herra? oi Herra, anna meille voimaa sen uskon mukaan, joka meillä on Kristukseen, niin että me vapautuisimme. Ja he katkoivat nuorat, joilla heidät oli sidottu; ja kun ihmiset tämän näkivät, he alkoivat paeta, sillä pelko heitä uhkaavasta tuhosta oli vallannut heidät.
27. Ja tapahtui, että heidän pelkonsa oli niin suuri, että he kaatuivat maahan, ennen kuin he ehtivät vankilan ulko-ovelle; ja maa tärisi ankarasti, ja vankilan muurit halkesivat, niin että ne sortuivat maahan, ja ylimmäinen tuomari, lainoppineet, papit ja opettajat, jotka löivät Almaa ja Amulekia, saivat sortuvista muureista surmansa.
28. Ja Alma ja Amulek lähtivät vankilasta, eivätkä he olleet vahingoittuneet; sillä Herra oli antanut heille voimaa sen uskon mukaan, mikä heillä oli Kristukseen. Ja he tulivat suoraa päätä ulos vankilasta; ja he olivat vapautuneet siteistänsä; ja vankila oli sortunut maahan ja jokainen, joka oli ollut sen muurien sisäpuolella, paitsi Alma ja Amulek, oli saanut surmansa; ja he tulivat suoraa päätä kaupunkiin.
29. Mutta kun kansa kuuli suurta ryskettä, se kerääntyi juoksujalkaa ja suurin joukoin kulemaan, mikä siihen oli syypää; ja kun he näkivät Alman ja Amulekin tulevan vankilasta, ja sen muurit olivat sortuneet maahan, he joutuivat suuren pelon valtaan ja pakenivat Alman ja Amulekin luota, kuten vuohi vuoninensa pakenee kahta jalopeuraa; ja niin he pakenivat Alman ja Amulekin luota.

15 LUKU

Seesrom kokee ihmeellisen parantumisen, liittyy kirkkoon ja saarnaa. Monet saavat kasteen. Alma ja Amulek palaavat Sarahemlaan.

1. Ja tapahtui, että Alman ja Amulekin käskettiin lähteä siitä kaupungista, ja he lähtivät ja tulivat Siidomin maahan; ja katso, siellä he tapasivat kaikki ne ihmiset, jotka olivat lähteneet Ammonihan maasta, jotka oli karkoitettu ja joita oli kivetetty sen tähden, että he uskoivat Alman sanoihin.

2. Ja he kertoivat heille kaiken, mitä oli tapahtunut heidän vaimoillensa ja lapsillensa, ja myös itsestensä ja voimastansa, jonka avulla olivat vapautuneet.
3. Ja myös Seesrom makasi sairaana Siidomissa polttavassa kuumeessa, jonka oli aiheuttanut hänen mielensä suuri ahdistus hänen jumalattomuutensa tähden, sillä hän luuli, ettei Almaa eikä Amulekia enää ollut olemassa; ja hän luuli, että heidät oli surmattu hänen pahuutensa tähden. Ja tämä suuri synti ja hänen monet muut syntinsä raatelivat hänen mieltänsä, niin että hän kärsi suunnattomasti, mistään lohtua saamatta; sen tähden häntä alkoi vaivata polttava hehku.
4. Kun hän nyt kuuli, että Alma ja Amulek olivat Siidomin maassa, hänen mielensä alkoi rohkaistua, ja hän lähetti heille viipymättä sanan, pyytäen heitä tulemaan luoksensa.
5. Ja tapahtui, että he tulivat viipymättä, totellen sanaa, jonka hän oli lähettänyt heille; ja he tulivat Seesromin taloon; ja he tapasivat hänet hänen vuoteeltansa, sairaana ja polttavan kuumeen suuresti heikontamana; ja myös hengessänsä hän suuresti kärsi syntiensä tähden; ja nähdessään heidät hän ojensi kätensä ja pyysi, että he parantaisivat hänet.
6. Ja tapahtui, että Alma sanoi hänelle, ottaen häntä kädestä: Uskotko sinä Kristuksen pelastavaan voimaan?
7. Ja hän vastasi ja sanoi: Uskon, minä uskon kaiken, mitä sinä olet opettanut.
8. Ja Alma sanoi: Jos sinä uskot Kristuksen lunastukseen, sinä voit parantua.
9. Ja hän sanoi: Uskon, minä uskon sinun sanojesi mukaan.
10. Ja silloin Alma huusi Herran puoleen, sanoen: Oi Herra, meidän Jumalamme, armahda tätä miestä ja paranna hänet hänen uskonsa tähden Kristukseen.
11. Ja kun Alma oli sanonut nämä sanat, Seesrom hypähti jaloillensa ja alkoi kävellä, ja tämä tapahtui kaikkien ihmisten suureksi hämmästykseksi; ja tieto tästä levisi kaikkialle Siidomin maahan.
12. Ja Alma kastoi Seesromin Herran nimeen; ja siitä hetkestä lähtien hän alkoi saarnata kansalle.
13. Ja Alma perusti seurakunnan Siidomin maahan ja vihki pappeja ja opettajia siinä maassa kastamaan Herran nimeen jokaisen, joka halusi tulla kastetuksi.
14. Ja tapahtui, että heitä oli paljon, sillä heitä kerääntyi koko tienolta ylt' ympäri Siidomia ja heidät kastettiin.
15. Mutta mitä tulee Ammonihan maan asukkaisiin, he vieläkin pysyivät sydämeltään pautuneena ja niskoittelevana kansana, eivätkä he tehneet parannusta synneistensä, vaan selittivät Alman ja Amulekin kaiken voiman olevan alkuisin perkeleestä; sillä he tunnustivat Nehorin uskoa, eivätkä pitäneet tarpeellisena parannuksen tekoa synneistensä.
16. Ja tapahtui, että Alma ja Amulek - ja Amulek oli luopunut kaikesta kullastansa ja hopeastansa ja kalleuksistansa, jotka olivat Ammonihan maassa, Jumalan sanan tähden, ja ne, jotka aikaisemmin olivat olleet hänen ystäviänsä, ja samoin myös hänen isänsä ja sukulaisensa olivat hänet hyljänneet;
17. kun siis Alma oli perustanut seurakunnan Siidomiin ja näki suuren muutokseen ja havaitsi, että kansa vaihtoi sydämensä ylpeyden nöyryyteen Jumalan edessä ja alkoi kerääntyä pyhäkköihinsä palvelemaan Jumalaa alttarin edessä, valvoen ja rukoillen lakkaamatta, että heidät pelastettaisiin saatanasta ja kuolemasta ja kadotuksesta -
18. Alma siis nähtyään kaiken tämän, kuten minä sanoin, otti Amulekin ja siirtyi Sarahemlan maahan ja otti hänet omaan huoneeseensa, tukien häntä hänen koettelemuksissansa ja vahvistaen häntä Herrassa.
19. Ja näin päättyi Nefin kansan tuomarien hallituskauden kymmenes vuosi.

16 LUKU

Sotahuuto. Laamanilaiset hävittävät jumalattoman Ammonihan kaupungin. Soram ja hänen poikansa ajavat vihollisen pakosalle. Nehorilaisten häviö. Kirkko laajentuu.

1. Ja tapahtui Nefin kansan tuomarien hallituskauden yhdentenätoista vuonna, toisen kuukauden viidentenä päivänä, yltäkyläisen rauhan vallittua Sarahemlan maassa ilman sotia ja riitaisuuksia muutaman vuon ajan, aina yhdennentoista vuoden toisen kuukauden viidenteen päivään saakka, että sotahuuto kiiri kautta maan.
2. Sillä katso, laamanilaisten joukot olivat hyökänneet maan rajojen yli erämaan puolelta, edeten aina Ammonihan kaupunkiin saakka ja alkoivat tappaa ihmisiä ja hävittää kaupunkia.
3. Ja nyt tapahtui, että he olivat surmanneet Ammonihan kaupungin asukkaat ja myös joitakin Nooan maan rajoilla ja olivat ottaneet toisia vangiksi ja vieneet heidät mukanaan erämaahan, ennen kuin nefiläiset ennättivät koota riittävää joukkoa ajaakseen heidät maasta.
4. Ja tapahtui, että nefiläiset halusivat saada takaisin ne, jotka oli viety vangiksi erämaahan.
5. Sen tähden se, joka oli määrätty nefiläisten sotajoukkojen ylipäälliköksi (ja hänen nimensä oli Soram, ja hänellä oli kaksi poikaa, Lehi ja Aha) - siis Soram ja hänen kaksi poikaansa, tietäen, että Alma oli kirkon ylimmäinen pappi ja kuultuaan, että hänellä oli profetian henki, menivät sen tähden hänen luoksensa haluten saada tietää häneltä, tahtoiko Herra, että he lähtisivät erämaahan etsimään veljiänsä, jotka laamanilaiset olivat ottaneet vangiksi.
6. Ja tapahtui, että Alma kysyi Herralta tätä asiaa. Ja Alma palasi ja sanoi heille: Katso, laamanilaiset aikovat ylittää Siidonin virran etelänpuoleisessa erämaassa, Mantin maan rajojen toiselta puolen. Ja katso, siellä te kohtaatte heidät Siidonin virran itärannalla, ja siellä Herra luovuttaa sinulle veljesi, jotka laamanilaiset ovat ottaneet vangiksi.
7. Ja tapahtui, että Soram ja hänen poikansa ylittivät Siidonin virran sotajoukkoinensa ja kulkivat Mantin rajojen taitse etelänpuoleiseen erämaahan, joka oli Siidonin virran itäpuolella.

8. Ja he kohtasivat laamanilaisten sotajoukot, ja laamanilaiset lyötiin hajalle ja ajettiin erämaahan; ja he ottivat veljensä, jotka laamanilaiset olivat ottaneet vangiksi, eikä vangiksi otettujen joukosta ollut yksikään joutunut hukkaan. Ja heidän veljensä veivät heidät takaisin ottamaan haltuunsa omat maansa.
9. Ja näin päättyi tuomarien yhdestoista vuosi laamanilaisten maastakarkoituksen jälkeen; ja Ammonihan väestö oli surmattu; jokainen elävä ammonihalainen oli surmattu, ja tuhatta oli myös, heidän suuri kaupunkinsa, josta he sanoivat, ettei Jumala pystyisi sitä tuhoamaan sen suuruuden tähden.
10. Mutta katso, yhdessä päivässä se oli jäänyt autioksi; ja koirat ja erämaan villieläimet kalvoivat ruumiit.
11. Mutta useiden päivien jälkeen heidän kuolleidensa ruumiit kerättiin maanpäällisiksi röykkiöiksi, ja ne peitettiin ohuella maakerroksella. Ja niin väkevä oli niistä lähtevä löyhkä, ettei kansa moniin vuosiin mennyt ottamaan Ammonihan maata haltuunsa. Ja sitä sanottiin Nehorilaisten autiomaaksi; sillä surmansa saaneet olivat Nehorin uskon tunnustajia: ja heidän maansa jäivät autioksi.
12. Eivätkä laamanilaiset tulleet enää sotimaan nefiläisiä vastaan, aina Nefin kansan tuomarien hallituskauden neljäntoista vuoteen asti. Ja näin Nefin kansalla oli kolmen vuoden ajan yhtämittäinen rauha koko maassa.
13. Ja Alma ja Amulek kulkivat saarnaten parannusta kansalle heidän temppeleissensä ja heidän pyhäköissensä sekä heidän synagogissansa, jotka olivat rakennetut juutalaisten tapaan.
14. Ja kaikille, jotka halusivat kuulla heidän sanojansa, he julistivat Jumalan sanaa, henkilöön katsomatta, ja lakkaamatta.
15. Ja näin Alma ja Amulek lähtivät ja samoin myös monet muut, jotka oli valittu tähän työhön, saarnaamaan sanaa kaikkialla maassa, ja kirkko sai yleisesti jalansijaa kaikkialla maassa, koko seudulla, kaikkien nefiläisten keskuudessa.
16. Eikä heidän keskuudessaan ollut eriarvoisuutta olemassa; Herra vuodatti Henkensä kaikkialla maassa valmistaaksensa heidän sydämensä ottamaan vastaan sen sanan, mitä heille opetettaisiin hänen tulemisensa hetkellä -
17. jotta he eivät paaduttaisi itseään sanaa vastaan, jotta he eivät olisi epäuskoisia ja kulkiisi kadotusta kohti, vaan ottaisivat sanan ilolla vastaan ja tulisivat kuin oksa oksastetuiksi totiseen viinipuuhun, siten päästäksensä Herran, heidän Jumalansa, lepoon.
18. Ja ne papit, jotka kulkivat kansan seassa, saarnasivat kaikkea valheellisuutta, petollisuutta, kateutta, riitaisuutta, pahansuopuutta, herjailua, varkautta, rosvousta, ryöstöä, murhausta, haureutta ja kaikenlaista paheellisuutta vastaan huutaen, ettei tällaista saanut olla -
19. muistuttaen asioista, jotka pian tapahtuisivat; muistuttaen Jumalan Pojan tulemisesta, hänen kärsimisestään ja kuolemastansa sekä kuolleiden ylösnousemuksesta.
20. Ja monet ihmiset kyselivät, minne Jumalan Poika tulisi; ja heille opetettiin, että hän ilmestyisi heille ylösnousemuksensa jälkeen; ja tämän kuullessaan ihmiset suuresti iloit-sivat ja riemuitsivat.
21. Ja kun kirkko nyt oli perustettu koko maahan - sen saatua voiton perkeleestä, ja Jumalan sanaa julistettiin puhtaassa muodossansa koko maassa ja Herra vuodatti siunauksiansa kansan päälle, päättyi Nefin kansan tuomarien hallituskauden neljäs-toista vuosi.

Kertomus Moosian pojista, jotka luopuivat oikeudestansa kuninkuuteen Jumalan sanan tähden ja menivät Nefin maahan saarnaamaan laamanilaisille; heidän kärsimyksensä ja vapautumisensa - Alman muistiinpanojen mukaan. Käsittää luvut 17-26.

17 LUKU

Ammon Ismaelin maassa. Hän rupeaa kuningas Lamonin palvelijaksi. Hän puolustaa urheasti kuninkaan laumoja.

1. Ja nyt tapahtui, että kun Alma oli matkalla Gideonin maasta, etelään päin, Mantin maata kohti, niin katso, hämmästykseseen hän kohtasi Moosian pojat, jotka olivat matkalla Sarahemlan maata kohti.
2. Ja nämä Moosian pojat olivat Alman mukana sillä hetkellä, kun enkeli ensin ilmestyi hänelle; sen tähden Alma suuresti ilahtui nähdessään veljensä, ja vielä enemmän hänen iloansa lisäsi se, että he yhä olivat hänen veljiään Herrassa, ja he olivat kasvaneet väkeviksi totuuden tuntemisessa, sillä he olivat miehiä, joilla oli terve ymmärrys, ja he olivat ahkerasti tutkineet kirjoituksia oppiakseen tuntemaan Jumalan sanaa.
3. Mutta tässä ei ole kaikki; he olivat ahkerasti rukoilleet ja paastonneet; sen tähden heillä oli profetian henki ja ilmoituksen henki, ja kun he opettivat, he opettivat Jumalan voimalla ja valtuudella.
4. Ja he olivat opettaneet Jumalan sanaa neljäntoista vuoden ajan laamanilaisten keskuudessa; ja heillä oli ollut paljon menestystä, sillä heidän oli onnistunut saattaa monia totuuden tuntemiseen; heidän sanojensa ansiosta monet saapuivat Jumalan alttarin eteen huutamaan avuksi hänen nimeänsä ja tunnustamaan syntinsä hänen edessään.
5. Ja nämä ovat ne tapahtumat, jotka sattuivat heille heidän matkoillansa, sillä he kokivat paljon kärsimyksiä; he kärsivät paljon sekä ruumiin että hengen puolesta, kuten nälkää, janoa ja väsymystä, ja näkivät myös hengessään paljon vaivaa.
6. Ja nämä olivat heidän matkansa: Sanottuaan jäähyväiset isällensä Moosialle tuomarien ensimmäisenä vuonna ja luovuttuansa kuninkuudesta, jonka heidän isänsä halusi uskoa heidän käsiinsä, kuten oli myös kansan tahto,
7. he lähtivät Sarahemlan maasta, ottaen miekkansa ja keihänsä ja jousensa ja nuolensa ja linkonsa; ja tämän he tekivät hankkiaksensa itsellensä ruokaa erämaassa ollessaan.
8. Ja näin he lähtivät erämaahan mukanaan valitsemansa miesjoukko, mennäksensä Nefin maahan julistamaan Jumalan sanaa laamanilaisille.

9. Ja tapahtui, että he matkasivat monta päivää erämaassa, ja he paastosivat paljon ja rukoilivat paljon, että Herra antaisi heille osan Hengestänsä kulkemaan heidän kanssansa ja pysymään heidän mukansa, jotta he olisivat aseena Jumalan kädessä saattaaksensa, mikäli mahdollista, veljensä laamanilaiset totuuden tuntemiseen ja tuntemaan isiensä perimätietojen vääryyden, sillä ne eivät olleet oikeat.
10. Ja tapahtui, että Herra ilmestyi heille Henkensä kautta ja sanoi heille: Olkaa turvallisella mielellä. Ja he rohkaistuivat.
11. Ja Herra sanoi heille myös: Menkää laamanilaisten, teidän veljienne, keskuuteen ja hankkikaa jalansijaa minun sanalleni; kestäkää kuitenkin kärsivällisesti ja pitkämielisinä koettelemuksia näyttääksenne heille hyvää esimerkkiä minussa, ja minä teen teidät aseeksi kädessäni monien sielujen pelastukseksi.
12. Ja tapahtui, että Moosian poikien mielet sekä niiden mielet, jotka olivat heidän kanssansa, rohkaistuivat, niin että he uskalsivat lähteä laamanilaisten luo, julistamaan heille Jumalan sanaa.
13. Ja tapahtui heidän saavuttuaan laamanilaisten maan rajalle, että he erkanivat toisistansa ja lähtivät eri suuntiin, pannen luottamuksensa Herraan, että he tapaisivat jälleen elonkorjuunsa päättyessä, sillä he uskoivat, että työ, jonka he olivat ottaneet suorittaakseen, oli suuri.
14. Ja totisesti se oli suuri, sillä he olivat ottaneet saarnatakseen Jumalan sanaa villille ja paatuneelle ja raa'alle kansalle, kansalle, joka halusta tappoi nefiläisiä ja rosvoosi ja ryösti heitä; ja sen sydän oli kiintynyt rikkauksiin eli kultaan ja hopeaan ja kallisarvoisiin kiviin, mutta se koetti saada näitä tavaroita murhaamalla ja ryöstämällä, jotta sen ei olisi tarvinnut omin käsin tehdä niiden takia työtä.
15. He olivatkin sangen laiska kansa, monet heistä palvelivat epäjumalia ja Jumalan kirous oli tullut heidän osaksensa heidän isiensä perimätietojen tähden; mutta kuitenkin Herran lupaukset koskivat heitä, jos he vain tekivät parannuksen.
16. Tämä oli siis se syy, minkä takia Moosian pojat olivat ryhtyneet tähän työhön, saadakseen heidät mahdollisesti tekemään parannuksen, saadakseen heidät kenties tuntemaan lunastussuunnitelman.
17. Sen tähden he erkanivat toisistansa ja menivät heidän keskuuteensa, kukin yksinään sen Jumalan sanan ja voiman mukaan, joka kullekin oli annettu.
18. Ja Ammon, joka oli heidän johtajansa tai pikemminkin se, joka heistä huolehti, lähti heidän luotansa siunattuaan heidät, kukin asemansa mukaan, ja ravittuaan heitä Jumalan sanalla eli opetettuaan heitä ennen lähtöänsä; ja näin he lähtivät kulkemaan kukin omaa tietänsä halki maan.
19. ja Ammon meni Ismaelin maahan, jota nimitettiin Ismaelin poikien mukaan, joista myös tuli laamanilaisia.
20. Ja kun Ammon tuli Ismaelin maahan, laamanilaiset ottivat hänet ja sitoivat hänet, kuten heidän tapanaan oli sitoa kaikki nefiläiset, jotka joutuivat heidän käsiinsä, kuljettaakseen heidät kuninkaan eteen; näin kuningas saattoi mielensä mukaan tappaa heidät tai pitää heitä orjuudessa tai heittää vankilaan tai karkoittaa heidät maastansa, kuten parhaaksi näki.
21. Ja näin Ammon vietiin Ismaelin maata hallitsevan kuninkaan eteen; ja hänen nimensä oli Lamoni, ja hän oli Ismaelin jälkeläinen.
22. Ja kuningas kysyi Ammonilta, halusiko hän asua maassa laamanilaisten keskuudessa eli hänen kansansa keskuudessa.
23. Ja Ammon sanoi hänelle: Kyllä, minä tahdon asua tämän kansan keskuudessa jonkin aika, kenties aina siihen päivään saakka, kun kuolen.
24. Ja tapahtui, että kuningas Lamoni mieltä suuresti Ammoniin ja käski päästää hänen siteensä; ja hän tahtoi, että Ammon olisi ottanut yhden hänen tyttäristään vaimoksi.
25. Mutta Ammon sanoi hänelle: En suinkaan, vaan minä oleva sinun palvelijasi. Ja niin Ammonista tuli kuningas Lamoniin palvelija. Ja tapahtui, että hänet pantiin muiden palvelijoiden mukaan vartioimaan Lamoniin laumoja laamanilaisten tapaan.
26. Ja hänen oltuaan kuninkaan palveluksessa kolme päivää, hänen ollessaan laamanilaisten palvelijoiden kanssa laumoinensa matkalla juottopaikalle, jota sanottiin Sebuksen vedeksi, minne kaikki laamanilaiset ajoivat laumansa juomaan -
27. siis Ammonin ja kuninkaan palvelijoiden ollessa ajamassa laumojansa tälle juottopaikalle, katso, joukko laamanilaisia, jotka olivat olleet laumoinensa juottopaikalla, ryhtyi hajottamaan Ammonin ja kuninkaan palvelijoiden laumoja, ja he hajottivat ne niin, että ne pakenivat mikä minnekkin.
28. Silloin kuninkaan palvelijat alkoivat valittaa, sanoen: Nyt kuningas tappaa meidät, kuten hän on tappanut meidän veljemme, koska nämä miehet pahuudessaan hajottivat heidän laumansa. Ja he alkoivat itkeä suureen ääneen, sanoen: Katso, meidän laumamme ovat jo hajalla.
29. Ja he itkivät, koska he pelkäsivät tulevansa surmatuiksi. Kun nyt Ammon näki tämän, hänen sydämensä paisui ilosta hänen rinnassaan, sillä, hän sanoi, minä näytän voimani näille palvelijatovereilleni, eli sen voiman, mikä minussa on, toimittamalla nämä laumat takaisin kuninkaalle, jotta siten voitaisin näiden palvelijatovereideni sydämet puolelleni, niin että saisin heidät johdatetuksi uskomaan sanoihini.
30. Ja nämä olivat nyt Ammonin ajatukset, kun hän näki niiden kärsimyksen, joita hän nimitti veljiksensä.
31. Ja tapahtui, että hän suostutteli heitä, sanoen: Veljeni, olkaa rohkealla mielellä ja menkäämme etsimään laumoja, niin me kyllä saamme ne kootuksi yhteen ja tuoduksi takaisin juottopaikalle; ja siten me pelastamme laumat kuninkaalle, eikä hän ota meitä hengiltä.
32. Ja tapahtui, että he menivät etsimään laumoja, ja he seurasivat Ammonia, ja he kiiruhuttivat joutuisasti eteenpäin ja saavuttivat kuninkaan laumat ja keräsivät ne takaisin juottopaikalle.
33. Ja nuo miehet ryhtyivät taas hajottamaan heidän laumojansa; mutta Ammon sanoi veljillensä: Saartakaa laumat joka puolelta, niin että ne eivät pääse pakenemaan; ja minä menen taistelemaan näiden miesten kanssa, jotka hajottelevat meidän laumojamme.

34. He tekivät siis, kuten Ammon käski heidän tehdä, ja hän meni ja ryhtyi taistelemaan niiden kanssa, jotka olivat Sebuksen veden rannoilla; ja heitä oli melkoinen joukko.
35. Sen tähden he eivät peljänneet Ammonia, sillä he luulivat, että yksi heidän miehistänsä saattaisi tappaa hänet miten hyvänsä, sillä he eivät tienneet, että Herra oli luvannut Moosialle vapauttaa hänen poikansa heidän käsistään; eivätkä he mitään tienneet Her-rasta; sen tähden he nauttivat veljiensä tuhosta, ja tämän takia he olivat hajottamassa kuninkaan laumoja.
36. Mutta Ammon astui esiin ja alkoi lingota kiviä heitä kohti; valtavalla voimalla hän linkosi kiviä heidän joukkoonsa, ja näin hän surmasi muutamia heistä, niin että he hämmästyivät hänen voimaansa; kuitenkin he vihastuivat veljiensä surmaamisen johdosta, ja he päättivät, että hänen oli kuoltava; sen tähden, nähdessään, etteivät he pystyneet osu-maan häneen kivillensä, he tulivat nuijinensa häntä kohti hänet tappaaksensa.
37. Mutta katso, jokaiselta, joka kohotti nuijansa iskeäkseen Ammonia, hän löi miekallansa käsivarren poikki, sillä hän piti puolensa heidän iskujansa vastaan lyömällä heidän käsi-varsiensa miekkansa terällä, niin että he kauhistuivat ja alkoivat paeta häntä; ja heidän lukumääränsä oli melko suuri; ja hän ajoi heidät pakoon käsivartensa voimalla.
38. Kuusi heistä oli kaatunut lingosta, mutta vain heidän johtajansa hän surmasi miekallan-sa; ja jokaisen käsivarren, joka häntä vastaan nousi, hän sivalsi poikki, ja niiden luku-määrä oli melko suuri.
39. Ja kun hän oli ajanut heidät kauas pois, hän palasi takaisin, ja he juottivat laumansa ja kuljettivat ne takaisin kuninkaan laidunmaalle ja menivät sitten kuninkaan luo kantaen käsivarsia, jotka Ammon oli lyönyt poikki miekallaan niiltä, jotka yrittivät surmata hä-net; ja ne vietiin kuninkaan luo todistukseksi siitä, mitä he olivat tehneet.

18 LUKU

Kuningas Lamoni erehtyy luulemaan Ammonia Suureksi hengeksi. Hänet opetetaan totisen Jumalan tuntemiseen. Herran Henki tulee hänen päällensä.

1. Ja tapahtui, että kuningas Lamoni käski palvelijointansa astumaan esiin antamaan todis-tuksensa kaikesta, mitä he olivat tässä yhteydessä nähneet.
2. Ja kun he kaikki olivat antaneet todistuksensa siitä, mitä olivat nähneet, ja hän oli saa-nut kuulla siitä uskollisuudesta, mitä Ammon oli osoittanut pelastaessaan hänen lau-mansa, samoin kuin siitä suuresta voimasta, mitä hän oli osoittanut alussa niitä vastaan, jotka yrittivät tappaa hänet, hän hämmästyi suuresti ja sanoi:
Totisesti tämä on enemmän kuin ihminen. Katso, eikö tämä ole se Suuri Henki, joka lähettää tällaisia suuria rangaistuksia tämän kansan kärsittäväksi tekemien murhien tähden?
3. Ja he vastasivat kuninkaalle ja sanoivat: Sitä emme tiedä, onko hän Suuri Henki vai ihminen, mutta sen me tiedämme, että kuninkaan viholliset eivät pysty häntä tappa-maan; eivätkä he myöskään pysty hajottamaan kuninkaan laumoja, kun hän on mu-kanamme, hänen taitavuutensa ja suuren väkevyytensä tähden; sen tähden me tiedäm-me, että hän on kuninkaan ystävä. Ja nyt, oi kuningas, me emme usko, että ihmisellä olisi niin paljon voimaa, sillä me tiedämme, ettei hän ole surmattavissa.
4. Ja kun nyt kuningas kuuli nämä sanat, hän sanoi heille: Nyt minä tiedän, että tämä on Suuri Henki, ja hän on tullut tällä hetkellä maan päälle pelastamaan teidän henkenne, jotta minä en ottaisi teitä hengiltä, kuten minä surmasin teidän veljenne. Tämä on nyt se Suuri Henki, josta meidän isämme ovat puhuneet.
5. Sillä tämä oli se Lamoniin perimätieto, jonka hän oli saanut isältänsä, että oli olemassa Suuri Henki. Vaikka he uskoivat Suureen Henkeen, he ajattelivat, että kaikki, mitä he tekivät, oli oikein; kuitenkin Lamoni alkoi suuresti peljätä, peljäten tehneensä väärin tappaessaan palvelijansa;
6. sillä hän oli paljon heitä surmannut, koska heidän veljensä olivat hajottaneet heidän laumansa juottopaikalla; ja niin heidät tapettiin, koska heidän laumansa olivat olleet hajalla.
7. Sillä laamanilaisten tapana oli asettua Sebuksen veden rannoille hajottaakseen ihmisten laumoja, jotta he siten saisivat ajetuksi monia hajalle joutuneita omalle maallensa, ja tällainen ryöstämistapa vallitsi heidän keskuudessaan.
8. Ja tapahtui, että kuningas Lamoni kysyi palvelijointansa, sanoen: Missä on tämä mies, jolla on moinen suuri voima?
9. Ja he sanoivat hänelle: Katso, hän on ruokkimassa hevosiasi. Sillä kuningas oli käsenyt palvelijointansa, ennen kuin he lähtivät juottamaan laumojansa, laittamaan hänen he-vosensa ja vaununsu kuntoon ja viemään hänet Nefin maahan, sillä Lamoniin isä, joka oli koko maan kuningas, oli määrännyt pidettäväksi suuren juhlan Nefin maassa.
10. Kun nyt kuningas Lamoni kuuli, että Ammon oli laittamassa kuntoon hänen hevosiansa ja vaunujansa, hän hämmästyi vielä enemmän Ammonin uskollisuutta, sanoen: Totisesti ei yksikään minun palvelijoistani ole ollut niin uskollinen kuin tämä mies, sillä hän muis-taa täyttää kaikki käskyäni.
11. Nyt minä varmasti tiedän, että tämä on Suuri Henki ja minä haluaisin pyytää häntä tulemaan tänne luokseni, mutta en uskalla.
12. Ja tapahtui, että kun Ammon oli laittanut kuntoon hevoset ja vaunut kuningasta ja hä-nen palvelijointansa varten, hän meni kuninkaan luo, ja hän näki, että kuninkaan katan-to oli muuttunut; sen tähden hän aikoi kääntyä takaisin hänen luotaan.
13. Ja yksi kuninkaan palvelijoista sanoi hänelle: Rabbana, mikä käännettynä merkitsee mahtava tai suuri kuningas, sillä he kunnioittivat kuninkaitansa mahtavina; ja hän sanoi hänelle: Rabbana, kuningas pyytää sinua jäämään.
14. Niin Ammon kääntyi kuninkaaseen päin ja sanoi hänelle: mitä tahdot minun tekevän hyväksesi, oi kuningas? Eikö kuningas vastannut hänelle yhteen hetkeen, heidän ajan-laskunsa mukaan, sillä hän ei tiennyt, mitä hänen tulisi sanoa hänelle.
15. Ja tapahtui, että Ammon sanoi hänelle taas: Mitä minulta pyydät? Mutta kuningas ei vastannut hänelle.

16. Ja tapahtui, että Ammon, joka oli Jumalan Hengen täyttämä, oivalsi kuninkaan ajatukset. Ja hän sanoi hänelle: Senkö tähden, että sinä olet kuullut minun puolustaneen palvelijotasi ja laumojasi ja surmanneen seitsemän heidän veljeään lingolla ja miekalla ja sivaltaaneen poikki muiden käsivarret sinun laumojesi ja palvelijoidesi puolustukseksi; katso, tämänkö tähden sinä olet ihmeissäsi?
17. Minä kysyn sinulta, mistä johtuu, että sinun ihmetyksesi on niin suuri? Katso, minä olen ihminen ja olen sinun palvelijasi; siis, mitä tahansa sellaista pyydät, mikä on oikein, minä teen.
18. Kun nyt kuningas oli kuullut nämä sanat, hän ihmetteli taas, sillä hän huomasi, että Ammon pystyi lukemaan hänen ajatuksensa, mutta tästä huolimatta kuningas Lamoni avasi suunsa ja kysyi häneltä: Kuka sinä olet? Oletko sinä se Suuri Henki, joka tietää kaikki?
19. Ammon vastasi ja sanoi hänelle: En ole.
20. Ja kuningas sanoi: Kuinka tiedät sydämeni ajatukset? Voit puhua pelkäämättä ja kertoa minulle tämän; ja sano minulle myös, millä voimalla sinä surmasit veljiäni, jotka hajottivat minun laumani, ja hakkasit poikki heidän käsivartensa -
21. ja jos sinä suostut ilmoittamaan minulle tämän, minä annan sinulle, mitä tahansa sinä pyydät; ja jos olisi tarpeen, minä suojelisin sinua sotajoukoillani, mutta minä tiedän, että sinä olet väkevämpi kuin ne kaikki yhteensä; mutta mitä tahansa sinä minulta pyydät, minä sinulle annan.
22. Ja Ammon, joka oli älykäs mutta kuitenkin viaton, sanoi Lamonille: Tahdotko kuunnella sanojani, jos kerron sinulle, millä voimalla tällaista teen? Sillä tätä minä sinulta pyydän.
23. Ja kuningas vastasi hänelle ja sanoi: Minä uskon kaiken, mitä sanot. Ja näin hänet oli viekkauksella saatu ansaan.
24. Ja Ammon alkoi puhua hänelle rohkeasti ja kysyi häneltä: Uskotko, että Jumala on olemassa?
25. Ja hän vastasi ja sanoi hänelle: Minä en tiedä, mitä se merkitsee.
26. Ja silloin Ammon kysyi: Uskotko sinä, että on olemassa Suuri Henki?
27. Ja hän sanoi: Uskon.
28. Ja Ammon sanoi: Tämä on Jumala. Ja Ammon kysyi häneltä vielä: Uskotko sinä, että tämä Suuri Henki, joka on Jumala, on luonut kaiken, mikä on taivaassa ja maan päällä?
29. Ja hän sanoi: Kyllä, minä uskon, että hän on luonut kaiken, mitä maan päällä on, mutta taivaita minä en tunne.
30. Ja Ammon sanoi hänelle: Taivaat ovat paikka, missä Jumala ja kaikki hänen pyhät enkelinsä asuvat.
31. Ja kuningas Lamoni kysyi: Onko se maan yläpuolella?
32. Ja Ammon sanoi: On, ja hän katselee kaikkia alhaalla olevia ihmislapsia; ja hän tietää kaikki sydämen aivoitukset ja aikeet, sillä hän on heidät kaikki luonut alusta asti.
33. Ja kuningas Lamoni sanoi: Minä uskon kaiken tämän, mitä olet sanonut. Jumalako sinut on lähettänyt?
34. Ammon sanoi hänelle: Minä olen ihminen, ja alussa ihminen luotiin Jumalan kuvan mukaan, ja hänen Pyhä Henkensä on kutsunut minut opettamaan näitä asioita tälle kansalle, jotta se oppisi tuntemaan sen, mikä on oikeaa ja totta;
35. ja osa tästä Hengestä asuu minussa, ja se antaa minulle tietoa sekä voimaa, sen mukaan kuin minä sitä uskossa Jumalaan häneltä pyydän.
36. Kun nyt Ammon oli sanonut nämä sanat, hän alkoi maailman luomisesta sekä Aadamin luomisesta ja kertoi hänelle kaiken ihmisen lankeemuksesta ja toisti ja esitti hänelle kansan aikakirjat ja pyhät kirjoitukset, jotka sisälsivät sen, mitä profeetat olivat puhuneet aina niihin aikoihin saakka, jolloin heidän isänsä Lehi lähti Jerusalemissa.
37. Ja hän kertoi myös heille (sillä hän kertoi kuninkaalle ja tämän palvelijoille) kaikista heidän isänsä matkoista erämaassa ja kaikista heidän kärsimyksistensä, nälästä ja janosta ja heidän vaelluksestansa ja niin edespäin.
38. Ja hän kertoi heille myös Laamanin ja Lemuelin ja Ismaelin poikain kapinoista, kaikista heidän kapinoistansa hän teki heille selkoa; ja hän selitti heille kaikki aikakirjat ja kirjoitukset, niistä ajoista lähtien, jolloin Lehi lähti Jerusalemissa, aina siihen hetkeen saakka.
39. Mutta tässä ei ole kaikki; sillä hän selitti heille lunastussuunnitelman, joka on ollut valmistettuna maailman perustamisesta saakka; ja hän ilmoitti heille myös Kristuksen tulemisesta, ja kaikista Herran töistä hän kertoi heille.
40. Ja tapahtui hänen sanottuaan kaiken tämän ja selitettyään nämä asiat kuninkaalle, että kuningas uskoi kaikki hänen sanansa.
41. Ja hän alkoi huutaa Herran puoleen, sanoen: Oi Herra, armahda; sen suuren armosi tähden, jota olet osoittanut Nefin kansalle, armahda minua ja minun kansaani.
42. Ja kun hän oli sanonut tämän, hän kaatui kuin kuolleen maahan.
43. Ja tapahtui, että hänen palvelijansa ottivat hänet ja kantoivat hänet hänen vaimonsa luo ja laskivat hänet vuoteelle; ja hän makasi ikään kuin olisi ollut kuollut kahden päivän ja kahden yön ajan; ja hänen vaimonsa ja hänen poikansa ja tyttärensä surivat häntä laamanilaisten tapaan, suuresti valittaen hänen menettämistensä.

19 LUKU

Ihmeellinen kääntyminen. Abis, laamanilainen vaimo. Laamanilaisten kuningas ja kuningatar omaksuvat uskon. Ammon perustaa seurakunnan Ismaeliin.

1. Ja tapahtui, että he kahden päivän ja kahden yön jälkeen aikoivat ottaa hänen ruumiinsa ja panna sen hautaan, jonka he olivat tehneet kuolleidensa hautaamista varten.
2. Mutta kuningatar, joka oli kuullut Ammonin maineesta, lähetti hänelle sanan, pyytäen häntä tulemaan luoksensa.
3. Ja tapahtui, että Ammon teki, kuten häntä käskettiin, ja meni kuningattaren luo, pyytäen saada tietää, mitä kuningatar tahtoi hänen tekevän.

4. Ja tämä sanoi hänelle: Minun puolisoni palvelijat ovat kertoneet minulle, että sinä olet Pyhän Jumalan profeetta ja että sinulla on valta suorittaa monia voimallisia tekoja hänen nimessänsä;
5. jos siis näin on, niin tahtoisin sinun menevän katsomaan puolisoani, sillä hän on ollut vuoteellensa laskettuna kahden päivän ja kahden yön ajan; ja muutamat sanovat, ettei hän ole kuollut, mutta toiset sanovat, että hän on kuollut ja että hän haisee ja että hänet pitäisi panna hautaan; mutta mitä minuun tulee, minusta hän ei haise.
6. Juuri tätä Ammon halusi, sillä hän tiesi, että kuningas Lamoni oli Jumalan voiman valtaama; hän tiesi, että epäuskon synkkä peite oli väistymässä hänen sielustansa ja että se valkeus, joka valaisi hänen sielunsa, mikä oli Jumalan kirkkauden valkeus, hänen hyvyytensä ihmeellinen valkeus - että tämä valkeus oli synnyttänyt sellaisen riemun hänen sielussansa, että pimeyden pilvi oli hälvennyt ja iankaikkisen elämän valkeus syttyi hänen sieluunsa, ja hän tiesi, että tämä oli ollut hänen luonnollista ruumistaan voimakkaampi, ja hänet oli viety pois Jumalassa -
7. sen tähden se, mitä kuningatar halusi hänen tekevän, oli hänenkin ainoa halunsa. Sen tähden hän meni katsomaan kuningasta, kuten kuningatar oli pyytänyt häntä; ja hän näki kuninkaan, ja hän tiesi, että tämä ei ollut kuollut.
8. Ja hän sanoi kuningattarelle: Hän ei ole kuollut, vaan hän nukkuu Jumalassa, ja huomenna hän taas nousee; sen tähden älkää häntä haudatko.
9. Ja Ammon kysyi häneltä: Uskotko tämän? Ja kuningatar sanoi hänelle: Minulla ei ole muuta todistusta kuin sinun sanasi ja mitä meidän palvelijamme ovat puhuneet, mutta minä uskon, että on tapahtuva, kuten sinä olet sanonut.
10. Ja Ammon sanoi hänelle: Autuas olet sinä suuren uskosi tähden; minä sanon sinulle, vaimo, näin suurta uskoa ei ole ollut koko nefiläisten kansassa.
11. Ja tapahtui, että kuningatar valvoi puolisonsa vuoteen ääressä siitä hetkestä lähtien aina siihen hetkeen saakka, jolloin Ammon oli ilmoittanut hänen seuraavana päivänä nousevan.
12. Ja tapahtui, että hän nousi Ammonin sanojen mukaan; ja kun hän nousi, hän ojensi kätensä vaimolle ja sanoi: Siunattu olkoon Jumalan nimi ja siunattu olet sinä.
13. Sillä niin totta kuin sinä elät, katso, minä olen nähnyt Lunastajani; ja hän on tuleva ja syntyvä vaimosta, ja hän on lunastava kaikki ihmiset, jotka uskovat hänen nimeensä. Kun hän nyt oli sanonut nämä sanat, niin hänen sydämensä paisui hänen rinnassaan ja hänen ilonsa jälleen tainnutti hänet; ja myös kuningatar vaipui maahan Hengen valtaamana.
14. Kun nyt Ammon näki, että Herran Henki vuodatettiin hänen rukoustensa mukaisesti laamanilaisten, hänen veljiensä, päälle, jotka olivat olleet niin paljon murheen aiheena nefiläisille, eli kaikelle Jumalan kansalle syntiensä ja perimätapojensa tähden, hän lankesi polvilleen ja alkoi vuodattaa sielunsa rukouksessa ja kiitoksessa Jumalan eteen sen johdosta, mitä hän oli tehnyt hänen veljiensä hyväksi; ja ilo otti hänetkin valtoihinsa; ja niin he kaikki kolme olivat vaipuneina maahan.
15. Kun nyt kuninkaan palvelijat olivat nähneet, että he olivat kaatuneet maahan, hekin alkoivat huutaa Jumalan puoleen, sillä Herran pelko oli vallannut heidätkin, sillä juuri he olivat kuninkaalle todistaneet Ammonin suuresta voimasta.
16. Ja tapahtui, että he huusivat avuksi Herran nimeä kaikesta voimastaan, kunnes he kaikki olivat kaatuneet maahan, lukuunottamatta yhtä laamanilaisvaimoa, nimeltä Abis, joka oli kääntynyt Herraan monta vuotta sitten isänsä saaman merkillisen näyn johdosta -
17. ja koska hän siis oli kääntynyt Herraan, vaikka ei ollut sitä koskaan ilmaissut, hän nyt nähdessään, että kaikki Lamoniin palvelijat olivat kaatuneet maahan, ja samoin hänen herrattarensa, kuningatar, ja kuningas ja Ammon makasivat pitkänään maassa, hän ymmärsi, että tämä tapahtui Jumalan voimasta, ja ajatellen, että nyt olisi tilaisuus, ilmoittamalla kansalle, mitä heidän keskuudessaan oli tapahtunut, tämän näyn näkemisellä saada heidät uskomaan Jumalan voimaan, hän juoksi talosta taloon, vieden tästä sanaa ihmisille.
18. Ja he alkoivat kokoontua kuninkaan taloon, ja heitä tuli suuri joukko, ja hämmästyksensä he näkivät kuninkaan ja kuningattaren ja heidän palvelijansa pitkänään maassa, kaikki kuin kuolleina makaamassa; ja he näkivät myös Ammonin, ja katso, hän oli nefiläinen.
19. Ja nyt ihmiset alkoivat kuiskia keskenänsä; toiset sanoivat, että suuri onnettomuus oli kohdannut heitä eli kuningasta ja hänen huonettansa, koska hän oli antanut nefiläisen jäädä maahan.
20. Mutta toiset nuhtelivat heitä, sanoen: Kuningas on saattanut tämän onnettomuuden huoneellensa, koska hän tappoi palvelijansa, joiden laumat oli hajotettu Sebuksen veden rannalla.
21. Ja heitäkin nuhtelivat ne miehet, jotka olivat olleet Sebuksen veden rannoilla hajottamassa kuninkaalle kuuluvia laumoja, sillä he olivat vihoissaan Ammonille sen johdosta, että hän oli tappanut niin suuren joukon heidän veljiänsä Sebuksen veden rannalla puolustaessaan kuninkaan laumoja.
22. Niin yksi heistä, jonka veljen Ammon oli surmannut miekalla ja joka oli suuresti vihoissaan Ammonille, veti miekkansa tupesta ja astui esiin iskeäkseen sillä Ammonia, hänet surmataksensa; ja kun hän nosti miekan lyödäkseen häntä, niin katso, hän kaatui kuolleena maahan.
23. Näin me näemme, ettei Ammonia voitu surmata, sillä Herra oli sanonut Moosialle, hänen isällensä: Minä säästän hänet, ja hänelle on tapahtuva sinun uskosi mukaan - ja niin Moosia uskoi hänet Herran huomaan.
24. Ja tapahtui, että kun kansanjoukko näki, että mies, joka oli kohottanut miekan surmataksensa Ammonin, oli kaatunut kuolleena maahan, niin pelko valtasi heidät kaikki, eivätkä he uskaltaneet ojentaa käsiänsä, koskeaksensa häneen tai kehenkään maassa makaavaan; ja he alkoivat jälleen ihmetellä keskenänsä, mikä mahtoi olla syynä tähän suureen voimaan, tai mitä kaikki tämä saattoi merkitä.
25. Ja tapahtui, että heidän keskuudessaan oli useita, jotka sanoivat, että Ammon oli Suuri Henki, ja toiset sanoivat, että Suuri Henki oli hänet lähettänyt;

26. mutta toiset nuhtelivat heitä kaikkia, sanoen, että hän oli hirviö, jonka nefiläiset olivat lähettäneet vaivaamaan heitä.
27. Ja oli muitamia, jotka sanoivat, että Suuri Henki oli lähettänyt Ammonin heille vitsaukseksi heidän syntiensä tähden, ja että Suuri Henki aina oli tullut nefiläisten avuksi vapauttaen heidät heidän käsistensä; ja he sanoivat, että tämä Suuri Henki oli tuhonnut niin paljon heidän veljiänsä laamanilaisia.
28. Ja näin he alkoivat ylen ankarasti kiistellä keskenänsä. Ja heidän parhaillansa näin kiistellössään palvelijatar, joka oli käskenyt kansanjoukon koolle, tuli, ja kun hän näki, mikä kiista oli syntynyt kansan keskuudessa, hän tuli perin murheelliseksi ja puhkesi kyyneleihin.
29. Ja tapahtui, että hän meni ja otti kuningatarista kädestä koettaakseen nostaa hänet maasta; ja heti kun hän koski hänen kättänsä, hän nousi jaloillensa ja huusi suureen ääneen, sanoen: Oi siunattu Jeesus, joka on pelastanut minut kauhistavasta helvetistä! Oi siunattu Jumala, armahda tätä kansaa!
30. Ja sanottuaan tämän hän taputti käsiään ilon vallassa, puhuen paljon sellaista, mitä ei voitu ymmärtää; ja näin tehtyään hän otti kuningasta, Lamonia, kädestä, ja katso, kuningas nousi jaloilleen.
31. Ja nähdessään kansan kiistelevän keskenään kuningas heti meni ja alkoi nuhdella sitä ja opettaa sille, mitä hän oli kuullut Ammonin suusta; ja kaikki, jotka kuulivat hänen sanansa, uskoivat ja kääntyivät Herraan.
32. Mutta heidän joukossaan oli useita, jotka eivät tahtoneet kuulla hänen sanojansa; ja niin he menivät pois.
33. Ja tapahtui, että kun Ammon nousi, hän myös opetti heitä, ja samoin tekivät kaikki Lamoniin palvelijat; ja kaikki julistivat kansalle samaa sanomaa - että heidän sydämes- sään oli tapahtunut muutos, ja etteivät he enää halunneet tehdä pahaa.
34. Ja katso, monet julistivat kansalle, että he olivat nähneet enkeleitä ja olivat puhuneet heidän kanssansa; ja niin nämä olivat kertoneet heille Jumalasta ja hänen vanhurskau- desta.
35. Ja tapahtui, että oli useita, jotka uskoivat heidän sanoihinsa; ja jokainen, joka uskoi, kastettiin; ja heistä tuli vanhurskas kansa, ja he perustivat seurakunnan keskuuteensa.
36. Ja siten Herran työ alkoi laamanilaisten keskuudessa; siten Herra alkoi vuodattaa Hen- keänsä heidän päällensä, ja me näemme, että hänen käsivartensa on ojennettuna kai- kille ihmisille, jotka tekevät parannuksen ja uskovat hänen nimeensä.

20 LUKU

Ammon ja kuningas Lamoni matkustavat Middoniin. He tapaavat Lamoniin isän, joka on koko maan kuningas. Ensimmäisen vihamielisyyttä osoitettuaan hän leppyä ja suo suuria etuja.

1. Ja tapahtui heidän perustettuaan seurakunnan tähän maahan, että kuningas Lamoni pyysi Ammonia lähtemään hänen kanssaan Nefin maahan, jotta hän näyttäisi hänet isällensä.
2. Ja Herran ääni tuli Ammonille, sanoen: Sinun ei pidä mennä Nefin maahan, sillä katso, kuningas tavoittelee sinun henkeäsi, vaan sinun pitää mennä Middoniin maahan; sillä katso, sinun veljesi Aaron ja myös Muloki ja Amma ovat vankilassa.
3. Nyt tapahtui, Ammonin kuultua tämän, että hän sanoi Lamonille: Katso, minun veljeni ovat vankeudessa Middonissa, ja minä menen heitä vapauttamaan.
4. Niin Lamoni sanoi Ammonille: Minä tiedän, että sinä Herran väkevyuden turvin voit tehdä kaikkea. Mutta katso, minä lähdän sinun kanssasi Middoniin maahan, sillä Middoniin maan kuningas, jonka nimi on Antiomno, on minun ystäväni; sen tähden minä lähdän Middoniin maahan, jotta minä saisin suostutetuksi maan kuninkaan vapauttamaan veljesi vankilasta. Niin Lamoni sanoi hänelle: Kuka ilmoitti sinulle, että veljesi ovat vankilassa?
5. Ja Ammon sanoi hänelle: Kukaan muu ei ole sitä ilmoittanut minulle kuin Jumala; ja hän sanoi minulle - Mene ja vapauta veljesi, sillä he ovat vankeudessa Middoniin maassa.
6. Kun nyt Lamoni oli kuullut tämän, hän käski palvelijoidensa laittaa kuntoon hänen hevosensa ja vaununsä.
7. Ja hän sanoi Ammonille: Tule, minä lähdän sinun kanssasi Middoniin maahan, ja siellä minä vetoan kuninkaaseen, että hän vapauttaisi sinun veljesi vankeudesta.
8. Ja tapahtui, että kun Ammon ja Lamoni olivat matkalla sinne, he tapasivat Lamoniin isän, joka oli koko maan kuningas.
9. Ja katso, Lamoniin isä sanoi hänelle: Miksi ette tulleet juhlaan sinä suurena päivänä, jolloin minä valmistin juhlan pojilleni ja kansalleni?
10. Ja hän sanoi myös: Minne olet menossa tämän nefiläisen kanssa, joka on yksi valehtelijan lapsista.
11. Ja tapahtui, että Lamoni kertoi hänelle, minne hän oli menossa, sillä hän pelkäsi loukata häntä.
12. Ja hän kertoi hänelle myös kaiken, minkä tähden hän oli jäänyt omaan valtakuntaansa, niin ettei ollut mennyt isänsä luo - juhlaan, jonka tämä oli valmistanut.
13. Ja kun nyt Lamoni oli kertonut hänelle kaiken tämän, niin katso, hänen hämmästyksensä hänen isänsä oli hänelle vihoissaan ja sanoi: Lamoni, sinä olet menossa vapauttamaan näitä nefiläisiä jotka ovat valehtelijan poikia. Katso, hän ryösti meidän isämme; ja nyt hänen lapsensakin ovat tulleet meidän keskellemme opettaakseen meitä viek- kaudellaan ja valheillaan, jotta he jälleen saisivat meiltä ryöstetyksi meidän omaisuu- temme.
14. Ja Lamoniin isä käski hänen miekalla surmata Ammonin. Ja hän kielsi häntä myös mene- mäst Middoniin maahan ja käski hänen sen sijaan palata kanssansa Ismaelin maahan.
15. Mutta Lamoni sanoi hänelle: Minä en surmaa Ammonia enkä aio palata Ismaelin maahan, vaan minä menen Middoniin maahan Ammonin veljiä vapauttamaan, sillä minä tiedän, että he ovat vanhurskaita miehiä ja totisen Jumalan pyhiä profeettoja.

16. Kun nyt hänen isänsä oli kuullut nämä sanat, hän vihastui häneen ja veti miekkansa esiin lyödäkseen hänet maahan.
17. Mutta Ammon astui esiin ja sanoi hänelle: Katso, sinun ei pidä surmata poikaasi; vaikka parempi olisi, että hän saisi surmansa kuin sinä, sillä katso, hän on tehnyt parannuksen synneistänsä; mutta jos tällä hetkellä menettäisit henkesi vihasi vallassa, sinun sielusi ei voisi pelastua.
18. Ja vielä, malta mielesi; sillä jos sinä surmaisit poikasi, joka on viaton mies, hänen vrensä huutaisi maasta Herralta hänen Jumalaltansa kosta sinun päällesi; ja ehkä sinä kadottaisit sielusi.
19. Kun nyt Ammon oli sanonut nämä sanat hänelle, hän vastasi hänelle, sanoen: Minä tiedän, että jos minä surmaisoin poikani, minä vuodattaisin viatonta verta; sillä sinä olet koettanut hänet tuhota.
20. Ja hän ojensi kätensä lyödäkseen Ammonia. Mutta Ammon torjui hänen iskunsa ja sivalsi häntä käsivarteen, niin ettei hän voinut käyttää sitä.
21. Ja kun kuningas huomasi, että Ammon voisi tappaa hänet, hän alkoi pyytää, että Ammon säästäisi hänen henkensä.
22. Mutta Ammon kohotti miekkansa ja sanoi hänelle: Katso, minä lyön sinua, ellet salli veljäni päästettävän vankilasta.
23. Ja peläten menettävänsä henkensä kuningas sanoi: Jos säästät minut, minä annan sinulle, mitä tahansa pyydät, vaikka puolet valtakuntaa.
24. Kun nyt Ammon näki, että hän oli saanut vanhan kukaan taipumaan tahtoonsa, hän sanoi hänelle: Jos sinä sallit veljeni päästettävän vankilasta ja annat myös Lamonin pitää valtakuntansa ja lupaat, ettet ole hänelle vihoissasi, vaan annat hänelle luvan toimia oman halunsa mukaan kaikessa, niin minä säästän sinut; mutta muuten minä lyön sinut maahan.
25. Kun nyt Ammon oli sanonut nämä sanat, kuningas alkoi iloita hengestänsä.
26. Ja kun hän näki, ettei Ammonilla ollut halua surmata häntä, ja kun hän myös näki, kuinka suuresti hän rakasti hänen poikaansa Lamonia, hän hämmästyi suuresti ja sanoi: Koska et muuta ole pyytänyt, kuin että minä vapauttaisoin veljesi ja sallisin poikani Lamoniin pitää valtakuntansa, niin katso, minä lupaan sinulle, että minun poikani saa pitää valtakuntansa tästä lähtien ja ainaisesti; enkä minä enää holhoa häntä -
27. ja minä lupaan sinulle myös, että sinun veljesi vapautetaan vankilasta, ja sinä ja sinun veljesi saatte tulla minun luokseni valtakuntaani, sillä minä haluan suuresti nähdä sinua. Sillä kuningas oli perin hämmästynyt siitä, mitä hän oli puhunut, samoin kuin siitä, mitä hänen poikansa Lamoni oli puhunut ja sen tähden hän halusi tutustua niihin asioihin.
28. Ja tapahtui, että Ammon ja Lamoni jatkoivat matkaansa Middoniin maata kohti. Ja Lamoni sai armon tämän maan kuninkaan silmissä, ja niin Ammonin veljet tuotiin pois vankilasta.
29. Ja kun Ammon kohtasi heidät, hän oli perin murheissaan, sillä katso, he olivat alastomat, ja heidän ihonsa oli pahasti haavoilla, sillä he olivat olleet sidottuina vahvoilla nuorilla. Ja he olivat myös kärsineet nälkää, janoa ja kaikenlaisia koettelemuksia, mutta siitä huolimatta he kestivät kärsivällisesti kaikki vaivansa.
30. Ja heidän osanaan oli ollut joutuminen paatuneemman ja niskoittelevamman kansan käsiin; sen tähden se ei halunnut kallistaa korvaansa heidän sanoillensa, ja se oli karikoittanut heidät ja oli lyönyt heitä ja ajanut heitä talosta taloon ja paikasta paikkaan, kunnes he olivat saapuneet Middoniin maahan; ja siellä heidät oli otettu kiinni ja heitetty vankeuteen ja sidottu vahvoilla nuorilla ja pidetty vankilassa monta päivää, kunnes Lamoni ja Ammon vapauttivat heidät.

Kertomus Aaronin ja Mulokin ja heidän veljiensä julistuksesta laamanilaisten keskuudessa. Käsittää luvut 21-26.

21 LUKU

Amalekilaisten hylkääminä Aaron ja Muloki menevät Middoniin. Heidät teljetään vankilaan. Heidän vapauttamisensa ja heidän lähetystoimintansa. Ammonin jatkuva menestys. Synagogia rakennetaan.

1. Kun nyt Ammon ja hänen veljensä erosivat toisistaan laamanilaisten maan rajalla, niin katso, Aaron suuntasi matkansa sitä maata kohti, jota laamanilaiset sanoivat Jerusalemiiksi, nimittäen sitä isänsä synnyinmaan mukaan; ja se sijaiti etäällä Mormonin rajoilla.
2. Ja laamanilaiset ja amalekilaiset ja Amulonin kansa olivat rakentaneet suuren kaupungin, jota sanottiin Jerusalemiiksi.
3. Ja laamanilaiset olivat jo itsekin sangen paatuneita, mutta amalekilaiset ja amulonilaiset olivat vielä paatuneempia; niin he yllyttivät laamanilaisia paaduttamaan sydämensä, jotta he voimistuisivat pahuudessa ja kauhistuksissaan.
4. Ja tapahtui, että Aaron tuli Jerusalemiin kaupunkiin ja alkoi ensin saarnata amalekilaisille. Ja hän alkoi saarnata heille heidän synagogissansa, sillä he olivat rakentaneet synagogia nehorilaisten tapaan; sillä monet amalekilaisista ja amulonilaisista kuuluivat nehorilaisten uskonkuntaan.
5. Kun siis Aaron meni erääseen heidän synagogaansa saarnaamaan kansalle ja parhailaan puhui kansalle, niin katso, muuan amalekilainen nousi ja alkoi väittää häntä vastaan, sanoen: Mitä se on mitä sinä olet todistanut? oletko sinä nähnyt enkelin? Miksi ei meille ilmesty enkeleitä? Katso, eikö tämä kansa ole yhtä hyvä kuin sinun kansasi?

6. Sinä sanot myös, että ellemme tee parannusta, me hukumme. Mistä sinä tiedät meidän sydämemme aivoituksen ja aikeen? Mistä sinä tiedät, että meillä on syytä tehdä parannus? Mistä sinä tiedät, että me emme ole vanhurskas kansa? Katso, me olemme rakentaneet pyhäkköjä ja me kokoonnumme yhteen palvelemaan Jumalaa. Me uskomme, että Jumala pelastaa kaikki ihmiset.
7. Niin Aaron sanoi hänelle: Uskotko sinä, että Jumalan Poika on tuleva lunastamaan ihmiskunnan sen synneistä?
8. Ja mies sanoi hänelle: Me emme usko, että sinä tiedät mitään sellaisesta. Me emme usko näihin typeriin perimätietoihin. Me emme usko, että sinulla on tietoa tulevista asioista, emmekä me usko, että sinun isäsi, emmekä myöskään että meidän isämme tiesivät niistä asioista, joista he puhuivat, siitä, mikä on tuleva.
9. Silloin Aaron alkoi selittää heille kirjoituksia Kristuksen tulemisesta sekä kuolleiden ylösnousemuksesta, selittäen, ettei ihmiskunnan lunastus voinut tapahtua muuten kuin Kristuksen kuoleman ja kärsimysten kautta ja hänen verensä sovituksen kautta.
10. Ja tapahtui hänen alkaessaan selittää näitä asioita heille, että he vihastuivat häneen ja alkoivat pilkata häntä; eivätkä he halunneet kuulla, mitä hän puhui.
11. Sen tähden, kun hän näki, etteivät he halunneet kuulla hänen sanojaan, hän lähti heidän synagogastansa ja siirtyi kylään, jonka nimi oli Ani-Anti, ja siellä hän tapasi Mulokin julistamassa sanaa kansalle; ja samoin Amman ja hänen veljensä, ja he väittelivät sanasta monien kanssa.
12. Ja tapahtui, että he huomasivat kansan paaduttavan sydämensä, minkä vuoksi he lähtivät sieltä ja tulivat Middonin maahan. Ja he julistivat sanaa monille, mutta vain harvat uskoivat siihen, mitä he opettivat.
13. Mutta Aaron ja muutamia hänen veljiänsä otettiin kiinni ja heitettiin vankeuteen, ja loput heistä pakenivat Middonin maasta ympärillä oleviin seutuihin.
14. Ja ne, jotka heitettiin vankeuteen, joutuivat kokemaan monenlaisia kärsimyksiä, ja Lamoni ja Ammon vapauttivat heidät, ja heidät ravittiin ja vaatetettiin.
15. Ja he lähtivät jälleen julistamaan sanaa, ja siten he vapautuivat ensimmäisen kerran vankeudesta; ja niin he olivat kärsineet.
16. Ja he menivät kaikkialle, minne Herran Henki johdatti heitä, julistaen Jumalan sanaa jokaisessa amalekilaisten synagogassa eli jokaisessa laamanilaisten kokouksessa, johon he voivat päästä.
17. Ja tapahtui, että Herra alkoi siunata heitä, niin että he saivat monia johdatetuksi totuuden tuntemiseen; monille he saivat osoitetuksi heidän syntinsä ja sen, etteivät heidän isänsä perimätiedot olleet oikeat.
18. Ja tapahtui, että Ammon ja Lamoni palasivat Middonin maasta Ismaelin maahan, joka oli heidän perintömaansa.
19. Eikä kuningas Lamoni sallinut Ammonin palvella häntä eli olla hänen palvelijansa,
20. vaan hän määräsi, että Ismaelin maahan oli rakennettava synagogia; ja hän määräsi, että hänen kansansa eli kansan joka oli hänen valtansa alainen, oli keräännyttävä yhteen.
21. Ja hän iloitsi heistä, ja hän opetti heille paljon. Ja hän julisti heille myös, että he olivat kansa, joka kuului hänen valtansa alle ja että he olivat vapaa kansa, että he olivat vapaat kuninkaan, hänen isänsä, sorrosta; sillä hänen isänsä oli antanut hänelle luvan hallita kansaa, joka oli Ismaelin maassa ja kaikkialla sen ympäristössä.
22. Ja hän julisti heille myös, että he saivat vapauden palvella Herraa Jumalaansa toivonsa mukaan, millä tahansa paikkakunnalla he olivatkin, kuningas Lamoniin valtiopiiriin kuuluvalla alueella.
23. Ja Ammon saarnasi kuningas Lamoniin kansalle, ja tapahtui, että hän opetti sille kaikkea mitä vanhurskauteen kuuluu, ja hän kehoitti sitä joka päivä kaikella innolla; ja se otti vaarin hänen sanastansa ja piti tarkoin Jumalan käskyt.

22 LUKU

Aaron Nefin maassa. Kuningas ja koko hänen huoneensa kääntyy. Maan jakautuminen nefiläisten ja laamanilaisten kesken.

1. Ammonin nyt opettaessa täten jatkuvasti Lamoniin kansaa me palaamme kuvaukseen Aaronista ja hänen veljistään; sillä hänen lähdettyään Middonin maasta Henki johdatti hänet Nefin maahan, itse kuninkaan taloon, kuninkaan, joka hallitsi kaikkea maata, lukuunottamatta Ismaelin maata; ja hän oli Lamoniin isä.
2. Ja tapahtui, että hän tuli hänen luoksensa kuninkaan palatsiin veljinensä ja kumarsi kuninkaan edessä ja sanoi hänelle: Katso, oi kuningas, me olemme ne Ammonin veljet, jotka sinä olet vapauttanut vankeudesta.
3. Ja nyt, oi kuningas, jos tahdot säästää henkemme, me rupeamme sinun palvelijojksesi. Ja kuningas sanoi heille: Nouskaa, sillä minä annan teidän pitää henkenne, enkä minä sallin teidän rupeavan palvelijojkseni; mutta minä pyydän hartaasti teitä neuvomaan minua; sillä minä olen ollut hengessäni jonkin verran levoton veljenne Ammonin sanojen jalomielisyyden ja ylevyyden tähden; ja minä haluan tietää syyn, miksi hän ei ole tullut Middonista teidän kanssanne.
4. Ja Aaron sanoi kuninkaalle: Katso, Herran Henki on kutsunut hänet toisaalle; hän on mennyt Ismaelin maahan Lamoniin kansaa opettamaan.
5. Niin kuningas sanoi heille: Mitä te tarkoitatte, kun puhutte Herran Hengestä? Katso, tämä on se asia, joka mieltäni askarruttaa.
6. Ja vielä, mitä Ammon tarkoitti, kun hän sanoi: jos te teette parannuksen, te pelastutte, ja jos te ette tee parannusta, teidät hyljätään viimeisenä päivänä?
7. Ja Aaron vastasi ja sanoi hänelle: Uskotko, että Jumala on olemassa? Ja kuningas vastasi: Minä tiedän, että amalekilaiset sanovat Jumalan olevan olemassa, ja minä olen antanut heille luvan rakentaa pyhäkköjä, jotta he voisivat kokoontua palvelemaan häntä. Ja jos sinä nyt sanot, että Jumala on olemassa, niin katso, minä uskon.

8. Ja kun Aaron nyt kuuli tämän, hänen sydämensä alkoi iloita, ja hän sanoi: Katso, niin totta kuin sinä elät, oi kuningas, on Jumala olemassa,
9. Ja kuningas kysyi: Onko Jumala se Suuri Henki, joka johdatti meidän isämme pois Jerusalemin maasta?
10. Ja Aaron sanoi hänelle: On, hän on se Suuri Henki, ja hän on luonut kaiken, sekä taivaassa että maan päällä. Uskotko tämän?
11. Ja hän sanoi. Uskon, minä uskon, että Suuri Henki on kaiken luonut ja minä pyydän sinua kertomaan minulle kaikki nämä asiat, ja minä uskon sinun sanasi.
12. Ja tapahtui, että kun Aaron näki, että kuningas uskoi hänen sanansa, hän alkoi Aadamin luomisesta, lukien kirjoituksia kuninkaalle, kuinka Jumala loi ihmisen oman kuvansa mukaan ja että Jumala antoi hänelle käskyjä ja että ihminen rikkomuksen tähden oli langennut.
13. Ja Aaron tulkitsi hänelle kirjoitukset Aadamin luomisesta asti, selittäen hänelle ihmisen lankeemuksen ja hänen lihallisen tilansa sekä lunastusuunnitelman, joka oli valmistettu maailman perustamisesta asti Kristuksen kautta kaikille, jotka uskoisivat hänen nimensä.
14. Ja koska ihminen oli langennut, hän ei voinut mitään saavuttaa omilla ansioillaan, mutta Kristuksen kärsimykset ja kuolema sovittavat hänen syntinsä uskon ja parannuksen kautta ja niin edespäin; ja että hän murtaa kuoleman kahleet, ettei hauta ole saava voittoa ja että kirkkauden toivo on taittava kärjen kuoleman odalta; ja Aaron selitti kaiken tämän kuninkaalle.
15. Ja tapahtui, että kun Aaron oli selittänyt nämä asiat kuninkaalle, niin tämä sanoi: Mitä minun on tekeminen, jotta saisin tämän iankaikkisen elämän, josta sinä olet puhunut? Mitä minun on tekeminen syntyäkseni Jumalasta saadakseni tämän jumalattoman hengen hävitetyksi rinnastani ja voidakseni saada hänen Henkensä, jotta täytyisin ilosta, eikä minua hyljättäisi viimeisenä päivänä? Katso, hän sanoi, minä jätän kaiken, minkä omistan, hylkäänpä valtakuntanikin, jotta saisin tämän suuren ilon.
16. Mutta Aaron sanoi hänelle: Jos sinä tätä toivot, jos kumarrut maahan Jumalan edessä, jos teet parannuksen kaikista synneistäsi ja kumarrut maahan Jumalan edessä ja huudat uskossa hänen nimeään, luottaen saavasi, niin sinä saat sen toivon mitä pyydät.
17. Ja tapahtui, että kun Aaron oli sanonut nämä sanat, niin kuningas kumartui maahan polvillensa Herran eteen; hän heittäytyi maahan ja huusi voimallisella äänellä, sanoen:
18. Oi Jumala, Aaron on kertonut minulle, että on olemassa Jumala; ja jos Jumala on olemassa, ja jos sinä olet Jumala, niin ilmoita itsesi minulle, ja minä luovun kaikista synneistäni, oppiakseni tuntemaan sinut ja jotta minut herätettäisiin kuolleista ja pelastettaisiin viimeisenä päivänä. Ja kun kuningas oli sanonut nämä sanat, hän muuttui kuin kuoleman lyömäksi.
19. Ja tapahtui, että hänen palvelijansa juoksivat kertomaan kuningattarelle kaiken, mitä kuninkaalle oli tapahtunut. Ja hän tuli kuninkaan luo; ja kun hän näki kuninkaan makaavan kuin kuolleena sekä Aaronin ja hänen veljensä seisomassa ikään kuin he olisivat olleet syyvät hänen kaatumiseensa, hän vihastui heihin ja käski palvelijoitaan eli kuninkaan palvelijoita ottamaan heidät kiinni ja surmaamaan heidät.
20. Mutta palvelijat olivat nähneet, minkä tähden kuningas oli kaatunut maahan, eivätkä he sen tähden uskaltaneet käydä käsiksi Aaroniin ja hänen veljiinsä; ja he vetosivat kuningattareen, sanoen: Miksi sinä käsket meidän tappaa nämä miehet, kun jo yksi heistä on meitä kaikkia väkevämpi? Sen tähden he kukistavat meidät.
21. Kun nyt kuningatar havaitsi palvelijain pelon, hänkin alkoi suuresti peljätä, että jokin onnettomuus kohtaisi häntä. Ja hän käski palvelijoidensa mennä kutsumaan väkeä paikalle, jotta he saisivat surmatuksi Aaronin ja hänen veljensä.
22. Kun nyt Aaron huomasi kuningattaren aiheet, hän kansan sydämen paatumuksen tunteen pelkäsi, että paikalle kerääntyisi väenpaljous ja sen keskuudessa sukeutuisi suuri taistelu ja sekasorto; sen tähden hän ojensi kätensä ja nosti kuninkaan maasta ja sanoi hänelle: Nouse. Ja hän nousi jaloillensa ja sai takaisin voimansa.
23. Ja tämä tapahtui kuningattaren ja monien palvelijoiden läsnäollessa. Ja kun he näkivät sen, he ihmettelivät suuresti ja alkoivat peljätä. Ja kuningas astui esiin ja alkoi opettaa heitä. Ja hän opetti heitä, niin että koko hänen huonekuntansa kääntyi Herraan.
24. Mutta kuningattaren käskyn johdosta oli suuri joukko kansaa tullut koolle ja sen keskuudessa alkoi kuulua ankaraa napinaa Aaronin ja hänen veljiensä tähden.
25. Mutta kuningas meni sen keskelle ja opetti sitä. Ja se rauhoittui Aaronin ja hänen kansaan olevien suhteen.
26. Ja tapahtui, että kun kuningas näki kansan rauhoittuneen, hän kehoitti Aatoria ja hänen veljiään menemään kansanjoukon sekaan ja saarnaamaan sille sanaa.
27. Ja tapahtui, että kuningas lähetti julistuksen kaikkialle maahan, kaikelle kansallensa, mitä koko hänen maassansa oli, ja niille, joita oli kaikilla seuduilla ylt' ympärillä aina mereen saakka idässä ja lännessä, ja jotka erotti Sarahemlan maasta kapea erämaakaistale, joka ulottui idässä olevasta merestä aina lännessä olevaan mereen asti, ja kaikkialle meren rannikon alueille ja sen erämaan rajaseudulle, joka oli pohjoisessa Sarahemlan maan luona, Mantin rajojen kautta, Siidonin virran latvojen ohitse, joka virtaa idästä länteen - täten olivat laamanilaiset ja nefiläiset erillään toisistaan.
28. Ja veltompi osa laamanilaisista eli erämaassa telttoissa asuen; ja he olivat levittäytyneet lännessä olevaan erämaahan, Nefin maahan, ja myös Sarahemlan maan länsipuolelle meren rannikolle ja myös Nefin maan länsiosaan seudulle, joka oli ollut heidän isäinsä ensimmäinen perintöosa, ja niin heidän asuma-alueensa ulottui meren rantaan saakka.
29. Ja myös itäisellä meren rannikolla oli paljon laamanilaisia, minne nefiläiset olivat karkoittaneet heidät. Ja siten nefiläiset olivat melkein laamanilaisten ympäröimät; kuitenkin olivat nefiläiset ottaneet haltuunsa kaikki maan pohjoisosat erämaan laidalla, Siidonin virran latvoilla idästä länteen saakka, koko erämaan puoleisen tienoon pohjoisen suunnalla, kunnes he tulivat maahan, jota he nimittivät Runsaudenmaaksi.

30. Ja sitä seuraava oli maa, jota he sanoivat Autiomaaksi, sillä se oli niin kaukana pohjoisessa, että se ulottui siihen maahan saakka, jossa oli ollut asutusta, mutta joka oli hävitetty; ja me olemme puhuneet heidän luistansa, jotka Sarahemlan kansa löysi, koska he [sic, po. se] oli heidän ensimmäinen mairinnousupaikkansa.
31. Ja täältä he menivät erämaan eteläosaan. Siten pohjoispuolella olevan maan nimi oli Autioma ja etelässä olevan maan nimi oli Runsaudenmaa, sillä se on se erämaa, joka on täynnä kaikenkaltaisia erilaisia villieläimiä, joista osa oli tullut pohjoispuolella olevasta maasta ravinnon hakuun.
32. Ja nyt otti nefiläiseltä matka itäiseltä mereltä läntiselle merelle Runsaudenmaan ja Autiomaan välistä rajaviivaa pitkin ainoastaan puolentoista päivän ajan; ja siten Nefin maa ja Sarahemlan maa olivat melkein kokonaan veden ympäröimät, sillä pohjoispuoleisen maan ja eteläpuoleisen maan välillä oli vain kapea kannas.
33. Ja tapahtui, että nefiläiset olivat asuttaneet Runsaudenmaan itäiseltä mereltä aina läntiselle merelle saakka, ja näin nefiläiset viisaudessansa olivat vartiomiehinensä ja sotajoukkoinensa pysähdyttäneet laamanilaiset etelässä, niin etteivät he enää pääsisi ottamaan haltuunsa pohjoisessa olevia alueita eivätkä levittäytyisi pohjoispuoleiseen maahan.
34. Sen tähden laamanilaiset eivät voineet enää saada maata haltuunsa muualta kuin Nefin maasta ja sitä ympäröivästä erämaasta. Ja tässä nefiläiset menettelivät viisaasti - sillä koska laamanilaiset olivat heidän vihollisiansa, he eivät tahtoneet joka taholta joutua alltiiksi heidän hyökkäyksillensä, ja lisäksi he tahtoivat, että heillä olisi maa, mihin he halutessansa voisivat paeta.
35. Ja nyt minä tämän sanottuani palaan taas kertomukseen Ammonista ja Aaronista, Omnerista ja Himnistä ja heidän veljistänsä.

23 LUKU

Uskonvapaus julistetaan. Monet laamanilaiset kääntyvät. Amalekilaiset ja amulonilaiset hylkäävät totuuden. Antinefi-lehiläiset.

1. Katso, nyt tapahtui, että laamanilaisten kuningas lähetti julistuksen kaikelle kansallensa, ettei sen pitänyt käydä käsiksi Ammoniin tai Aaroniin tai Omneriin tai Himniin taikka kehenkään heidän veljistään, jotka kulkisivat saarnaamassa Jumalan sanaa, missä osassa sen maata he olisivatkin.
2. Ja hän osoitti sille määräyksen, ettei sen pitänyt käydä heihin käsiksi sitoaksensa heitä tai heittäöksensä heitä vankeuteen; eikä sen pitänyt sylkeä heitä eikä heitä lyödä eikä ajaa heitä synagogistansa eikä heitä ahdistaa; eikä sen pitänyt heittää heitä kivillä, vaan heillä tuli olla vapaa pääsy sen koteihin sekä sen temppelisiin ja pyhäkköihin.
3. Ja näin he saattoivat kulkea julistamassa sanaa mielensä mukaan, sillä kuningas oli kääntynyt Herraan, ja samoin koko hänen huonekuntansa; sen tähden hän lähetti levittämään julistustansa kaikkialle maahan kansallensa, jottei mikään olisi Jumalan sanalle esteenä, vaan se pääsisi leviämään kaikkialle maahan, niin että hänen kansallensa saataisiin osoitetuksi sen isien perimätietojen kelvottomuus ja että se saataisiin uskomaan, että he olivat kaikki veljiä ja ettei heidän pitänyt murhata, rosvota, varastaa eikä tehdä huorin eikä olla millään tavalla jumalattomia.
4. Ja nyt tapahtui, kun kuningas oli lähettänyt tämän julistuksen, että Aaron ja hänen veljensä vaelsivat kaupungista kaupunkiin ja jumalanpalvelushuoneesta toiseen perustaen seurakuntia kaikkialle maahan laamanilaisten keskuuteen ja vihkien pappeja ja opettajia julistamaan ja opettamaan Jumalan sanaa heidän keskuudessaan; ja näin heillä alkoi olla suurta menestystä.
5. Ja tuhansia ohjattiin Herran tuntemiseen, tuhansia saatettiin uskomaan nefiläisten perimätietoihin; ja heille opetettiin aikakirjoja ja profetioita, jotka olivat periytyneet jälkimailmalle aina siihen hetkeen saakka.
6. Ja niin totta kuin Herra elää, jokainen joka uskoi, eli jokainen, joka saatettiin totuuden tuntemiseen Ammonin ja hänen veljiensä julistuksen kautta ilmoituksen ja profetian hengen mukaan ja Jumalan voiman tehdessä heissä ihmetekoja - niin, minä sanon teille, niin totta kuin Herra elää, ei yksikään laamanilainen, joka uskoi heidän julistukseensa ja kääntyi Herraan, koskaan langennut pois.
7. Sillä heistä tuli vanhurskas kansa; he laskivat kapina-aseet käsistään, ollakseen koskaan enää taistelematta Jumalaa vastaan tai yhtäkään veljeään vastaan.
8. Ja nämä ovat ne, jotka kääntyivät Herraan:
9. Ne laamanilaiset, jotka olivat Ismaelin maassa;
10. ja samoin ne laamanilaiset, jotka olivat Middonin maassa;
11. ja myös ne laamanilaiset, jotka olivat Nefin kaupungissa;
12. ja myös ne laamanilaiset, jotka olivat Siilomin maassa ja jotka olivat Semlonin maassa ja Lemuelin kaupungissa ja Siimnilomin kaupungissa.
13. Ja nämä ovat niiden laamanilaisten kaupunkien nimet, jotka kääntyivät Herraan: ja nämä ovat ne, jotka laskivat kapina-aseet käsistään, kaikki sota-aseensa; ja he olivat kaikki laamanilaisia.
14. Eivätkä amalekilaiset kääntyneet, yhtä ainoaa lukuun ottamatta, eikä yksikään amulonilainen, vaan he paaduttivat sydämensä ja myös laamanilaisten sydämet siinä osassa maata missä he asuivat, sekä kaikki heidän kylänsä ja kaikki heidän kaupunkinsa.
15. Me olemme siis maininneet kaikki laamanilaisten kaupungit, jotka tekivät parannuksen ja tulivat totuuden tuntemiseen ja kääntyivät.
16. Ja nyt tapahtui, että kuningas ja ne, jotka olivat kääntyneet, halusivat itselleen nimen, joka erottaisi heidät heidän veljistänsä; sen tähden kuningas neuvotteli Aaronin ja monien heidän pappiensä kanssa nimestä, jonka he ottaisivat itsellensä muista erotukseksi.
17. Ja tapahtui, että he alkoivat käyttää itsestään nimitystä antinefiläis-lehiläiset; ja tätä nimeä heistä käytettiin, eikä heitä enää sanottu laamanilaisiksi.

18. Ja heistä tuli sangen uutera kansa, ja he olivat ystävällisissä väleissä nefiläisten kanssa; sen tähden he aloittivat kanssakäymisen heidän kanssansa, eikä Jumalan kirous enää seurannut heitä.

24 LUKU

Laamanilaiset nousevat Jumalan kansaa vastaan. Kääntyneet laamanilaiset kieltäytyvät tarttumasta aseisiin. Uusia kääntymyksiä.

1. Ja tapahtui, että amalekilaiset ja amulonilaiset yllyttivät amalekilaisia ja amulonilaisia ja laamanilaisia, jotka olivat Amulonin maassa ja Heelamin maassa, sekä niitä, jotka olivat Jerusalemin maassa, ja sanalla sanoen kaikkialla olevia amalekilaisia ja amulonilaisia ja laamanilaisia, jotka eivät olleet kääntyneet eivätkä olleet ottaneet antinefiläisten nimeä, vihaan veljiensä vastaan.
2. Ja heidän vihansa yltyi ylen kiivaaksi heitä vastaan, niin että he alkoivat kapinoida kuningastaan vastaan haluamatta enää pitää häntä kuninkaanansa; ja niin he tarttuivat aseisiin Anti-Nefi-Lehin kansaa vastaan.
3. Nyt kuningas antoi valtakunnan poikansa käsiin, ja hän antoi hänelle nimeksi Anti-Nefi-Lehi.
4. Ja kuningas kuoli samana vuonna, jolloin laamanilaiset alkoivat valmistautua sotaan Jumalan kansaa vastaan.
5. Kun nyt Ammon ja hänen veljensä ja kaikki ne, jotka olivat tulleet hänen mukanaan, näkivät laamanilaisten hankkeet veljiensä tuhoamiseksi, he tulivat Midianin maahan, ja siellä Ammon tapasi kaikki veljensä; ja sieltä he tulivat Ismaelin maahan neuvotellakseen Lamonin sekä hänen veljensä Anti-Nefi-Lehin kanssa, mitä heidän oli tekeminen puolustautuakseen laamanilaisia vastaan.
6. Eikä kaikkien näiden ihmisten joukossa, jotka olivat kääntyneet Herraan, ollut yhtäkään, joka olisi tarttunut aseisiin veljiensä vastaan; eivätkä he edes halunneet ryhtyä mihinkään valmisteluihin sodan varalta; ja heidän kuninkaansakin kielsi heitä siitä.
7. Ja nämä ovat ne sanat, jotka hän sanoi kansalle tästä asiasta: Minä kiitan Jumalaani, rakas kansani, että meidän suuri Jumalamme on hyvydessänsä lähettänyt nämä meidän veljemme nefiläiset tykömme saarnaamaan meille ja osoittamaan meille jumalattomien isiemme perimätietojen todellisen laadun.
8. Ja katso, minä kiitan suurta Jumalaani siitä, että hän on antanut meille osan Hengestänsä meidän sydäntemme pehmittämiseksi, niin että me olemme ryhtyneet kanssakäymisiin näiden veljien, nefiläisten, kanssa.
9. Ja katso, minä kiitan myös Jumalaani siitä, että me tähän kanssakäymiseen ryhtyessämme me olemme oppineet tuntemaan syyllisyytemme ja näkemään ne monet murhat, joita olemme tehneet.
10. Ja minä kiitan myös Jumalaani, suurta Jumalaani siitä, että hän on antanut meidän tehdä parannuksen niistä, sekä siitä, että hän on antanut meille anteeksi ne monet syntimme ja murhamme, joita olemme tehneet, ja on ottanut pois syyllisyyden sydämeistämme Poikansa ansioiden kautta.
11. Ja nyt katsokaa, veljeni, koska kaikki, mitä olemme voineet tehdä, (koska olimme koko ihmissuvun kadotetuimmat) on se, että olemme tehneet parannuksen kaikista synneistämme ja niistä monista murhista, joita olemme tehneet, ja olemme saaneet Jumalan ottamaan ne pois sydämeistämme, sillä kaikki, mitä saatoimme tehdä, oli se, että teimme totisen parannuksen Jumalan edessä, jotta hän ottaisi pois meidän häpeämme -
12. siis, kalliit veljeni, koska Jumala on ottanut pois meidän häpeämme, ja meidän miekkamme ovat tulleet kirkkaiksi, niin alkäämme enää tahratko miekkojamme veljiemme verellä.
13. Katso, minä sanon teille, hillitkäämme miekkamme, jotta ne eivät tahrautuisi veljiemme vereen, sillä saattaa olla, että jos me jälleen miekkamme tahrasisimme, ei niitä enää saat pestyksi kirkkaiksi suuren Jumalamme Pojan verellä, joka meidän syntiemme sovitukseksi vuodatetaan.
14. Ja suuri Jumala on armahtanut meitä ja on tehnyt nämä asiat meille tiettäviksi, jotta me emme hukkuisi; ja hän on ilmoittanut meille nämä asiat edeltäkäsikin, sillä hän rakastaa meidän sielujamme, samoin kuin hän rakastaa meidän lapsiamme; sen tähden hän armossaan lähettää enkeleitänsä tykömme, jotta me saisimme tietää pelastussuunnitelman samoin kuin tulevatkin sukupolvet.
15. Oi, kuinka armollinen meidän Jumalamme onkaan! Ja nyt katsokaa, koska me olemme tehneet kaiken voitavamme, jotta meidän häpeämme otettaisiin meiltä pois, ja meidän miekkamme on tehty kirkkaiksi, niin kätkekäämme ne, jotta ne pysyisivät kirkkaina todistukseksi Jumalamme viimeisenä päivänä eli sinä päivänä, jolloin meidän [sic, po. meidät] viedään hänen eteensä tuomittaviksi, todistukseksi siitä, että me emme ole tahranneet miekkojamme veljiemme vereen siitä pitäen, kun hän ilmoitti meille sanansa ja on meidät siten puhdistanut.
16. Ja nyt, veljeni, jos meidän veljemme yrittävät tuhota meidät, niin katso, me kätkemme miekkamme, syvälle maahan me ne hautaamme, jotta ne pysyisivät kirkkaina todistukseksi viimeisenä päivänä siitä, että me emme ole koskaan käyttäneet niitä; ja jos meidän veljemme tappavat meidät, niin katso, me menemme Jumalamme tykö ja pelastumme.
17. Ja nyt tapahtui, että kun kuningas oli päättänyt tämän puheensa ja kaikki kansa oli kerääntynyt yhteen, he ottivat miekkansa ja kaikki aseet, joita oli käytetty ihmisveren vuodatukseen, ja hautasivat ne syvälle maahan.
18. Ja tämän he tekivät, koska se heidän silmissänsä oli todistus Jumalalle ja myös ihmisille siitä, etteivät he koskaan enää käyttäisi aseita ihmisveren vuodatukseen; ja tämän he tekivät, ja tekivät liiton Jumalan kanssa luvaten, että he mieluummin luopuisivat omasta hengestänsä kuin vuodattaisivat veljiensä verta; ja mieluummin he antaisivat veljelle kuin ottaisivat häneltä pois; ja mieluummin he tekisivät paljon työtä käsillänsä kuin viettäisivät päivänsä joutilaisuudessa.

19. Ja näin me näemme, että kun nämä laamanilaiset ohjattiin uskon ja totuuden tuntemiseen, he olivat vahvat ja olivat valmiit vaikka kuolemaan saakka kärsimään mielummin kuin tekivät syntiä; ja näin me näemme, että he hautasivat rauhanaseensa eli hautasivat sota-aseensa, rauhan säilyttämiseksi.
20. Ja tapahtui, että heidän veljensä laamanilaiset valmistelivat sotaa ja tulivat Nefin maahan tappaaksensa kuninkaan ja pannaksensa toisen hänen tilalleen sekä hävittääkseen maasta Anti-Nefi-Lehin kansan.
21. Kun nyt kansa näki, että he olivat tulossa sen kimppuun, se lähti heitä vastaan ja heittäytyi maahan heidän eteensä ja alkoi huutaa avuksensa Herran nimeä; ja tässä asennossa se oli, kun laamanilaiset alkoivat hyökätä sen kimppuun ja alkoivat miekalla surmata sitä.
22. Ja tällä tavoin, mitään vastarintaa kohtaamatta, he surmasivat siitä tuhatviisi; ja me tiedämme, että he ovat autuaat, sillä he ovat menneet asumaan Jumalansa tykö.
23. Kun nyt laamanilaiset näkivät, että heidän veljensä eivät pakenisi miekkaa, väistymättä myöskään oikealle tai vasemmalle, vaan että he laskeutuivat maahan ja saivat surmansa ja ylistivät Jumalaa juuri miekasta surmansa saadessaankin -
24. kun nyt laamanilaiset näkivät tämän, he lakkasivat tappamasta heitä, ja oli monia, joiden sydän paisui tuskasta niiden heidän veljiensä tähden, jotka olivat saaneet surmansa miekasta, sillä he katuivat sitä, mitä olivat tehneet.
25. Ja tapahtui, että he heittivät sota-aseensa pois eivätkä enää ottaneet niitä käteensä, sillä he tunsivat tunnonvaivoja niiden murhatekojen tähden, joita olivat suorittaneet; ja he heittäytyivät maahan kuten veljensä, luottaen niiden armeliaisuuteen, jotka olivat kohottaneet käteensä surmataksensa heidät.
26. Ja tapahtui, että sinä päivänä Jumalan kansaan liittyi suurempi joukko kuin mikä oli saanut surmansa; ja ne, jotka olivat saaneet surmansa, olivat vanhurskaita, minkä tähden meillä ei ole syytä epäillä heidän pelastumistansa.
27. Eikä yksikään jumalaton ollut heidän joukossaan saanut surmaansa; mutta enemmän kuin tuhat oli johdatettu totuuden tuntemiseen; ja näin me näemme, että Herra toimii monella tapaa kansansa pelastamiseksi.
28. Ja suurin osa niistä laamanilaisista, jotka surmasivat niin paljon veljiänsä, oli amalekilaisia ja amulonilaisia, ja näistä suurin osa kuului Nehorin uskonkuntaan.
29. Mutta niiden joukossa, jotka liittyivät Herran kansaan, ei ollut yhtäkään amalekilaista tai amulonilaista tai sellaista, joka olisi kuulunut Nehorin uskonkuntaan, vaan he olivat todellisia Laamanin ja Lemuelin jälkeläisiä.
30. Ja tästä me voimme selvästi nähdä, että kun Jumalan Henki on kerran valistanut jonkin kansan ja se on oppinut hyvin tuntemaan sen, mikä vanhurskauteen kuuluu, mutta on sitten langennut syntiin ja rikkomukseen, siitä tulee entistä paatuneempi, ja siten sen tila käy pahemmaksi, kuin sen tietämättömyys näistä asioista koskaan olisi ollut.

25 LUKU

1. Ja katso, nyt tapahtui, että nuo laamanilaiset vihastuivat vielä enemmän, koska olivat tappaneet veljiänsä; sen tähden he vannoiivat kosta nefiläisille eivätkä he sillä kertaa enää yrittäneet tappaa antinefilehiläisiä,
2. vaan he kokosivat sotajoukkonsa ja menivät Sarahemlan maan alueelle ja hyökkäsivät Ammonihän maan asukkaiden kimppuun tuhoten heidät.
3. Ja sen jälkeen heillä oli nefiläisten kanssa monta taistelua, joissa heidät ajettiin pakosalle mieshukkaa kärsien.
4. Ja surmansa saaneiden laamanilaisten joukossa olivat melkein kaikki Amulonin ja hänen veljiensä jälkeläiset, jotka olivat Nooan pappeja, ja he olivat saaneet surmansa nefiläisten kädestä;
5. ja loput, jotka olivat paenneet itäiseen erämaahan ja olivat anastaneet itselleen laamanilaisten hallintavallan, pakottivat monen laamanilaisen kuolemaan polttokuoleman uskonsa tähden -
6. sillä monet heistä alkoivat niin suuria tappioita ja suuria koettelemuksia koettuaan muistella niitä sanoja, mitä Aaron ja hänen veljensä olivat julistaneet heille heidän maassansa; ja niin he alkoivat epäillä isäinsä perimätietoja ja uskoa Herraan ja uskoa, että hän antoi nefiläisille suuren voiman; ja siten monet heistä kääntyivät erämaassa.
7. Ja tapahtui, että ne johtajat, jotka olivat Amulonin lasten jäännös, määräisivät heidät otettaviksi hengiltä, joka ainoan, joka uskoi näitä asioita.
8. Mutta heidän marttyyrikuolemastaan oli seurauksena, että monet heidän veljistään vihastuivat; ja erämaassa alkoi syntyä riitaa; ja laamanilaiset alkoivat vainota Amulonin ja hänen veljensä jälkeläisiä kuin metsänriistaa ja surmata heitä; ja he pakenivat itäiseen erämaahan.
9. Ja katso, laamanilaiset vainosivat heitä vielä tänäkin päivänä. Näin toteutuivat Abinadin sanat, jotka hän lausui näiden pappien jälkeläisistä, joiden toimesta hän joutui kärsimään polttokuoleman.
10. Sillä hän sanoi heille: Se, mitä te minulle teette, on oleva tulevien tapahtumien vertauskuvana.
11. Ja Abinadi oli ensimmäinen, joka kärsi polttokuoleman uskonsa tähden Jumalaa; tätä hän siis tarkoitti, että monet kärsivät polttokuoleman, kuten hänkin oli kärsinyt.
12. Ja hän sanoi Nooan papeille, että heidän jälkeläisensä tulisivat aiheuttamaan monen kuoleman, samanlaisen kuoleman kuin oli hänenkin osakseen tullut, ja että heidät lyötäisiin hajalle ja surmattaisiin, kuten villipedot ajavat paimenetonta lammasta ja surmaavat sen; ja katso, nämä sanat toteutuivat, sillä laamanilaiset ajoivat heitä, ja heitä vainottiin ja surmattiin.
13. Ja tapahtui, että kun laamanilaiset näkivät, että he eivät pystyneet kukistamaan nefiläisiä, he palasivat jälleen omaan maahansa; ja monet heistä siirtyivät asumaan Ismaelin maahan ja Nefin maahan ja liittyivät Jumalan kansaan, joka oli Anti-Nefi-Lehin kansa.

14. Ja hekin hautasivat sota-aseensa, kuten heidän veljensä olivat tehneet, ja heistä alkoi tulla vanhurskas kansa; ja he vaelsivat Herran teitä ja pitivät vaarin hänen käskyjensä ja hänen säädöstensä noudattamisesta.
15. Ja he pitivät Mooseksen lain; sillä oli tarpeen, että he vielä noudattivat Mooseksen lakia, sillä se ei ollut kaikki täytetty. Mutta Mooseksen laista huolimatta he odottivat Kristuksen tulemistä, sillä he pitivät Mooseksen lakia hänen tulemisensa vertauskuvana ja uskoivat, että heidän oli pidettävä nämä ulkonaiset toimitukset siihen saakka, kun hänet ilmoitettaisiin heille.
16. Eivätkä he luulleet, että pelastus saavutettaisiin Mooseksen lain kautta, vaan Mooseksen laki oli vahvistuksena heidän uskollensa Kristukseen; ja näin he säilyttivät uskon kautta iankaikkisen pelastuksen toivon, luottaen profetian henkeen, joka puhui noista tulevista asioista.
17. Ja katso, Ammon, Aaron, Omner ja Himni sekä heidän veljensä iloitsivat suuresti laamanilaisten keskuudessa saavuttamastaan menestyksestä koska he näkivät, että Herra oli kuullut heidän rukouksensa ja että hän oli joka suhteessa pitänyt heille antamansa sanan.

26 LUKU

Ammon kerskaa Herrasta. Kerskausta vanhurskaudessa. Hän luettelee itsensä ja veljiensä osaksi tulleita siunauksia.

1. Ja nämä ovat ne sanat, jotka Ammon puhui veljillensä, näin sanoen: Veljeni ja lähimmäiseni, katso, minä sanon teille, kuinka suuri syy meillä onkaan iloittamiseen; sillä olisimmeko voineet Sarahemlan maasta lähtiessämme luulla, että Jumala olisi suonut meille näin runsaita siunauksia?
2. Ja nyt minä kysyn: Mitä suuria siunauksia hän on meille antanut? Voitteko sanoa?
3. Katso, minä vastaan teidän puolestanne; sillä meidän veljemme laamanilaiset olivat pimeydessä, synkeimmässä pimeyden kuilussa, mutta katso, kuinka monet heistä onkaan johdatettu näkemään Jumalan ihmeellinen valkeus! Ja tämä on se siunaus, mikä meille on suotu, että meidät on tehty aseiksi Jumalan kädessä tämän suuren työn suorittamiseksi.
4. Katso, tuhannet heistä iloitsevat, ja heidät on johdatettu Jumalan laumaan.
5. Katso, vainio on kypsynyt, ja autuaat olette te, sillä te sivalsitte sirpillänne ja korjasitte eloa voimainne mukaan, koko päiväkauden te ahersitte; ja katsokaa lyhteidenne määrää! Ja ne kootaan vilja-aittoihin, jotta ne eivät turmeltuisi.
6. Niitä ei tule myrsky lyömään maahan viimeisenä päivänä, eivätkä niitä tule pyörretuulet tuivertamaan, vaan kun myrsky tulee, ne kootaan yhteen omaan paikkaansa, niin ettei myrsky niitä tavoita; eivätkä rajut tuulet aja niitä sinne, minne vihollinen haluaa ne kuljettaa.
7. Vaan katso, ne ovat elon Herran kädessä, ja ne ovat hänen; ja hän nostaa ne maasta viimeisenä päivänä.
8. Siunattu olkoon meidän Jumalamme nimi; hänen ylistyksensä laulakaamme, hänen pyhää nimeänsä kiittäkäämme, sillä hänen tekonsa ovat vanhurskaat iankaikkisesti.
9. Sillä ellemme me olisi lähteneet Sarahemlan maasta, nämä meidän suuresti rakastamamme veljet, jotka ovat niin suuresti rakastaneet meitä, olisivat vieläkin täynnä vihaa meitä kohtaan, ja he olisivat myös Jumalalle vieraat.
10. Ja tapahtui, että kun Ammon oli puhunut nämä sanat, hänen veljensä Aaron nuhteli häntä, sanoen: Ammon, minä pelkään, että sinun ilosi saa sinut hairahtumaan kerskailuun.
11. Mutta Ammon sanoi hänelle: Minä en kerskaa omasta voimastani enkä omasta viisaudestani, vaan katso, minun iloni on täydellinen, tulvillaan iloa on sydämeni, ja minä iloitsen Jumalastani.
12. Minä tiedän, etten ole mitään; voimiltani minä olen heikko; sen tähden minä en kerskaa itsestäni, vaan minä kerskaan Jumalastani, sillä hänen voimassaan minä voin kaiken tehdä; ja katso, monta voimallista ihmetekoa me olemme suorittaneet tässä maassa, ja siitä me ylistämme hänen nimeänsä iankaikkisesti.
13. Katso, kuinka monia tuhansia veljiämme hän onkaan vapahtanut helvetin vaivasta; ja heidät on johdatettu laulamaan ylistystä lunastavalle rakkaudella, ja näin on tapahtunut hänen sanansa voiman tähden, joka on meissä; eikö meillä siis olisi täysi syy iloita?
14. Meillä on syytä ylistää häntä iankaikkisesti, sillä hän on Korkein Jumala ja hän on päästänyt meidän veljemme helvetin kahleista.
15. Heitä ympäröi iankaikkinen pimeys ja kadotus, mutta katso, hän on johdattanut heidät iankaikkiseen valkeuteensa, iankaikkiseen pelastukseen; ja he ovat hänen rakkautensa ylenpalttisen runsauden ympäröimät, ja me olemme olleet aseina hänen kädessään tämän suuren ja ihmeellisen työn suorittamisessa.
16. Sen tähden kerskatkaamme, ja niin kerskatkaammekin Herrasta; me riemuitsemme, sillä meidän ilomme on täydellinen; iankaikkisesti me ylistämme Jumalaamme. Katso, kuka taitaa liiaksi Herrasta kerskata? Kuka voi liian paljon sanoa hänen suuresta voimastansa ja hänen armostansa ja hänen pitkämielisyydestänsä ihmislapsia kohtaan? Katso, minä sanon teille, että minä en taida vähimmässäkään määrässä sanoa sitä, mitä tunnen.
17. Kuka olisi voinut luulla, että meidän Jumalamme olisi niin armollinen, että hän olisi temmannut meidät meidän kauhistavasta, synnillisestä ja saastaisesta tilastamme?
18. Katso, vihan vallassa me ankarin uhkauksin ryhdyimme tuhoamaan hänen kirkkoonsa.
19. Miksi hän ei siis antanut kauhean tuhon tulla osaksemme, miksi hän ei antanut vanhurskautensa [sic] miekan iskeä meihin ja tuominnut meitä iankaikkiseen epätoivoon?
20. Voi, melkein sieluni tätä ajatellessani menehtyy. Katso, hän ei ole antanut tuomionsa kohdata meitä, vaan on suuressa armossansa kuljettanut meidät sen iankaikkisen kuoleman ja onnettomuuden juovan ylitse ja pelastanut sielumme.

21. Ja nyt, veljeni, katsokaa, kuka luonnollinen ihminen tuntee nämä asiat? Minä sanon teille, ettei ole yhtäkään, joka nämä asiat ymmärtäisi, lukuunottamatta parannuksen tekijöitä.
22. Sillä sellaisen, joka tekee parannuksen, uskossaan toimii ja tekee hyviä tekoja ja rukoulee alati ja lakkaamatta - sellaisen annetaan tuntee Jumalan salaisuudet; sellaisen sallitaan paljastaa asioita, joita ei koskaan ole ilmaistu; ja sellaisen annetaan johdattaa tuhansia sieluja parannukseen, aivan kuten meidän on annettu johdattaa parannukseen nämä meidän veljemme.
23. Muistatteko, veljeni, kuinka me sanoimme veljillemme Sarahemlan maassa menevämme Nefin maahan saarnaamaan veljillemme laamanilaisille, ja he pitivät meitä pilkkanansa? Sillä he sanoivat meille: Luuletteko te voivanne saattaa laamanilaiset totuuden tuntemiseen? Luuletteko saavanne sellaisen niskurikansan kuin laamanilaiset uskomaan isänsä perimätietojen erheellisyyden; sillä heidän sydämensä iloitsee verenvuodattuksesta; päivänsä he ovat viettäneet mitä suurimmassa jumalattomuudessa, ja heidän tiensä ovat olleet synnintekijän teitä alusta asti. Näin, veljeni, te muistatte heidän puhuneen.
25. Ja enemmänkin he sanoivat: Tarttukaamme aseisiin heitä vastaan tuhotaksemme heidät ja heidän jumalattomuutensa tästä maasta, jotteivät he kävisi kimppuumme ja tuhoaisi meitä.
26. Mutta katsokaa, rakkaat veljeni, me lähdimme erämaahan, emme tappaaksemme veljämme, vaan voidaksemme mahdollisesti saada pelastetuksi muutamia heidän sielujaan.
27. Ja kun mielemme olivat masentuneet ja olimme kääntymäisillämme takaisin, niin katso, Herra rohkaisi meitä, sanoen: Mene veljiesi laamanilaisten tykö ja kestä kärsivällisesti ahdistukseksi, niin minä suon sinulle menestystä.
28. Ja katso, me olemme tulleet ja olleet heidän keskuudessaan; ja me olemme kärsivällisesti kantaneet koettelemuksemme ja olemme kestäneet kaikenlaista puutetta; ja me olemme taivaltaneet talosta taloon, maailman armeliaisuuteen luottaen - emme yksinomaan maailman armeliaisuuteen, vaan Jumalan armeliaisuuteen.
29. ja me olemme menneet heidän koteihinsa ja olemme opettaneet heitä, ja me olemme opettaneet heitä heidän kaduillansa; ja me olemme opettaneet heitä heidän kukkuloillansa; ja me olemme menneet myös heidän temppeleihinsä ja synagogiinsa heitä opettamaan; ja meitä on ajettu ulos, pilkattu ja syljetty ja lyöty poskelle, ja meitä on kivitetty [sic], otettu kiinni ja sidottu vahvoilla nuorilla ja heitetty vankeuteen; ja Jumalan voiman ja viisauden avulla me olemme jälleen päässeet vapaiksi.
30. Ja me olemme kärsineet kaikenlaisia koettelemuksia, ja tämän kaiken me olemme tehneet, jotta me mahdollisesti voisimme olla välikappaleina jonkun sielun pelastumisessa; ja me ajattelimme, että meidän ilomme olisi täydellinen, jos me kenties voisimme toimia välikappaleina joidenkin pelastamisessa.
31. Ja katso, nyt me voimme nostaa silmämme ja katsella vaivannäkömme hedelmiä; ja ovatko ne vähäiset? Minä sanon teille: Eivät, ne ovat monilukuiset; ja me voimme olla heidän vilpittömyytensä todistajina heidän veljiensä sekä meitä kohtaan osoittamansa rakkauden vuoksi.
32. Sillä katso, he olisivat mieluummin uhranneet henkensä kuin ottaneet hengen viholliseltansa, ja he ovat haudanneet sota-aseensa syvälle maahan veljiänsä kohtaan tuntemansa rakkauden tähden.
33. Ja katso, minä sanon nyt teille: Onko koko maassa ollut näin suurta rakkautta? Katso, minä sanon teille: Ei, ei ole ollut edes nefiläisten keskuudessa.
34. Sillä katso, he halusivat tarttua aseisiin veljiänsä vastaan; he eivät tahtoneet sallia itseään surmattavan. Mutta, katsokaa, kuinka monet näistä ovat antaneet henkensä; ja me tiedämme, että he ovat menneet Jumalansa tykö rakkautensa tähden ja koska he vihasivat syntiä.
35. Eikö meillä sen tähden ole syytä iloita? Minä sanon teille, ettei ole koskaan ollut ihmisiä, joilla olisi ollut niin suuri syy iloitsemiseen kuin meillä, siitä asti kun maailma luotiin; ja ilossani minä intoudun kerskaamaan Jumalastani, sillä hänellä on kaikki valta, kaikki viisaus ja kaikki ymmärrys; hän käsittää kaikki, ja hän on armollinen Olento, joka suo pelastuksen niille, jotka tekevät parannuksen ja uskovat hänen nimeensä.
36. Jos tämä on kerskausta, niin minä tahdonkin kerskata; sillä tämä on minun elämäni ja valkeuteni, minun iloni ja pelastukseni ja minun lunastukseni iankaikkisesta vaivasta. Siunattu on minun Jumalani nimi, joka on muistanut tätä kansaa, joka on Israelin puun oksa ja joka eksyi rungostansa vieraaseen maahan; niin, minä sanon: siunattu olkoon minun Jumalani nimi, joka on muistanut meitä, vieraan maan matkalaisia.
37. Tästä me näemme, veljeni, että Jumala muistaa jokaista kansaa, missä maassa se lie-neekin; hän laskee kansansa, ja hänen armonsa ulottuu yli kaiken maan. Tämä on minun iloni ja minun suuri kiitokseni; ja minä olen kiittävä Jumalaani iankaikkisesti. Amen.

27 LUKU

Anti-Nefi-Lehin kansa etsii turvaa Sarahemlasta. Sitä ruvetaan nimittämään Ammonin kansaksi. Jersonin maa annetaan sille.

1. Nyt tapahtui, että kun ne laamanilaiset, jotka olivat menneet sotimaan nefiläisiä vastaan, olivat monta kertaa yritettyään tuhota heitä havainneet, että oli turha koettaa saada heitä tuhotuksi, he palasivat takaisin Nefin maahan.
2. Ja tapahtui, että amalekilaiset olivat tappionsa takia suuresti vihoissaan. Ja kun he näkivät, etteivät he saaneet kostetuksi nefiläisille, he alkoivat yllyttää kansaa vihaan heidän veljiänsä, Anti-Nefi-Lehin kansaa vastaan; ja niin he alkoivat jälleen tuhota heitä.
3. Mutta tämä kansa kieltäytyi taaskin tarttumasta aseisiinsa, ja se salli vihollistensa surmata itseään mielensä mukaan.

4. Kun nyt Ammon ja hänen veljensä näkivät tämän hävitystyön niiden keskuudessa, joita he niin suuresti rakastivat ja niiden keskuudessa, jotka olivat niin suuresti rakastaneet heitä - sillä heitä oli kohdeltu, ikään kuin he olisivat enkeleitä, jotka Jumala oli lähettänyt pelastamaan heidät iankaikkisesta kadotuksesta - kun siis Ammon ja hänen veljensä näkivät tämän suuren hävitystyön, heissä heräsi säälin tunne ja he sanoivat kuninkaalle:
 5. Kerätkäämme yhteen tämä Herran kansa ja menkäämme Sarahemlan maahan veljiemme nefiläisten luo ja paetkaamme vihollistemme käsistä, jotta meitä ei surmattaisi.
 6. Mutta kuningas sanoi heille: Katso, nefiläiset surmaavat meidät niiden monien murhatekojen ja syntien tähden, joihin olemme syyllistyneet heitä vastaan.
 7. Ja Ammon sanoi: Minä menen kysymään Herralta, ja jos hän käsksee meidän mennä veljiemme luo, niin lähdettekö?
 8. Ja kuningas sanoi hänelle: Kyllä, jos Herra sanoo meille: Menkää, niin me lähdemme veljiemme luo, ja me olemme heidän orjinansa, kunnes olemme hyvittäneet heille ne monet murhateot ja synnit, joihin olemme heitä vastaan syyllistyneet.
 9. Mutta Ammon sanoi hänelle: On vastoin veljiemme lakia, jonka minun isäni sääti, että heidän keskuudessaan olisi orjia; menkäämme siis ja luottakaamme veljiemme armollisuuteen.
 10. Mutta kuningas sanoi hänelle: Kysy Herralta, ja jos hän sanoo meille: Menkää, niin me menemme; mutta muuten me tuhoudumme tässä maassa.
 11. Ja tapahtui, että Ammon meni kysymään Herralta, ja Herra sanoi hänelle:
 12. Vie tämä kansa pois tästä maasta, jotta se ei tuhoutuisi; sillä saatanalla on suuri valta amalekilaisten sydämiin, niin että he yllyttävät laamanilaisia vihaan veljiänsä vastaan ja surmaamaan heitä; sen tähden lähde tästä maasta; ja siunattu on tämä kansa tämän sukupolven aikana, sillä minä varjelen sen.
 13. Ja nyt tapahtui, että Ammon meni ja kertoi kuninkaalle kaiken, mitä Herra oli sanonut hänelle.
 14. Ja he kokosivat yhteen kaiken kansansa, koko Herran kansan, ja he keräsivät yhteen kaikki lammaskatraansa ja karjalaumansa ja lähtivät maasta ja tulivat erämaahan, joka erotti Nefin maan Sarahemlan maasta ja tulivat lähelle maan rajoja.
 15. Ja tapahtui, että Ammon sanoi heille: Katso: minä ja veljeni menemme Sarahemlan maahan, ja teidän tulee jäädä tänne, kunnes me palaamme; ja me koettelemmme veljiemme mieltä, nähdäksemme, tahtovatko he teidän tulevan maahansa.
 16. Ja tapahtui, että kun Ammon juuri oli menossa tuohon maahan, niin hän ja hänen veljensä tapasivat Alman sillä paikalla, josta on puhuttu; ja katso, tämä oli riemukas kohtaaminen.
 17. Ja Ammonin ilo oli niin suuri, että se otti hänet kokonaan valtoihinsa; hänen Jumalansa ilo valtasi hänet, niin että hänen voimansa herpaantuivat, ja hän vaipui taaskin maahan.
 18. Eikö tämä ollut ääretöntä iloa? Katso, tämä on iloa, joka tulee vain sellaisen osaksi, joka vilpittömästi katuu ja nöyrästi etsii onnea, autuutta.
 19. Ja Almankin ilo, hänen kohdatessaan veljensä, oli totisesti suuri, ja samoin Aaronin, Omnerin ja Himnin ilo; mutta katso, heidän ilonsa ei ollut niin suuri, että se olisi ylittänyt heidän voimansa.
 20. Ja nyt tapahtui, että Alma johdatti veljensä takaisin Sarahemlan maahan, omaan taloonsa. Ja he menivät ja kertoivat ylimmäiselle tuomarille kaiken, mitä heille oli tapahtunut Nefin maassa heidän veljiensä laamanilaisten keskuudessa.
 21. Ja tapahtui, että ylimmäinen tuomari lähetti julistuksen kaikkialle maahan haluten kuulla kansan äänen siitä, oliko heidän veljiensä, Anti-Nefi-Lehin kansan, sallittava tulla maahan.
 22. Ja tapahtui, että kansan ääni tuli ja sanoi: Katso, me olemme valmiit luovuttamaan Jersonin maan, joka on idässä meren rannalla ja joka rajoittuu Runsaudenmaahan ja joka on Runsaudenmaan eteläpuolella; ja tämä Jersonin maa on se maa, jonka me olemme valmiit antamaan veljillemme perintöosaksi.
 23. Ja katso, me panemme sotajoukkomme Jersonin maan ja Nefin maan väliin suojellaksemme veljiämme Jersonin maassa; ja tämän me teemme veljiemme puolesta, koska he pelkäävät tarttua aseisiin veljiänsä vastaan, jotteivät tekisi syntiä; ja tämä heidän suuri pelkonsa johtuu heidän ankarasta katumuksestansa, johon he joutuivat monien murhatekojensa ja kauhistavan jumalattomuutensa tähden.
 24. Ja katso, tämän me teemme veljillemme, jotta he voisivat periä Jersonin maan; ja me suojelemme heitä sotajoukoillamme heidän vihollisiltansa, sillä ehdolla, että he antavat meille osan omaisuudestansa ja siten avustavat meitä sotajoukkojemme ylläpidossa.
 25. Niin tapahtui, että kun Ammon oli kuullut tämän hän palasi Anti-Nefi-Lehin luo, ja myös Alma hänen kanssaan, erämaahan, minne nämä olivat pystyttäneet telttansa, ja ilmoitti sille kaikki nämä asiat. Ja Alma kertoi sille myös kuinka hän sekä Ammon ja Aaron ja hänen veljensä olivat kääntyneet.
 26. Ja tapahtui, että se aiheutti heidän keskuudessaan suuren ilon. Ja he menivät Jersonin maahan ja ottivat haltuunsa Jersonin maan; ja nefiläiset sanoivat heitä Ammonin kansaksi; ja niin heistä tästä lähin käytettiin sitä nimitystä.
 27. Ja he olivat Nefin kansan keskuudessa, ja heidät luettiin myös Jumalan kirkon jäseniin kuuluviksi. Ja heidät tunnettiin myös alttiudestansa Jumalaa sekä ihmisiä kohtaan, sillä he olivat täysin rehelliset ja vilpittömät kaikessa; ja he olivat lujat uskossa Kristukseen, aina loppuun saakka.
 28. Ja veljiensä veren vuodattaminen oli heille mitä suurin kauhistus, eikä heitä koskaan voitu saada tarttumaan aseisiin veljiänsä vastaan, eivätkä he koskaan tunteneet vähäisintäkään kauhua kuolemaa kohtaan, sillä he panivat uskonsa ja toivonsa Kristukseen ja ylönousemukseen; siten heidän kohdaltansa kuolema oli nieltä Kristuksen saadessa voiton siitä.
 29. Sen tähden he mieluummin kärsivät kaikkein ankarimman ja tuskallisimman kuoleman, minkä heidän veljensä saattoivat heille tuottaa, kuin tarttuivat miekkaan tai käyramiekkään heidät surmataksensa.
 30. Ja näin he olivat altis ja rakastettu kansa, Herran suuresti armoitettu kansa.

28 LUKU

Laamanilaiset ryhtyvät sotaan nefiläisiä vastaan. Hirvittävä taistelu. Laamanilaiset joutuvat tappiolle. Syvä murhe.

1. Ja nyt tapahtui, että kun Ammonin kansa oli asettunut Jeronin maahan ja myös kirkko oli perustettu Jeronin maahan ja nefiläisten sotajoukot oli sijoitettu ylt' ympäri Jeronin maan ympärille, Sarahemlan maan kaikille rajoille ylt' ympäri, niin katso, laamanilaisten sotajoukot olivat seuranneet veljiään erämaahan.
2. Ja niin syntyi hirvittävä taistelu; jopa sellainen, jollaista ei koskaan ollut nähty maan kaiken kansan keskuudessa siitä lähtien, kun Lehi lähti Jerusalemissa; ja kymmeniätuhansia laamanilaisia surmattiin ja lyötiin hajalle.
3. Ja myös Nefin kansan keskuudessa oli hirvittävää mieshukkaa; mutta silti laamanilaiset karkoitettiin ja lyötiin hajalle, ja Nefin kansa palasi takaisin maahansa.
4. Ja tänä aikana vallitsi suuri murhe ja valitus kaikkialla maassa, kaiken Nefin kansan keskuudessa -
5. leskien huuto, jotka miehiänsä murehtivat, sekä isien, jotka poikiaan murehtivat ja veljeään murehtivan tyttären, sekä isäänsä murehtivan veljen; ja siten murheen valitus kaikui kaikkien niiden keskuudessa, jotka surivat surmansa saaneita omaisiaan.
6. Ja totisesti tämä oli murheen päivä, vakava aika ja paljon paaston ja rukouksen aika.
7. Ja näin päättyi Nefin kansan tuomarien hallituskauden viidestoista vuosi;
8. ja tämä on kertomus Ammonista ja hänen veljistänsä, heidän matkoistansa Nefin maassa, heidän kärsimyksistensä tässä maassa, heidän suruistansa ja ahdistuksestansa, heidän käsittämättömästä illostansa ja veljien pääsystä Jeronin maahan sekä heidän siellä nauttimastaan turvasta. Ja siunatkoon Herra, kaikkien ihmisten Lunastaja, heidän sielujansa iankaikkisesti.
9. Ja tämä on kertomus nefiläisten keskuudessa syntyneistä sodista sekä riitaisuuksista sekä nefiläisten ja laamanilaisten välisistä sodista: ja tuomarien hallituskauden viidestoista vuosi on päättynyt.
10. Ja ensimmäisestä vuodesta viideteentoista vuoteen ovat monet tuhannet saaneet surmansa, kauheaa verenvuodatusta on tapahtunut.
11. Ja monien tuhansien ruumiit on haudattu maahan, samanaikaisesti kuin monien tuhansien ruumiit lahoavat maanpäällisinä röykkiöinä; ja monet tuhannet murehtivat sukulaistensa menetystä, sillä heillä on Herran lupausten mukaan syytä peljätä, että heidät on määrätty iankaikkisen vaivan tilaan.
12. Ja monet tuhannet muut tosin murehtivat sukulaistensa menetystä, mutta he iloitsevat ja riemuitsevat toivossa, ja tietävätkin Herran lupausten perusteella, että heidät herätetään asumaan Jumalan oikealla puolella koskaan päättymättömässä autuudessa.
13. Ja täten me näemme, kuinka suuri ihmisten välinen eroavaisuus on synnin ja rikkomuksen tähden ja perkeleen vallan tähden, mikä johtuu niistä viekkaista suunnitelmista, joita hän on keksinyt saadakseen ihmissydämet kiedotuksi pauloihinsa.
14. Ja täten me näemme sen suuren kutsumuksen, jonka ihmiset ovat saaneet ahkeraan työntekoon Herran viinitarhoissa; ja täten me näemme sen suuren murheen aiheen, ja myös ilon aiheen - surun ihmisten keskuudessa vallitsevan kuoleman ja hävityksen tähden ja ilon Kristuksen elämää tuovan valkeuden tähden.

29 LUKU

Alman harras toivomus saada huutaa parannusta kaikille. Jumalan sanaa jaetaan viisaasti. Alma iloitsee veljiensä menestyksestä.

1. Oi jospa olisin enkeli, niin että voisin noudattaa sydämeni toivomusta, että saattaisin lähteä puhumaan Jumalan pasunalla, äänellä, joka saisi maan järkkymään, ja huutamaan kaikille kansoille parannustal
2. Ja minä tahtoisin julistaa jokaiselle sielulle kuin ukkosen äänellä parannusta ja lunastussuunnitelmaa, jotta he tekisivät parannuksen ja tulisivat meidän Jumalamme tykö, ettei enää olisi murhetta koko maan päällä.
3. Mutta katso, minä olen ihminen ja teen näin toivoessani syntiä, sillä minun pitäisi tyytyä siihen, mitä Herra on osakseni antanut.
4. Minun ei pitäisi nousta toivomuksineni vanhurskaan Jumalan järkkymätöntä päätöstä vastaan, sillä minä tiedän, että hän suo ihmisille heidän halunsa mukaan, olipa se kuolemaksi tai elämäksi; minä tiedän, että hän suo ihmisille heidän tahtonsa mukaan, olipa se pelastukseksi tai kadotukseksi.
5. Ja minä tiedän, että hyvä ja paha on tullut kaikkien ihmisten tielle; se, joka ei erota hyvää pahasta, on nuhteeton: mutta sille, joka tietää hyvän ja pahan, annetaan hänen halajamisensa mukaan, halasipa hän hyvää tai pahaa, elämää tai kuolemaa, iloa tai omantunnonvaivoja.
6. Koska siis tämän tiedän, niin miksi tahtoisin enemmän kuin suorittaa sen työn, johon minut on kutsuttu?
7. Miksi toivoisin olevani enkeli voidakseni puhua kaikille maan äärille?
8. Sillä katso, Herra antaa kaikille kansoille heidän omaa kansaansa olevia ja heidän kielensä puhuvia opettamaan sanaansa, viisaudessa kaikkea sitä, mitä hän katsoo hyväksi heille antaa; me näemme siis, että Herra viisaasti säätää sen mukaan, mikä on oikein ja totista.
9. Minä tiedän, mitä Herra on käskennyt minun tehdä, ja minä kerskaan siitä. Minä en kerskaa itsestäni, vaan minä kerskaan siitä, mitä Herra on käskennyt minun tehdä; ja tämä on minun kerskaukseni, että minä kenties saan olla aseena Jumalan kädessä muutamien sielujen parannukseen saattamisessa; ja tämä on minun iloni.

10. Ja katso, kun minä näen monien veljieni totisen katumuksen vallassa tulevan Herran heidän Jumalansa tykö, niin silloin ilo täyttää sieluni, silloin minä muistan, mitä Herra on hyväkseni tehnyt, että hän on kuullut rukoukseni; silloin minä muistan hänen armahtavan käsivartensa, jonka hän ojensi minua kohti.
11. Ja minä muistan myös isäini vankeuden; sillä minä totisesti tiedän, että Herra vapautti heidät orjuudesta ja siten perusti kirkkonsa; Herra Jumala, Aabrahamin Jumala, Iisakin Jumala ja Jaakobin Jumala vapautti heidät orjuudesta.
12. Aina minä olen muistanut isäini vankeuden; ja sama Jumala, joka vapautti heidät egyptiläisten käsistä, vapautti heidät orjuudesta.
13. Ja sama Jumala perusti kirkkonsa heidän keskuuteensa; ja tämä sama Jumala on kutsunut minut pyhällä kutsumuksella saarnaamaan sanaa tälle kansalle ja on antanut minulle paljon menestystä, josta iloni on täydellinen.
14. Mutta minä en iloitse yksinomaan omasta menestyksestäni, vaan enemmän iloitsen veljieni menestyksestä, jotka ovat olleet Nefin maassa.
15. Katso, he ovat nähneet ankarasti vaivaa ja ovat kantaneet paljon hedelmää; ja kuinka suuri heidän palkkansa onkaan oleva!
16. Kun nyt nähdän [po. näiden ?] veljieni menestystä ajattelen, minun sieluni kantautuu pois, aivan kuin se erkanisi ruumiista, niin suuri on iloni.
17. Ja suokoon nyt Jumala näille veljilleni, että he pääsisivät Jumalan valtakuntaan; ja myös kaikille niille, jotka ovat heidän työnsä hedelmiä, etteivät he enää lähtisi pois, vaan ylistäisivät häntä iankaikkisesti. Ja suokoon Jumala, että tapahtuisi minun sanojeni mukaan, aivan kuten olen puhunut. Amen.

30 LUKU

Korihor, antikristus. Hänet karkoitetaan Jersonista ja otetaan kiinni Gideonissa. Sarahemlassa hänet saatetaan oikeuden eteen. Hän vaatii merkkiä ja tulee mykäksi. Hänen viheliäinen kuolemansa.

1. Katso, nyt tapahtui, että kun Ammonin kansa oli asettunut Jersonin maahan, ja kun laamanilaiset oli karkoitettu maasta ja maan kansa oli haudannut heidän kuolleensa - eikä heidän kuolleitansa ollut laskettu niiden lukumäärän suuruuden tähden; eikä nefiläisten kuolleita ollut laskettu - mutta tapahtui heidän haudattuaan kuolleensa, sekä paasto-, suru- ja rukouspäivien jälkeen (ja tämä tapahtui Nefin kansan tuomarien hallituskauden kuudentenatoista vuonna), että koko maassa alkoi vallita yhtämittäinen rauha.
2. Ja kansa piti vaarin Herran käskyjen pitämisestä; ja he olivat tarkkoja Jumalan määräysten noudattamisessa Mooseksen lain mukaan, sillä heitä oli opetettu noudattamaan Mooseksen lakia, kunnes se olisi täytetty.
3. Ja täten kansa ei kokenut mitään levottomuuksia koko Nefin kansan tuomarien hallituskauden kuudentenatoista vuonna.
4. Ja tapahtui tuomarien hallituskauden seitsemäntenatoista vuonna, että vallitsi yhtämittäinen rauha.
5. Mutta tapahtui aivan seitsemännentoista vuoden lopulla, että Sarahemlan maahan tuli eräs mies, ja hän oli antikristus, sillä hän alkoi saarnata kansalle niitä profetioita vastaan, joita profeetat olivat puhuneet Kristuksen tulemisesta.
6. Eikä ollut olemassa lakia yksityisen ihmisen uskoa vastaan, sillä oli jyrkästi Jumalan käskyjen vastaista, että olisi ollut laki, joka olisi määritellyt ihmiset eriarvoisiksi.
7. Sillä näin sanoo sana: Valitkaa tänä päivänä, ketä tahdotte palvella.
8. Jos siis joku halusi palvella Jumalaa, se oli hänen oikeutensa; tai pikemminkin, jos hän uskoi Jumalaan, hänen oikeutenaan oli palvella häntä; mutta jos hän ei uskonut häneen, ei ollut lakia hänen rankaisemiseksensa.
9. Mutta jos hän teki murhan, häntä rangaistiin kuolemalla; ja jos hän ryösti, häntä myös rangaistiin; ja jos hän varasti, häntä myös rangaistiin; ja jos hän teki aviorikoksen, häntä myös rangaistiin; kaikista näistä pahoista teoista rangaistiin.
10. Sillä oli laki, että ihmiset oli tuomittava rikostensa mukaan. Mutta kuitenkin ei ollut lakia kenenkään uskoa vastaan; sen tähden ihmistä rangaistiin vain rikoksista, joita hän on tehnyt; sen tähden kaikilla ihmisillä oli samat oikeudet.
11. Ja tämä antikristus, jonka nimi oli Korihor (eikä laki ulottunut häneen), alkoi saarnata kansalle, ettei Kristusta tulisi. Ja tähän tapaan hän saarnasi, sanoen:
12. Voi teitä, jotka olette mielettömän ja turhan toivon vallassa, miksi taivutte moisen mielettömän ikeen alle? Miksi odotatte Kristusta? Sillä kukaan ihminen ei voi mitään tietää tulevista asioista.
13. Katso, nämä, mitä te sanotte profetioiksi, jotka te sanotte saadun perinnöksi pyhiltä profeetoilta, katso, ne ovat teidän isänne typeriä perimätietoja.
14. Mistä te tiedätte, ne ovat tosia? Katso, te ette voi tietää asioita, joita ette näe; sen tähden te ette voi tietää, tuleeko mitään Kristusta.
15. Te odotatte ja sanotte näkeväanne syntienne anteeksiannon, mutta katso, se on mielettömyyden seurauksia; ja tämä teidän mielenne hämmennys johtuu teidän isänne perimätiedoista, jotka johdattavat teidät uskomaan sellaista, joka ei pidä paikkaansa.
16. Ja paljon muuta tällaista hän puhui, sanoen heille, ettei voinut tapahtua ihmisten syntien sovitusta, vaan jokaisen ihmisen kävisi tässä elämässä sen mukaan kuin hän pystyy toimimaan; sen tähden jokainen ihminen menestyisi lahjakkuutensa mukaan ja jokainen ihminen saavuttaisi voimiensa mukaisen voiton; eikä mikään, tekipä ihminen mitä tahansa, ollut rikos.
17. Ja näin hän, saarnasi heille, eksyttäen monien sydämet ja saaden heidät nostamaan pänsä syntisyydessänsä, ja johdattaen monia naisia ja myös miehiä haureuteen - sanoen heille, että kun ihminen oli kuollut, oli kaikki lopussa.
18. Ja tämä mies meni myös Jersonin maahan julistamaan näitä asioita Ammonin kansalle, joka kerran oli ollut laamanilaisia.

20. Mutta katso, he olivat viisaampia kuin monet nefiläiset, sillä he ottivat hänet kiinni ja sitoivat hänet ja veivät hänet Ammonin eteen, joka oli sen kansan ylimmäinen pappi.
21. Ja tapahtui, että hän määräsi hänet vietäväksi pois maasta. Ja hän tuli Gideonin maahan ja alkoi saarnata heillekin; eikä hänellä ollut täällä paljon menestystä, sillä hänet otettiin kiinni ja sidottiin ja vietiin maan ylimmäisen papin ja myös ylimmäisen tuomarin eteen.
22. Ja tapahtui, että ylimmäinen pappi sanoi hänelle: Miksi sinä kuljet ympäri väaristellen Herran teitä? Miksi opetat tälle kansalle, ettei Kristusta tule, tehden siten lopun heidän iloitussestansa? Miksi puhut kaikkia pyhien profeettojen profetioita vastaan?
23. Ja ylimmäisen papin nimi oli Giddona. Ja Korihor sanoi hänelle: Siksi, että minä en opeta teidän isäinne typeriä perimätietoja, ja koska minä en opeta tätä kansaa sitomaan itseänsä niihin typeriin säädöksiin ja toimituksiin, joita entisajan papit ovat laatineet saadakseen kansan valtoihinsa, pitääkseen sitä tietämättömyydessä, niin että se ei pystyisi nostamaan päätään, vaan olisi sorrettavissa sinun sanojesi mukaan.
24. Te sanotte, että tämä kansa on vapaa kansa. Katso, minä sanon, että se on orjuudessa. Te sanotte, että nuo entisajan profetiat ovat tosia. Katso, minä sanon, että te ette tiedä, ovatko ne tosia.
25. Te sanotte, että tämä kansa on syntinen ja langennut kansa jonkun esi-isän rikkomuksen tähden. Katso, minä sanon, että lapsi ei ole syyllinen vanhempiensa tähden.
26. Ja te sanotte myös, että Kristus on tuleva. Mutta katso, minä sanon, että te ette tiedä, onko Kristusta tuleva. Ja te sanotte myös, että hänet surmataaan maailman syntien tähden -
27. ja täten te eksytätte tätä kansaa isäinne typerien perimätietojen mukaan ja oman mielenne mukaan; ja te sorraratte sitä aivan kuin orjakansaa, jotta te voisitte elää yltäkylläisyydessä heidän kättensä työllä, jotta he eivät uskaltaisi nostaa rohkeasti katsettansa eivätkä uskaltaisi nauttia oikeuksistansa ja vapauksistansa.
28. He eivät uskalla käyttää sitä, mikä on heidän omaansa, etteivät loukkaisi pappejansa, jotka sortavat heitä mielensä mukaan ja ovat perimätietoinensa, uninensa, päähänpistoinensa, näkyinensä ja luuloteltuine salaisuuksinensa uskotelleet heille, että elleivät he tee heidän sanojensa mukaan, he loukkaavat jotakin tuntematonta olentoa, jonka he sanovat olevan Jumalan - olentoa, jota ei ole koskaan nähty eikä tunnettu, jota ei ole koskaan ollut eikä tule koskaan olemaan.
29. Kun nyt ylimmäinen pappi ja ylimmäinen tuomari näkivät hänen sydämensä paatumuksen, kun he näkivät, että hän herjasi Jumalaakin, he eivät viitsineet lainkaan vastata hänen sanoihinsa, vaan he käskivät sitoa hänet ja jättivät hänet oikeudenpalvelijain käsiin ja lähettivät hänet Sarahemlan maahan vietäväksi Alman ja ylimmäisen tuomarin eteen, joka oli kaiken maan hallitsija.
30. Ja tapahtui, että kun hänet vietiin Alman ja ylimmäisen tuomarin eteen, hän jatkoi samaan tapaan kuin Gideonin maassa; hän jatkoi Jumalan pilkkaamista.
31. Ja hän yltyi puhumaan suuria, pöyhkeitä sanoja Alman edessä ja pilkkasi pappeja ja opettajia, syyttäen heitä kansan eksyttämisestä heidän isäinsä typerien perimätietojen mukaan, jotta he itse saisivat elää ylenpalttisuudessa kansan aherruksen kustannuksella.
32. Mutta Alma sanoi hänelle: Sinä tiedät, että me emme elä ylenpalttisuudessa tämän kansan aherruksen kustannuksella; sillä katso, minä olen aina tuomarien hallituskauden alusta tähän hetkeen saakka tehnyt työtä omin käsin elatuksekseni, huolimatta monista matkoistani, joita olen tehnyt ylt'ympäri maata julistaakseni Jumalan sanaa kansalleni.
33. Ja huolimatta niistä monista töistä, joita olen kirkossa suorittanut, en ole koskaan saanut edes yhden seninen vertaa työstäni; eikä yksikään veljistäni, lukuunottamatta tuomioistuimella istuvia; ja silloin meille on maksettu ajastamme ainoastaan lain mukaan.
34. Ja jos me nyt emme saa mitään vaivannäöstämme kirkon hyväksi, niin mitä meidän hyödyttää tehdä työtä kirkossa, muutoin kuin totuutta julistaaksemme, jotta voisimme iloita veljijemme ilosta?
35. Miksi siis sanot meidän saarnaavan tälle kansalle hyötyä tavoitellaksemme, kun itse tiedät, että me emme saa palkkaa? Ja uskotko sinä, että me petämme tätä kansaa ja sillä syytämme heidän sydämiinsä tällaisen ilon?
36. Ja Korihor vastasi hänelle: Uskon.
37. Ja sitten Alma sanoi hänelle: Uskotko, että Jumala on olemassa?
38. Ja hän vastasi: En.
39. Niin Alma sanoi hänelle: Kiellätkö taaskin, että Jumala on olemassa, ja kiellätkö myös Kristuksen? Sillä katso, minä sanon sinulle, että minä tiedän, että Jumala on olemassa ja että myös Kristus on tuleva.
40. Ja millä sinä todistat sen, ettei Jumalaa ole olemassa tai ettei Kristusta tule? Minä sanon sinulle, ettei sinulla ole muita todisteita kuin pelkästään oma sanasi.
41. Mutta katso, minulle kaikki on todistuksena siitä, että tämä on totta; ja sinullekin on kaikki todistuksena siitä, että se on totta; kiellätkö silti sen? Uskotko, että tämä on totta?
42. Katso, minä tiedän, että sinä uskot, mutta sinä olet valheen hengen vallassa, ja sinä olet riisunut pois Jumalan Hengen, niin ettei sillä ole sijaa sinussa; mutta perkeleellä on valta sinuun ja hän kuljettaa sinua ympäri punoen viekkaita juonia Jumalan lasten tuhoksi.
43. Ja nyt Korihor sanoi Almalle: Jos sinä annat minulle merkin, jonka nojalla voin saada varmuuden siitä, että Jumala on olemassa, niin näytä minulle, että hänellä on valta, niin minä uskon sanojesi todenperäisyyden.
44. Mutta Alma sanoi hänelle: Sinä olet saanut merkkejä kyllin? Tahdotko, kiusata Jumalaa-si? Tahdotko, sanoa: Anna minulle merkki, kun sinulla on kaikkien näiden veljiesi sekä kaikkien pyhien profeettojen todistus? Kirjoitukset ovat pantuina eteesi, ja kaikki osoittaa, että on olemassa Jumala; itse maa ja kaikki, mitä sen pinnalla on, ja sen liike, sekä kaikki kiertotähdet, jotka liikkuvat säännönmukaista rataansa, todistavat, että on olemassa kaiken yläpuolella oleva Luoja.

45. Ja kuljetko sittenkin ympäri johdattaen tämän kansan sydämiä harhaan todistamalla sille, ettei Jumalaa ole olemassa? Ja kiellätkö kuitenkin vastoin kaikkia näitä todistuksia? Ja hän sanoi: Kyllä, minä kiellän, ellet sinä anna minulle merkkiä.
46. Ja nyt tapahtui, että Alma sanoi hänelle: Katso, minä olen murheissani sinun sydämesi paatumuksen tähden siitä, että sinä vielä vastustat totuuden henkeä, niin että sielusi voi joutua kadotukseen.
47. Mutta katso, parempi on, että sielusi joutuu kadotukseen, kuin että sinun kauttasi monet sielut tuhoutuisivat sinun valheidesi tähden ja liukkaiden sanojesi tähden; jos sen tähden vielä kiellät, niin katso, Jumala on lyövä sinut mykkyydellä, niin että et enää kansanaan ole avaava suutasi, jotta et enää koskaan pettäisi tätä kansaa.
48. Niin Korihor sanoi hänelle: Minä en kiellä Jumalan olemassaoloa, mutta minä en usko, että Jumalaa on olemassa; ja minä sanon myös, että sinä et tiedä, onko Jumalaa olemassa; ja ellet sinä anna minulle merkkiä, minä en usko.
49. Niin Alma sanoi hänelle: Tämän minä annan sinulle merkiksi, että sinä tulet mykäksi minun sanojeni mukaan; ja minä sanon, että Jumalan nimessä sinä tulet mykäksi, niin ettet enää pysty puhumaan.
50. Ja kun Alma oli sanonut nämä sanat, tuli Korihor mykäksi, niin ettei hän tainnut puhua, kuten Alma oli sanonut.
51. Ja kun nyt ylimmäinen tuomari näki tämän, hän ojensi kätensä ja kirjoitti Korihorille, sanoen: Oletko saanut varmuuden Jumalan voimasta? Kenessä sinä tahdoit Alman antavan merkkinsä? Tahdoitko, että hänen olisi pitänyt antaa viitsauksen kohdata muita, sinulle merkiksi? Katso, hän on antanut sinulle merkin: vieläkö aiot väittää vastaan?
52. Ja Korihor ojensi kätensä ja kirjoitti näin: Minä tiedän, että minä olen mykka, sillä minä en taida puhua: ja minä tiedän, että vain Jumalan voima on saattanut tehdä minulle tämän; ja minä tiesin jo ennen, että Jumala oli olemassa.
53. Mutta katso, perkele on minua pettänyt, sillä hän ilmestyi minulle enkelin muodossa ja sanoi minulle: Mene ja käännytä takaisin tämä kansa, sillä se on kaikki eksynyt seuraamaan tuntematonta Jumalaa. Ja hän sanoi minulle: Ei ole olemassa Jumalaa; ja hän opetti minulle, mitä minun tuli sanoa. Ja minä olen opettanut hänen sanojaan ja minä opetin niitä, sillä ne miellyttivät lihallista mieltä; ja minä opetin niitä, kunnes saavutin paljon menestystä, niin että lopulta todella uskoin, että se oli totta: ja tämän tähden minä vastustin totuutta, kunnes saatoin tämän suuren kirouksen päälleni.
54. Ja tämän sanottuaan hän pyysi Almaa rukoilemaan Jumalalta, että hänet päästettäisiin kirouksesta.
55. Mutta Alma sanoi hänelle: Jos sinut päästettäisiin tästä kirouksesta, sinä taaskin eksyttaisit tämän kansan sydämiä; sen tähden tapahtukoon sinulle Herran tahdon mukaan.
56. Ja tapahtui, että Korihoria ei päästetty kirouksesta, vaan hänet ajettiin ulos, ja hän kulki talosta taloon hankkien kerjäämällä ruokansa.
57. Mutta tieto siitä, mitä Korihorille oli tapahtunut, levisi heti kaikkialle maahan, lähettipä ylimmäinen tuomari levittämään julistusta kaikelle kansalle maassa, ilmoittaen niille, jotka olivat uskoneet Korihorin sanoihin, että heidän oli joutuisasti tehtävä parannus, ettei sama tuomio kohtaisi heitä.
58. Ja tapahtui, että Korihorin jumalattomuus kävi heille kaikille ilmeiseksi; niin he kaikki kääntyivät jälleen Herraan, ja tämä teki lopun Korihorin levittämästä laittomuudesta. Ja Korihor kiersi talosta taloon kerjäten ruokaa elatukseksensa.
59. Ja tapahtui, että kun hän lähti kansan luo, kansan, joka oli erottautunut nefiläisistä nimittäen itseään soralilaisiksi, koska sen johtajana oli mies nimeltä Soram, niin katso, hänen tullessaan heidän keskellensä he kaatoivat hänet maahan ja polkivat hänet jalkoihinsa, niin että hän kuoli.
60. Ja tästä me näemme, minkälainen on sellaisen loppu, joka vääristelee Herran tiet; ja tästä me näemme, ettei perkele auta lapsiaan viimeisenä päivänä, vaan vetää heidät joutuisasti helvettiin.

31 LUKU

Alma ryhtyy johtamaan lähetystyötä uskosta luopuneiden soralilaisten takaisinkäännyttämisiksi. Rameutmpton [sic, po. rameumpton] eli pyhä koroke. Soralilaisten jumalanpalvelusmenot.

1. Nyt tapahtui, että kun Alma Korihorin kuoleman jälkeen oli saanut tietoonsa, että soralilaiset väaristelivät Herran teitä, ja että Soram, joka oli heidän johtajansa, vietteli kansan sydämet kumartamaan mykkiä epäjumalankuvia, hän alkoi jälleen tuntea tuskaa sydämässään kansan syntisyyden tähden.
2. Sillä tieto hänen kansansa keskuudessa vallitsevasta syntisyydestä oli Almalle suuren surun aiheena; sen tähden hän oli sydämessään perin murheellinen siitä, että soralilaiset olivat erottautuneet nefiläisistä.
3. Ja soralilaiset olivat kerääntyneet maahan, jota he sanoivat Antionumiksi, ja se sijaitsi Sarahemlan maan itäpuolella, joka ulottui melkein meren rantaan saakka Jersonin maan eteläpuolella, joka myös rajoittui erämaahan etelässä, mikä erämaa oli täynnä laamanilaisia.
4. Nyt nefiläiset suuresti pelkäsivät, että soralilaiset asettaisivat yhteyteen laamanilaisten kanssa ja että siitä olisi suurta vahinkoa nefiläisille.
5. Ja kun sananjulistuksella oli suuri vaikutus kansan johdattamisessa sellaisen tekemiseen, mikä on oikein - sillä se oli vaikuttanut ihmisten mieliin voimakkaammin kuin miekka tai mikään muu, mitä heille oli tapahtunut - Alma siis ajatteli olevan parasta, että he koettaisivat Jumalan sanan voimaa.
6. Sen tähden hän otti Ammonin, Aaronin ja Omnerin; ja Himnin hän jätti Sarahemlan seurakuntaan; mutta kolme ensiksi mainittua hän otti mukaan, ja myös Amulekin ja Seesromin, jotka olivat Melekissä; ja hän otti myös kaksi poikaansa.

7. Mutta vanhinta poikaansa hän ei ottanut mukaansa, ja hänen nimensä oli Helaman; mutta niiden nimet, jotka hän otti mukaansa, olivat Siblon ja Korianton; ja nämä ovat niiden nimet, jotka lähtivät hänen kanssaan soramilaisten keskuuteen, heille sanaa julistamaan.
8. Ja koska soramilaiset olivat nefiläisten uskosta luopuneita, he olivat kuulleet saarnattavan Jumalan sanaa.
9. Mutta he olivat langenneet suuriin erehdyksiin, sillä he eivät pitäneet vääriä Jumalan käskyjen ja hänen säädöstensä noudattamisesta Mooseksen lain mukaisesti.
10. Eivätkä he noudattaneet kirkon määräyksiä, joiden mukaan oli alati ja joka päivä rukoiltava Jumalaa, jotta he eivät joutuisi kiusaukseen.
11. Perin monella tavoin he siis vääristelivät Herran teitä; tämän tähden Alma ja hänen veljensä siis lähtivät heidän maahansa heille sanaa julistamaan.
12. Mutta kun he olivat tulleet tähän maahan, niin katso, hämmästyksensä he havaitsivat, että soramilaiset olivat rakentaneet synagogia ja että he kokoontuivat yhteen yhtenä päivänä viikossa, jota päivää he sanoivat Herran päiväksi; ja heidän tapansa rukoilla Jumalaa oli sellainen, etteivät Alma ja hänen veljensä olleet moista koskaan nähneet; sillä he olivat rakentaneet keskelle synagogaansa sijan seisomista varten ja se oli hyvin korkealla, päätä ylempänä; ja sen huipulla oli tilaa vain yhdelle.
14. Sen siis, joka halusi kumartaa Jumalaa, täytyi nousta sen huipulle ja ojentaa kätensä taivasta kohti ja huutaa kovalla äänellä, sanoen:
15. Pyhä, pyhä Jumala, me uskomme, että sinä olet Jumala, ja me uskomme, että sinä olet pyhä ja että sinä olet ollut henki ja olet henki ja tulet olemaan henki iankaikkisesti.
16. Pyhä Jumala, me uskomme, että sinä olet erottanut meidät veljistämme, emmekä me usko veljiemme perimätietoon, jonka heidän isänsä lapsellisuudessa jättivät heille perinnöksi, vaan me uskomme, että sinä olet valinnut meidät pyhäksi lapsiksesi; ja sinä olet myös ilmoittanut meille, ettei Kristusta ole tuleva.
17. Mutta sinä olet sama eilen, tänään ja iankaikkisesti; ja sinä olet valinnut meidät, jotta me pelastuisimme, kun taas kaikki meidän ympärillämme olevat ovat valitut syöstäviksi sinun vihasi voimalla helvettiin; ja tästä pyhydestä, oi Jumala, me kiitämme sinua; ja me kiitämme sinua myös, että olet valinnut meidät, niin että meitä ei saada eksytetyksi veljiemme typerien perimätietojen mukaan, jotka pakottavat heidät uskomaan Kristukseen, mikä johdattaa heidän sydämensä kauas sinusta, meidän Jumalastamme.
18. Ja jälleen me kiitämme sinua, oi Jumala, siitä, että me olemme valittu ja pyhä kansa. Amen.
19. Niin tapahtui, että kun Alma ja hänen veljensä ja hänen poikansa olivat kuulleet nämä rukoukset, he olivat ylen hämmästyksissään.
20. Sillä katso, jokainen meni ja lausui samat rukoukset.
21. Ja he nimittivät tätä paikkaa Rameumptomiksi, mikä käännettynä on pyhä koroke.
22. Tältä korokkeelta he nyt jokainen lausui saman rukouksen Jumalalle, kiittäen Jumalansa siitä, että hän oli valinnut heidät ja ettei hän johdattanut heitä harhaan heidän veljiensä perimätiedon mukaan ja ettei heidän sydämiänsä ollut vietetty uskomaan tuleviin asioihin, joista he eivät mitään tienneet.
23. Kun nyt kaikki ihmiset olivat tällä tavalla esittäneet kiitoksensa, he palasivat koteihinsa, koskaan puhumatta Jumalastansa, ennen kuin he jälleen olivat kerääntyneet pyhän korokseen [sic, po. korokkeen] luo esittämään kiitoksensa tapansa mukaan.
24. Kun nyt Alma näki tämän, hän tuli murheelliselle mielelle, sillä hän näki, että he olivat paha ja paatunut kansa; ja hän näki, että heidän sydämensä oli kiinnitetty kultaan, hopeaan ja kaikenlaisiin kalleuksiin.
25. Ja hän näki myös, että he olivat sydämensä ylpeydessä yltyneet suureen rehentelyyn.
26. Ja hän korotti äänensä taivaaseen ja huusi, sanoen: Oi kuinka kauan aiot sallia, oi Herra, että sinun palvelijoidesi on viivytävä täällä alhaalla lihassa näkemässä näin suurta pahuutta ihmislasten keskuudessa?
27. Katso, oi Jumala, he huutavat sinun puoleesi, ja kuitenkin heidän sydämensä ovat heidän ylpeytensä täyttämät. Katso, oi Jumala, he huutavat sinun puoleesi suullansa, samanaikaisesti kuin he ovat pakahtua maailman turhuudesta.
28. Katso, oi Jumalani, heidän kallisarvoisia vaatteitansa, heidän sormuksiaan, rannerenkaitaan ja kultaisia korujaan sekä kaikkia heidän kalleuksiaan, joilla he koristautuvat; ja katso, niihin heidän sydämensä on kiinnitetty, ja kuitenkin he huutavat sinun puoleesi ja sanovat: Me kiitämme sinua, oi Jumala, siitä, että me olemme sinun valittu kansasi, muiden hukkuessa.
29. Sanovatpa he sinun ilmoittaneen heille, ettei Kristusta tule.
30. Oi Herra Jumala, kuinka kauan aiot sietää sellaista pahuutta ja jumalattomuutta tämän kansan keskuudessa? Oi Herra, annathan minulle väkevyyttä, jotta kestäisin heikkouteni! Sillä minä olen heikko, ja tämän kansan keskuudessa vallitseva moinen pahuus vaijaa sieluani.
31. Oi Herra, sydämeni on perin murheellinen, lohduta sieluani Kristuksessa. Oi Herra, anna minulle väkevyyttä, jotta kärsivällisesti kestäisin nämä koettelemukset, jotka tulevat osakseni tämän kansan pahuuden tähden.
32. Oi Herra, lohduta sieluani ja anna minulle menestystä, samoin kuin työtovereilleni, jotka ovat kansani - Ammonille, Aaronille ja Omnerille sekä Amulekille ja Seesromille, samoin kuin kahdelle pojalleni - kaikkia heitä lohduta, oi Herra. Lohdutathan heidän sielujansa Kristuksessa?
33. Anna heille väkevyyttä, jotta he jaksaisivat kantaa koettelemuksensa, jotka tulevat heidän osaksensa tämän kansan syntien tähden.
34. Oi Herra, suo meille menestystä heidän saattamiseksi takaisin sinun tykösi Kristuksessa.
35. Katso, oi Herra, heidän sielunsa ovat kalliit, ja monet heistä ovat meidän veljiämme; anna meille sen tähden, oi Herra, voimaa ja viisautta johdattaaksemme nämä meidän veljemme takaisin sinun tykösi.

36. Ja tapahtui, että kun Alma oli sanonut nämä sanat, hän pani kätensä kaikkien niiden päälle, jotka olivat hänen kanssaan. Ja katso, kun hän pani kätensä heidän päällensä, he täytyivät Pyhällä Hengellä.
37. Ja sen jälkeen he erosivat toisistansa, huolehtimatta lainkaan siitä mitä söisivät ja mitä joisivat tai mitä pukisivat päällensä.
38. Ja Herra piti heistä huolen, niin ettei heidän tarvinnut nähdä nälkää eikä kärsiä janoa; ja hän antoi heille myös väkevyyttä, etteivät he joutuisi kärsimään minkäänlaisia vaivoja, joita ei ilo Kristuksessa olisi ylittänyt. Ja näin tapahtui Alman rukouksen mukaan; ja näin tapahtui, koska hän rukoili uskossa.

32 LUKU

Köyhät kuuntelevat pelastuksen sanomaa. Alman kiitospuhe ja saarna. Usko kehittyi uskominen halusta.

1. Ja tapahtui, että he lähtivät ja alkoivat saarnata Jumalan sanaa kansalle, mennen heidän synagogiinsa ja heidän koteihinsa; julistivatpa he sanaa heidän kaduillansakin.
2. Ja tapahtui, että kun he olivat tehneet paljon työtä heidän keskuudessaan, heillä alkoi olla menestystä köyhän kansanluokan keskuudessa; sillä katso, köyhät karkoitettiin synagogista heidän vaatetuksensa kehnouden tähden -
3. sen tähden heidän ei sallittu tulla heidän synagogiinsa Jumalaa palvelemaan, koska heitä pidettiin saastaisina; sen tähden he olivat köyhiä; eivätpä heidän veljensä pitäneet heitä muun kuin kuonan arvoisina; sen tähden he olivat köyhiä sen puolesta, mikä on tästä maailmasta, ja he olivat myös sydämeltään köyhiä.
4. Kun nyt Alma oli opettamassa ja puhumassa kansalle Onidan kukkulalla, hänen luoksensa tuli suuri kansanjoukko, joka oli niitä, joista olemme puhuneet ja jotka olivat sydämeltään köyhiä, koska he olivat köyhiä sen puolesta, mikä on tästä maailmasta.
5. Ja he tulivat Alman luo; ja eräs, joka oli heidän johtajansa, sanoi hänelle: Katso, mitä näiden minun veljeni tulee tehdä, sillä kaikki ihmiset halveksivat heitä heidän köyhyytensä tähden ja ennen kaikkea meidän pappimme; sillä he ovat karkoittaneet meidät meidän synagogistamme, joiden rakentamiseksi me olemme omin käsin paljon tehneet työtä, ja he ovat karkoittaneet meidät meidän suuren köyhyytemme tähden, eikä meillä ole paikkaa, missä kumartaen rukoilla Jumalaamme; ja katso, mitä meidän on tekeminen?
6. Ja kun Alma nyt kuuli tämän, hän kääntyi ympäri, katsoen häntä suoraan kasvoihin, ja suuri ilo kuvastui hänen kasvoistansa, sillä hän näki, että heidän kärsimyksensä totisesti olivat nöyryyttäneet [tässä tarkoitetaan varmaankin "nöyryyttäneet"] heidät, ja että heitä valmistettiin sanan kuulemiseen.
7. Sen tähden hän ei sanonut enää mitään muulle kansanjoukolle, vaan hän ojensi kätensä ja huusi niille, jotka hän näki, jotka olivat todella katuvalle mielellä, ja sanoi heille:
8. Minä näen, että te olette sydämeltänne nöyrät, ja jos niin on, te olette autuaat.
9. Katso, teidän veljenne on sanonut: Mitä meidän on tekeminen? - Sillä meidät on karkoitettu synagogistamme, niin että me emme voi kumartaen rukoilla Jumalaamme.
10. Katso, minä sanon teille, luuletteko te, että te ette voi kumartaa Jumalaa muualla kuin yksinomaan synagogissanne?
11. Ja lisäksi haluaisin kysyä, luuletteko te, ettei teidän tarvitse kumartaa Jumalaa kuin ainoastaan kerran viikossa?
12. Minä sanon teille: On hyvä, että teidät on karkoitettu synagogistanne, jotta te tulisitte nöyriksi ja jotta te oppisitte viisautta; sillä on välttämätöntä, että te opitte viisautta, sillä sen tähden, että teidät on karkoitettu ja että teidän veljenne halveksivat teitä teidän suuren köyhyytenne tähden, te olette tulleet sydämeltänne nöyriksi, sillä välttämättömyydestä teidät on nöyryytetty.
13. Ja koska teidät on pakote[t]tu nöyryyteen, te olette autuaat, sillä ihminen toisinaan nöyryyteen pakotettuna koettaa tehdä parannuksen; ja totisesti on nyt jokainen, joka tekee parannuksen, löytävä armon, ja se, joka löytää armon ja pysyy vahvana loppuun asti, pelastuu.
14. Ja kun minä teille sanoin, että te olette autuaat, koska teidät on pakotettu nöyryyteen, niin ettekö luule, että ne ovat autuaat, jotka totisesti itse nöyryvät sanan tähden?
15. Se, joka totisesti itse nöyrtyy ja tekee parannuksen synneistänsä, pysyen vahvana loppuun asti - on autuas, paljon autuaampi niitä, jotka pakotetaan nöyryymään suuren köyhyytensä tähden.
16. Autuaat ovat siis ne, jotka nöyryvät ilman, että heitä pakotetaan nöyryymään; tai pikemminkin, toisin sanoen, autuas on se, joka uskoo Jumalan sanaan ja joka kastetaan ilman sydämen uppiniskaisuutta, ilman että heidät opetetaan tietämään, tai suorastaan pakotetaan tietämään sana, ennen kuin he uskovat.
17. On monia, jotka sanovat: Jos sinä annat meille merkin taivaasta, niin me varmasti tiedämme; silloin me uskomme.
18. Mutta minä kysyn: onko tämä uskoa? Katso, minä sanon teille, ei; sillä jos ihminen tietää jonkin asian, hänellä ei ole mitään aihetta uskoa, sillä hän tietää sen.
19. Mutta kuinka paljon kirotumpi on se, joka tietää Jumalan tahdon eikä tee sitä, kuin se, joka ainoastaan uskoo, tai jolla ainoastaan on syytä uskoa, ja lankeaa syntiin?
20. Tätä asiaa teidän on harkitseminen. Katso, minä sanon teille, että asia on toiselta puolen aivan samanlainen kuin toiseltakin; ja jokainen saa tekojensa mukaan.
21. Ja niin kuin uskosta sanoin - usko ei merkitse asioiden täydellistä tietämistä; jos teillä siis on usko, te toivotte sellaista, mikä ei näy, mutta mikä on totta.
22. Ja katso, minä sanon teille ja minä haluaisin teidän muistavan, että Jumala on armollinen kaikille, jotka uskovat hänen nimeensä; sen tähden hän ennen kaikkea haluaa, että te hänen sanaansa uskoisitte.
23. Ja hän antaa sanansa enkelien kautta ihmisille, eikä ainoastaan miehille, vaan myös naisille. Mutta tässä ei ole kaikki; pienille lapsille annetaan usein sanoja, jotka saavat viisaat ja oppineet ymmälle.

24. Ja nyt, rakkaat veljeni, koska te olette kysyneet minulta, mitä teidän on tekeminen, koska teitä on kiusattu ja teidät on ajettu pois - niin minä en halua teidän luulevan, että minä aikoisin tuomita teitä muuten kuin sen mukaan, mikä on totta -
25. sillä minä en tarkoita, että teidät kaikki olisi pakotettu nöyrytymään, sillä minä totisesti uskon, että teidän joukossanne on muutamia, jotka nöyrytyisivät minkälaisissa oloissa tahansa.
26. Mutta niin kuin uskosta sanoin - että se ei ollut täydellistä tietoa - samoin on minun sanojeni laita. Te ette voi aluksi täydellisesti olla selvillä niiden todenperäisyydestä, yhtä vähän kuin usko on täydellistä tietoa.
27. Mutta katso, jos te heräätte ja herätätte kykyenne koetellaksenne minun sanojani ja teillä on vähänkin uskoa, ja vaikka ette pystyisi enempään kuin että vain haluaisitte uskoa, niin antakaa tämän halun tehdä työtä itsessänne, kunnes uskotte sen verran, että voitte antaa sijaa osalle sanoistani.
28. Verratkaamme sanaa siemeneen. Jos te nyt annatte sydämessänne sijaa siemenen kylvämiseen, niin katso, jos se on oikea siemen eli hyvä siemen ja ellette te epäuskollanne heitä sitä pois ettekä vastusta Herran Henkeä, niin katso, se alkaa paisua teidän rinnassanne; ja kun te tunnette nämä paisumisesta johtuvat liikkeet, te alatte sanoa itseksenne: Varmaankin tämän täytyy olla hyvä siemen, eli sanan täytyy olla hyvä, sillä se alkaa avartaa sieluan; se alkaa valistaa ymmärrykseni, suloiseksi se alkaa minulle käydä.
29. Katsokaa, eikö tämä vahvistaisi uskoanne? Minä sanon teille, että niin on laita, mutta kuitenkin se ei ole kehittynyt täydelliseksi tiedoksi.
30. Mutta katso, kun siemen paisuu ja versoo ja alkaa kasvaa, silloin teidän on sanottava, että siemen on hyvä; sillä katso, se paisuu ja versoo ja alkaa kasvaa.
31. Ja nyt, katsokaa, oletteko varmat, että tämä on hyvä siemen? Minä sanon teille: varmaa se on, sillä jokainen siemen kasvaa lajinsa mukaiseksi kasviksi.
32. Jos siis siemen kasvaa, se on hyvä, mutta jos se ei kasva, niin katso, se ei ole hyvä, minkä tähden se heitetään pois.
33. Ja katso, koska te olette kokeilleet ja kylväneet siemenen, ja se paisuu ja versoo ja alkaa kasvaa, teidän täytyy tietää, että siemen on hyvä.
34. Mutta katso, onko teidän tietonne täydellinen? On, teidän tietonne on tässä asiassa täydellinen, mutta teidän uskonne on nukuksissa; ja tämä johtuu teidän tietämisestänne, sillä te tiedätte, että sana on paisuttanut teidän sielunne ja te tiedätte myös, että se on noussut taimelle, että teidän ymmärryksenne alkaa tulla valistetuksi ja teidän mielenne alkaa laajeta.
35. Eikö tämä sitten ole todellista? Minä sanon teille: On, sillä se on valkeutta, ja kaikki valkeus on hyvää, sillä se on mahdollista nähdä, ja sen tähden teidän täytyy tietää, että se on hyvää; mutta katso, onko teidän tietämisenne, teidän tästä valkeudesta osalliseksi päästyänne, täydellinen?
36. Katso, minä sanon teille: Ei; eikä teidän pidä panna pois uskoanne, sillä te olette käyttäneet uskoanne ainoastaan kylvääksenne siemenen, jotta voisitte koetella ja saada tietää, oliko siemen hyvä.
37. Ja katso, kun puu alkaa kasvaa, te sanotte: Hoitakaamme sitä hyvin huolellisesti, jotta se juurtuisi, kasvaisi ja tuottaisi meille hedelmää. Ja katso, jos te hoidatte sitä hyvin huolellisesti, se juurtuu, kasvaa ja tuottaa hedelmää.
38. Mutta jos te laiminlyötte puun ettekä huolehdi sen hoitamisesta, niin katso, se ei juurru; ja kun auringon kuumuus tulee ja polttaa sen, niin koska sillä ei ole juurta, se kuivettuu, ja te vedätte sen maasta ja heitätte sen pois.
39. Eikä tämä johdu siitä, ettei siemen olisi ollut hyvä, eikä siitä, ettei sen hedelmästä olisi tullut ihana, vaan se johtuu siitä, että teidän maanne on hedelmätön, ettekä te hoida puuta, minkä tähden te ette voi saada siitä hedelmää.
40. Ja jos te ette täten hoida sanaa, uskossa odottaen siitä hedelmää, ette koskaan pääse poimimaan elämän puun hedelmää.
41. Mutta jos te hoidatte sanaa, hoivaatte puuta, kun se alkaa kasvaa, uskollanne ja suurella ahkeruudella ja kärsivällisesti ja sen hedelmiä odottaen, se juurtuu; ja katso, siitä tulee puu, joka kasvaa ja ylettyy iankaikkiseen elämään.
42. Ja koska te ahkerasti uskollanne ja kärsivällisyydellänne olette hoitaneet sanaa, jotta se juurtuisi teissä, niin katso, vähitellen te saatte poimia siitä hedelmiä, jotka ovat mitä kallisarvoisimpia, makeampia kaikkea, mikä makeaa on, ja valkeampia kaikkea, mikä valkeata on, ja puhtaampia kaikkea, mikä puhdasta on; ja te saatte nauttia näitä hedelmiä, kunnes olette ravitut, niin että teidän ei ole nälkä eikä jano.
43. Silloin, veljeni, te saatte korjata palkan uskostanne, ahkeruudestanne, kärsivällisyydestänne ja pitkämielisyydestänne, jota osoititte odottaessanne, että puu kantaisi teille hedelmää.

33 LUKU

Alman puheen jatkoa. Oikea Jumalanpalvelus ei rajoitu pyhäkköihin. Jälleen lainauksia profeetta Senokselta ja profeetta Seenokilta.

1. Kun Alma oli puhunut näin, he lähettivät hänen luokseen tiedustelijoita kysymään, pitikö heidän uskoa yhteen Jumalaan, saadaksensa näitä hedelmiä, joista hän oli puhunut eli kuinka heidän piti kylvää se siemen, eli sana, josta hän oli puhunut ja joka hänen sanojensa mukaan oli kylvettävä heidän sydämiinsä; tai millä tavoin heidän piti ruveta harjoittamaan uskoansa.
2. Ja Alma sanoi heille: Katso te olette sanoneet, että te ette voineet kumartaa Jumalaanne, koska teidät on karkoitettu synagogistanne, mutta katso, minä sanon teille, että jos te luulette, että te ette voi kumartaa Jumalaa, te suuresti erehdytte, ja teidän pitäisi tutkia kirjoituksia; jos te luulette niiden opettaneen teille tällaista, te ette ymmärrä niitä.
3. Muistatteko lukeneenne, mitä Senos, muinainen profeetta, on sanonut rukoilemisesta eli kumartamisesta?

4. Sillä hän sanoi: Sinä olet armollinen, oi Jumala, sillä sinä olet kuullut rukoukseni silloinkin, kun olin erämaassa; sinä olit armollinen, kun minä rukoilin niiden tähden, jotka olivat minun vihollisiani, ja sinä käänsit heidät minulle suopeiksi.
5. Ja sinä olit minulle armollinen, oi Jumala, kun minä huusin sinua avukseni pellollani; kun minä huusin sinua avukseni rukouksessani, ja sinä kuulit minua.
6. Ja taaskin, oi Jumala, kun minä talooni palasin, sinä minun rukoillessani kuulit minua.
7. Ja kun minä menin kammiooni, oi Herra, ja rukoilin sinua, sinä kuulit minua.
8. Armollinen sinä olet lapsillesi, kun he sinua avuksensa huutavat, jotta sinä heitä kuulisit eivätkä ihmiset, ja sinä kuulet heitä.
9. Armollinen sinä olet ollut minulle, oi Jumala, ja olet kuullut minun huutoni seurakuntiesi keskeltä.
10. Ja sinä olet myös kuullut minua, kun minun viholliseni ovat karkoittaneet minut ja minua ylenkatsonneet; sinä kuulit huutoni ja vihastuit vihollisilleni, ja sinä rankaisit heitä vihassasi joutuisalla hävityksellä.
11. Ja sinä kuulit minua, minun kärsimysteni ja minun vilpittömyyteni tähden; ja Poikasi tähden sinä olet ollut minulle niin armollinen; sen tähden minä huudan sinua avukseni kaikissa ahdistuksissani, sillä sinussa on minun iloni; sillä sinä olet kääntänyt tuomiosi pois minusta Poikasi tähden.
12. Ja nyt Alma sanoi heille: Uskotteko te niitä kirjoituksia, joita vanhat ovat kirjoittaneet?
13. Katso, jos uskotte, teidän täytyy uskoa, mitä Senos sanoi, sillä katso, hän sanoi: Sinä olet kääntänyt pois tuomiosi Poikasi tähden.
14. Katsokaa, veljeni, nyt minä haluaisin kysyä, oletteko lukeneet kirjoituksia. Jos olette, niin kuinka voitte olla uskomatta Jumalan Poikaan?
15. Sillä ei ole kirjoitettu, että Senos yksin olisi puhunut näistä asioista, vaan myös Seenok puhui näistä asioista -
16. sillä katso, hän sanoi: Sinä olet vihastunut, oi Herra, tälle kansalle, koska se ei tahdo ymmärtää armoasi, jonka olet suonut sille Poikasi tähden.
17. Te näette siis, veljeni, että toinenkin entisajan profeetta oli todistanut Jumalan Pojasta, ja koska kansa ei halunnut ymmärtää hänen sanojaan, se kivitti hänet kuoliaaksi.
18. Mutta katso, tässä ei ole kaikki; nämä eivät ole ainoat, jotka ovat puhuneet Jumalan Pojasta.
19. Katso, hänestä puhui Mooses: ja katso, erämaassa kohotettiin vertauskuva, jotta kuka tahansa siihen katsoisi, jäisi eloon. Ja monet katsoivat ja jäivät eloon.
20. Mutta harvat ymmärsivät niiden asioiden merkitystä, ja tämä johtui heidän sydäntensä paatumuksesta. Mutta oli monia, jotka olivat niin paatuneita, että he eivät tahtoneet katsoa; sen tähden he kuolivat. Ja syy siihen, miksi he eivät tahtoneet katsoa, oli se, että he eivät uskoneet sen parantavan heitä.
21. Oi veljeni, jos te voisitte parantua pelkästään katseenne nostamalla, jotta tulisitte terveiksi, niin ettekö kiireesti katsoisi, vai paaduttaisitteko mieluummin epäuskossa sydämenne, ja olisitteko välinpitämättömiä ettekä nostaisi katsettanne, ettette hukkuisi?
22. Jos niin on, niin onnettomuus on kohtaava teidät, mutta ellei niin ole, niin nostakaa katseenne ja ruvetkaa uskomaan Jumalan Poikaan, että hän tulee lunastamaan kansansa ja että hän on kärsivä ja kuoleva sen syntien sovituksiksi; ja että hän on jälleen nouseva kuolleista, mikä on saava aikaan ylösnousemuksen, niin että kaikki ihmiset joutuvat hänen eteensä tuomittaviksi viimeisenä päivänä, tuomionpäivänä, tekojensa mukaan.
23. Ja nyt, veljeni, minä toivon, että te kylvätte tämän sanan sydämiinne ja sen alkaessa paisua hoivaatte sitä uskollanne. Ja katso, siitä tulee puu, joka kasvaa teissä, kantaen iankaikkisen elämän. Ja suokoon Jumala silloin teille, että hänen Poikansa ilo tekisi teidän kuormanne keveiksi. Ja tämän kaiken te voitte tehdä, jos tahdotte. Amen.